

Treball de fi de grau

Títol

Autor/a

Tutor/a

Departament

Grau

Tipus de TFG

Data

Full resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau:

Català:

Castellà:

Anglès:

Autor/a:

Tutor/a:

Curs:

Grau:

Paraules clau (mínim 3)

Català:

Castellà:

Anglès:

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)

Català:

Castellà:

Anglès:

Compromís d'obra original*

L'ESTUDIANT QUE PRESENTA AQUEST TREBALL DECLARA QUE:

1. Aquest treball és original i no està plagiat, en part o totalment
2. Les fonts han estat convenientment citades i referenciades
3. Aquest treball no s'ha presentat prèviament a aquesta Universitat o d'altres

I perquè així consti, afegeix a aquesta plana el seu nom i cognoms i el signa:

***Aquest full s'ha d'imprimir i lliurar en mà al tutor abans la presentació oral**

Índex del treball

	Pàg.
1. Introducció metodològica	3
1.1 Justificació	3
1.2 Delimitació de l'objecte d'estudi i objectius del treball	4
1.3 Marc Teòric	5
1.3.1 La comunicació dels actors polítics	6
1.3.2 El missatge	7
1.3.2.1 Tipus de missatge	7
1.3.2.2 Elaboració del missatge	9
1.4 Metodologia	13
2. L'Assemblea Nacional Catalana	16
2.1 Història	16
2.2 Objectius i definició	17
3. Missatge	20
3.1 Eixos del missatge	20
3.1.1 Eix polític	20
3.1.2 Eix social	22
3.1.2.1 Democràcia	22
3.1.2.2 Justícia social	24
3.1.3 Eix de la transversalitat	26
3.2 Procés de creació del missatge	30

4. Conclusions	34
5. Fonts consultades	38
6. Annex	40

1. Introducció metodològica

Catalunya viu un moment polític i social històric. Ja fa quatre anys que una part important de la societat catalana es manifesta a favor de la independència de Catalunya. Davant d'aquesta mobilització sobresurt una organització que lidera, juntament amb Òmnium Cultural, tot aquest moviment: l'Assemblea Nacional Catalana. Presidida, fins al moment, per Carme Forcadell, aquesta organització ha mobilitzat milers de persones durant quatre anys¹ a favor de la independència de Catalunya. Però la seva mobilització també ha tingut conseqüències polítiques com la convocatòria de noves eleccions².

L'Assemblea Nacional Catalana s'ha convertit en un dels líders del procés sobiranista. Com han aconseguit mobilitzar a la societat? Només s'entén si l'organització té un missatge directe que aconsegueixi arribar al ciutadà. Amb aquest treball pretenem desgranar el procés de creació del missatge de l'Assemblea Nacional Catalana i veure quins són els punts clau del seu discurs.

1.1 Justificació

En el moment de l'elaboració d'aquest treball s'han realitzat diferents treballs i llibres sobre l'Assemblea Nacional Catalana, com *La revolució tranquil·la* d'Andreu Barnils (2013). També s'han escrit articles acadèmics com el de Blanca Serra i Puig (2012). Al ser un tema d'actualitat recent i contínua no hi ha massa informació ni estudis fets en profunditat sobre l'organització i el seu funcionament. En cap cas però, no hi ha cap estudi ni recerca sobre la creació del missatge de l'Assemblea Nacional Catalana. En els articles acadèmics ja publicats no hi ha un treball de camp ni un contacte directe amb l'organització. És per això que el procés de creació del missatge i el seu contingut és un

¹ *Catalunya clama por la independencia* (El Periódico. Baquero, Antonio y Márquez, Carlos. 11 setembre 2012) [En línia] <<http://bit.ly/1xtiDNF>> [Consulta: 10 de març de 2015]
Els catalans fan via: una cadena humana masiva reivindica la independencia (Diari ARA. Freixa, Elena. 11 setembre 2013) [En línia] <<http://bit.ly/1Pg12jZ>> [Consulta: 10 de març de 2015]
Las cifras de la Via Catalana 2014. (La Vanguardia. Redacción. 11 setembre 2014) [En línia] <<http://bit.ly/1K47lyM>> [Consulta: 10 de març de 2015]

² *Mas convoca elecciones el 25 de noviembre porque "ha llegado la hora de ejercer el derecho a la autodeterminación"* (Eldiario.es. Martínez, Fèlix. 25 de setembre de 2012) [En línia] <<http://bit.ly/1yOrWLI>> [Consulta: 10 de març de 2015]

aspecte que ningú ha abordat. El nostre treball pot aportar llum sobre aquest tema que encara no s'ha tractat.

1.2 Delimitació de l'objecte d'estudi i objectius del treball

L'objecte d'estudi d'aquest treball és el procés de creació del missatge de l'Assemblea Nacional Catalana. També estudiarem els punts clau del missatge de l'organització. Ens centrarem estrictament en aquests dos punts tot focalitzant tots els nostres esforços en el missatge. Per tant no s'estudiaran profundament en aquest treball altres aspectes relacionats com els canals de difusió del missatge, com ha estat la relació entre l'Assemblea Nacional Catalana i els mitjans de comunicació, les aparicions televisives i radiofòniques, les conseqüències del missatge en l'agenda política nacional, el paper de l'organització en el full de ruta del govern o les reunions entre l'Assemblea Nacional Catalana i els líders polítics. De la mateixa manera no analitzarem les campanyes que ha dut a terme l'Assemblea Nacional Catalana ni accions concretes que s'hagin pogut produir. Així doncs busquem els eixos fonamentals del discurs de l'ANC, les idees i punts clau que guien tot el discurs de l'organització.

Estudiarem el procés d'elaboració i punts principals del missatge de l'Assemblea Nacional Catalana. La recerca la farem tenint en compte que volem aconseguir els objectius següents:

1. Descriure el procés de creació del missatge de l'Assemblea Nacional Catalana. Volem saber qui ha participat en la creació del discurs de l'organització i quins han estat els aspectes bàsics que s'han tingut en compte a l'hora de crear-lo.
2. Identificar els punts principals que componen el contingut del missatge de l'Assemblea Nacional Catalana. Volem desengranar l'estratègia discursiva que hi ha al darrere de l'ANC, saber quins són les idees principals del contingut del missatge de l'organització, a trets generals

1.3 Marc teòric

Per estudiar i analitzar el procés de creació del missatge de l'Assemblea Nacional Catalana considerem necessari tenir una base teòrica que ens ajudi a entendre i a tenir clars els conceptes bàsics de la comunicació política i del missatge polític. Per fer-ho ens hem basat en experts nacionals i internacionals de la comunicació política i del llenguatge polític com són la doctora en Ciències de la Informació María José Canel (1999), el professor de Comunicació Política i Sociologia de la Comunicació de la Universitat de Milà Gianpietro Mazzoleni (1998), del director del departament de Comunicació Política i Pública de la Universitat de París Philippe J. Maarek (2009) i del doctor per la UAB i expert en Direcció Estratègica de la Comunicació en les Organitzacions Públiques i Privades, Antonio Castillo (2011). Per això hem consultat una sèrie d'obres d'aquests autors que ens han ajudat a tenir una base teòrica del tot necessària. En destaquen *Comunicación política: una guía para su estudio y práctica* de María José Canel, *La comunicación política* de Gianpietro Mazzoleni, o *Marketing político y comunicación. Claves para una buena información política* de Philippe J. Maarek, així com *Lobby y comunicación* d'Antonio Castillo.

Hem d'advertir però que ens trobem davant d'un objecte d'estudi complex. L'Assemblea Nacional Catalana és una organització que, com veurem, té característiques de diferents actors polítics, fet que converteix la seva comunicació en un fenomen molt particular. És una organització que a vegades actua com un partit polític, ja que està en campanya permanent³, però no busca guanyar cap elecció. És un moviment que vol intervenir en la política però que no es considera un lobby (Civit, 2015) a ella mateixa. Així que en el marc teòric ens trobarem amb aspectes que els autors han estudiat per altres casos però que ens serveixen per descriure el nostre cas. Canel parla de 'partits polítics', de 'missatge polític' o de 'propaganda electoral' o Castillo, per exemple, ens parlarà de 'grups de pressió' i 'lobbys'.

³ *Els sis mesos clau de l'ANC* (El País. Roger, Maiol. 22 de març de 2015) [En línia] <<http://bit.ly/1FdWCaD>> [Consulta: 3 d'abril de 2015]

1.3.1 La comunicació dels actors polítics

Per analitzar la comunicació de l'ANC com a actor polític, el primer pas que cal donar és precisament caracteritzar aquesta organització com a actor polític actiu els darrers anys a Catalunya. No serà una tasca senzilla, ja que l'ANC presenta unes particularitats que no la permeten encaixar amb facilitat a les categories tradicionalment emprades. Tant Canel com Mazzoleni aposten per una definició àmplia dels actors polítics i no ho limiten només als mateixos partits polítics. Partirem d'aquesta concepció per mirar de definir l'ANC.

Segons Mazzoleni (1998: 68), Els actors polítics “són un conjunt de subjectes que interactuen en un sistema polític, encara que no siguin identificables de manera immediata com a ‘polítics’”. Pel comunicòleg italià dins el sistema polític hi ha diferents actors que tenen un rol dins el taulell de joc. Són el president, el govern, el Parlament, els partits, els grups d'interès i de pressió, i la judicatura. En el cas que ens ocupa, l'Assemblea Nacional Catalana, ens interessa parlar dels grups d'interès i de pressió, ja que aquesta organització no és cap dels altres actors polítics abans esmentats.

La majoria d'associacions i organitzacions que existeixen no tenen un objectiu clarament polític. És a dir, la seva finalitat no és fer política. Tot i això, com que representen interessos poden arribar a dur a terme “actes propis de *lobbying* o de pressió i d'influència sobre els encarregats de les decisions públiques” (Mazzoleni, 1998:68). A més dels grups de pressió hi ha un segon tipus que, per perseguir finalitats que són de naturalesa política, entren en competència directa amb els poders establerts o amb els partits representats en les institucions. Mazzoleni els classifica en dos grups: els que actuen dins de la legalitat i manifesten públicament i de forma pacífica les seves idees; i els que actuen il·legalment i a vegades en la clandestinitat. En el primer cas “són subjectes polítics generalment de protesta, els *single-issue movements*”. En aquest estudi considerarem l'Assemblea Nacional Catalana com un *single-issue movement*.

Per Antonio Castillo “qualsevol tipologia que es vulgui aplicar als grups de pressió és complexa i inexacte. Les classificacions són estàtiques mentre que l'acció dels grups és dinàmica. Per això la composició ha de comprendre diverses característiques dels grups” (Castillo, 2011:40). En relació amb aquest problema, Castillo ens redirigeix a Ball i Millard (1986: 40-41), que expliquen

una sèrie de variables per a poder identificar què són els grups de pressió. Les característiques que formen part d'aquests grups i que ens poden ajudar a distingir-los són:

1. Legitimitat per ser portaveus reals dels membres del grup que representen
2. Nivell d'activitat política
3. Naturalesa dels membres del grup: restricció deliberada o no en relació a l'entrada i admissió a l'associació
4. Naturalesa de la organització. Estructures internes complexes o simples
5. Antiguitat del grup en relació a la gènesi de creació. Alguns grups tenen un caràcter efímer, en contraposició amb altres
6. Propòsits de l'entitat respecte a la quantitat i qualitat dels interessos que es defensen. Algunes organitzacions es creen exclusivament per la defensa d'un únic interès (els *single-issue movements* abans esmentats)
7. Relació dels grups amb el Govern. Els grups de pressió poden actuar sobre els poders públics

Aquestes pautes ens ajudaran més endavant per a poder identificar l'Assemblea Nacional Catalana com un grup de pressió, concretament com un *single-issue movement*.

1.3.2 El missatge

En aquest apartat tractarem els aspectes clau que defineixen i descriuen el missatge polític. Per això parlarem dels tipus de missatge que podem trobar i de com s'elaboren, tot explicant quins són els elements fonamentals. Com ja hem anat comentant durant aquest apartat, el nostre objecte d'estudi abraça diferents àmbits teòrics del missatge polític. Per això ens hem vist obligats a crear un marc teòric nou a partir dels autors citats a l'inici d'aquest treball.

1.3.2.1 Tipus de missatge

Per Mazzoleni, "el llenguatge polític o missatge ha d'entendre's no només com un fenomen en sí, sinó també com una categoria analítica de la comunicació política, ja que representa i descriu una dimensió autònoma amb els seus

propis fonaments” (Mazzoleni, 1998:121). Per la seva banda, Corcoran, creu que “el llenguatge polític serveix per conquistar o perdre el poder. Els líders utilitzen el llenguatge amb eficàcia o sense, i les masses són impotents o tenen força a través de les seves estratègies discursives. El llenguatge és políticament important” (Corcoran 1990:54). Tornant al comunicòleg italià, Gianpietro Mazzoleni distingeix entre quatre tipus de llenguatge i missatge polític: exhortatiu, jurídic, administratiu i de contractació. Aquesta classificació de Mazzoleni ens ajudarà a veure quin és el registre de l'Assemblea Nacional Catalana en el seu discurs. Veurem quin és el to que utilitza i quin llenguatge fa servir per tal d'elaborar el seu missatge.

Per Mazzoleni, el llenguatge exhortatiu “integra els registres de la ideologia de la retòrica, els objectius de persuasió i els efectes de l'estabilitat i del consens. És el llenguatge polític per excel·lència. Les característiques principals són la dramatització i la emotivitat, dos registres essencials per a conquerir l'atenció i el consens del públic” (Mazzoleni, 1998:124).

Per altra banda el llenguatge jurídic “s'utilitza en la comunicació política de tipus institucional. Per redactar constitucions, tractats, normes, lleis i sentències. Utilitza una sintaxi de definicions i imperatius. Tot i això es tracta d'un llenguatge flexible a causa de la seva ambigüitat” (Mazzoleni, 1998:124). El llenguatge administratiu està relacionat amb el jurídic: “utilitza també adjectius i continguts. L'utilitzen les administracions públiques i els buròcrates per establir una distància amb els destinataris. Una de les seves característiques és l'autoritat del to i la precisió de les definicions” (Mazzoleni, 1998:125). Finalment trobem el llenguatge de la contractació, que cobreix “una àmplia zona de l'esfera pública. Té un caràcter reservat perquè s'utilitza en àmbits aliens a la percepció i el coneixement públic. És el que s'anomena *comunicació política entre bastidors*” (Mazzoleni, 1998:126)

Existeixen altres classificacions del llenguatge i missatge polític com el que presenten Cedroni i Dell'Era (2002) que recull Mazzoleni en el seu llibre (1998). Aquests dos autors estableixen tres categories en les que trobem les formes principals del llenguatge de la política: llenguatge revolucionari, llenguatge totalitari i llenguatge de crisi. Aquesta classificació també ens permet visualitzar tres tipus de registre que ens poden donar un cop de mà a l'hora de descriure el missatge de l'Assemblea Nacional Catalana. El

llenguatge revolucionari es converteix en “un autèntic instrument de canvi polític i social i contribueix a designar un altre món sociopolític” (Cedroni y Dell’Era, 2002:132). El llenguatge totalitari “apareix dins d’un context definit per una ideologia i indiquen un referent en la realitat política, tot explicitant la seva força perlocutiva” (Cedroni y Dell’Era, 2002:132). Per últim trobem el llenguatge de crisi. “Una autèntica construcció lingüística que descriu i crea la crisi al parlar d’ella” (Cedroni y Dell’Era, 2002:132).

1.3.2.2 Elaboració del missatge

Crear el missatge “es tracta de definir què és exactament el que es vol dir. En termes de màrqueting electoral es parlaria del que es vol ‘vendre’, de la definició del producte. Aquesta fase consisteix en la especificació de la ‘oferta” (Canel, 1999:45). Tot i que aquesta definició de Canel està clarament pensada per als partits polítics que competeixen en unes eleccions, pensem que conté els elements necessaris per estudiar el missatge d’una entitat com l’ANC, que ja hem definit com a complexa.

En l’oferta del missatge, en la seva elaboració, s’ha d’incloure alguna cosa que atregui a les persones cap a la teva organització i causa. “El missatge porta implícit una batalla plantejada contra aquells que no són de la seva oferta” (Canel, 1999:45), en el cas que ens ocupa, escollir entre independència o continuar dins d’Espanya. És per això que els missatges ressalten les deficiències de la causa contrària. L’Assemblea Nacional Catalana ressalta els inconvenients de continuar formant part d’Espanya. Alhora també dóna veu del seu pensament i de les virtuts d’esdevenir un Estat independent.

Davant la impossibilitat de trobar un background teòric específic pel cas hem hagut d’aplicar a l’estudi diferents marcs teòrics fets per altres tipus de comunicació política com són els partits polítics. Aquestes informacions teòriques les aplicarem al cas d’estudi en una classificació pròpia del que serien els components del missatge polític. A l’hora de parlar de l’elaboració del missatge i els seus components, hem adoptat la categorització teòrica que fa Canel (1999) i l’hem adaptat al nostre treball incorporant elements de Castillo (2011), que aporta algunes claus per entendre la comunicació dels lobbies.

Component ideològic

És la imatge del partit o de l'organització, en aquest cas de l'Assemblea Nacional Catalana. “La ideologia és l'element que està caracteritzant [...] des del seu origen. Els partits són d'esquerreres o de dretes, conservadors o liberals...” (1999:46) en el cas de l'Assemblea Nacional Catalana, és una organització independentista. Aplicant la teoria de Canel (1999:46), aquest component està format per:

- Una trajectòria històrica: el passat de l'organització, des de la seva fundació fins al dia d'avui.
- Característiques organitzacionals: infraestructures, distribució de poder, implantació territorial...
- Elements simbòlics: creats i utilitzats per representar unes realitats genèriques i abstractes, de manera que arribin amb claredat i precisió als votants. Són les banderes, himnes...

Component programàtic

Aquest segon component es refereix només al contingut del programa d'una organització. Canel crea amb aquest component una concepció àmplia de missatge que no es limita només a les propostes programàtiques sinó que inclou també les estructures organitzatives i els seus líders. Tot i que incorporarem aquesta caracterització de Canel que explica el missatge a partir de tres components, a l'hora d'explicar aquest component programàtic acudirem a Castillo (2011) ja que defineix millor aquest aspecte del missatge dels grups de pressió. Per tant aquest component programàtic el descriurem en funció del que ens diguin els dos autors, tant Canel com Castillo.

El component programàtic, segons Canel, és “l'oferta de solucions que, respecte d'altres problemes específics (atur, dèficit públic, inseguretat ciutadana...) s'ofereix en una campanya electoral. El programa gira en torn a unes qüestions que són problemàtiques” (Canel, 1999:46). Tot i que l'Assemblea Nacional Catalana no és un partit, se li pot aplicar aquesta descripció i component ja que l'organització ofereix la independència com a

solució a altres problemes específics com s'explica en el text fundacional de l'Assemblea⁴ (vegeu Annex 1).

Quan Canel parla del component programàtic ho fa exclusivament parlant de campanyes electorals. Per això hem d'acudir a Antonio Castillo, que ens dóna una mirada més àmplia del missatge des del punt de vista dels grups de pressió. Castillo explica que s'ha de tenir tot tipus d'informació que permeti que la gent sàpiga que passa. Per això “s'han de definir uns objectius de forma clara per poder distribuir els recursos disponibles. S'han de seleccionar les temàtiques que seran objecte de vigilància, anàlisi i intervenció” (Castillo, 2011:145).

Mentre Canel parla d'un objectiu i funció concreta del component programàtic, guanyar unes eleccions, per Castillo s'hi suma l'articulació d'interessos: “el procés pel qual els individus i grups presenten demandes als responsables de realitzar decisions polítiques” (Castillo, 2011:85). Dins el component programàtic del missatge hi concorda també el que l'autor anomena “funció d'integració” i “funció d'acceptació”. La primera funció explica que “es posseeix una funció de reivindicació i una funció latent d'integració, ja que [l'organització] és un subjecte de socialització política, de canalització de reivindicacions i un instrument de comunicació política entre els individus” (Castillo, 2011:88). La funció d'acceptació “és la inserció de les demandes que fa la societat, assegurant així l'acceptació de les decisions per part dels interessats. Es contribueix al consens social” (Castillo, 2011:89). És a dir, el component programàtic tracta els ítems, els problemes, que la societat vol solucionar mitjançant l'organització.

Component personal

El missatge es representa en una persona concreta: el líder o portaveu de l'organització. És el que Canel explica com a ‘candidat’ a la teoria política dels partits: “el candidat està encarnant la ideologia política així com les propostes de resolució dels problemes del partit” (Canel, 1999:48). Com que les funcions representatives d'un portaveu d'una organització són semblants a les del ‘candidat’ aplicarem dins el component personal la teoria de Canel (1999:48).

⁴ Font: Assemblea Nacional Catalana [En línia] “Declaració de la Conferència Nacional per l'Estat Propi. 30 d'abril de 2011”. <<http://bit.ly/1EzGFuE>> [Consulta: 4 de març 2015]

L'autora classifica els components de la imatge d'un candidat en característiques biogràfiques, personals, professionals, ideològiques i comunicatives. Tots aquests elements "es combinen per crear la imatge d'un candidat que és competent (hàbil, intel·ligent, amb coneixement...), fiable (honrat, amb ganes de fer coses pel país), i amb capacitat de liderar un equip" Canel (1999:48-49).

Per a que el líder generi consens, segons Canel (1999:49) es projecta una imatge d'ell que tingui els següents elements:

- Element **emocional**. Es presenta a un candidat humà, proper, que sigui com un ciutadà més.
- Element **social**. Representa el perfil de candidat amb el que pugui connectar la major part dels votants. Es presenta com de la classe mitja.
- Element **professional**. Es presenta un candidat hàbil i intel·ligent.

Un cop vistos els tres components del missatge, hem de deixar clar que per a arribar a assolir els nostres objectius ens centrarem en l'estudi del component programàtic, que és l'objecte d'estudi, tot i que també farem referència al component ideològic de l'Assemblea Nacional Catalana, ja que la seva història ens ajudarà també a entendre l'organització i el seu missatge. Així doncs, tenint en compte quin és el nostre objecte d'estudi i d'acord amb el marc teòric definit, aquest treball pretén respondre dues preguntes de recerca molt concretes:

1. Com s'ha creat el missatge de l'Assemblea Nacional Catalana?
2. Quins són els punts clau del missatge de l'Assemblea Nacional Catalana?

1.4 Metodologia

En aquest Treball de Final de Grau hem utilitzat una estratègia metodològica de tipus qualitatiu. No busquem resultats numèrics sinó entendre com és el procés de creació del missatge de l'Assemblea Nacional Catalana. Per això en la nostra recerca hem utilitzat un procediment inductiu: “amb les dades recollides i observades realitzem una generalització que explica les relacions entre els objectes observats” (Berganza Conde, 2005:35). Hem utilitzat dues tècniques diferents per aconseguir la informació: l'entrevista semiestructurada i l'anàlisi documental.

En el nostre treball realitzem una recerca sobre un tema que és nou i molt poc estudiat, a més de no quantificable. Per a això s'ha descartat la idea de formular una hipòtesi i fer una recerca hipotètica-deductiva. Si es formulés una hipòtesi sobre un objecte d'estudi tan poc conegut com el triat, hauríem d'assumir el risc de deixar aspectes fora d'estudi que poden ser clau en el nostre treball. A partir de la informació i del coneixement que adquirim al realitzar el treball aprofundirem sobre com s'ha creat el missatge de l'Assemblea Nacional Catalana i quins són els seus eixos fonamentals, cosa que no sabem fins ara i, per tant, no en podem formular una hipòtesi.

En l'anàlisi documental hem estudiat documents oficials de l'Assemblea Nacional Catalana que ens ajuden a veure com el missatge i idees de l'organització queden plasmades i esdevenen observables. Així doncs hem examinat els documents següents que es poden trobar a la part d'annexos de l'estudi:

- Declaració fundacional de la Conferència Nacional per l'Estat Propi. És el document que planta la llavor de l'ANC. Ens mostra tota la ideologia inicial i els valors i objectius pels que neix l'Assemblea (vegeu Annex 1).
- Estatuts i Reglament de Règim Intern. Són dos documents de caire jurídic que ens permet veure quines són les regles per les que es regeix l'ANC. En elles també hi trobarem missatge polític, per això hem decidit incloure-les en aquest estudi.
- Fitxes de discurs i missatge. Sis documents que l'ANC que podem trobar al web. En aquestes fitxes podem trobar indicacions que l'organització

dóna als seus membres perquè aquests convencin a altres persones sobre el benefici de la independència (vegeu Annex 2).

- Fitxes *7 preguntes, 7 respostes*. Conjunt de fitxes amb les que l'ANC explica el seu missatge i intenta convèncer a indecisos. En elles hi trobem les línies principals del discurs (vegeu Annex 3).
- Full de ruta 2014-2015. Document on es mostren les línies d'acció i objectius de l'ANC durant el període 2014-2015 (vegeu Annex 4).

També hem utilitzat l'entrevista, que sempre ha estat semiestructurada i oberta. D'aquesta manera hem pogut recollir informació nova, que desconexíem, i repreguntar en el cas que fos necessari per a poder aclarir allò que generés dubtes. L'entrevista semiestructurada, tal i com diu Jaume Soriano, ens ajudarà a “respectar els continguts decidits amb anterioritat, però amb llibertat per aplicar-los de forma que es consideri millor” (Soriano, 2007:247). D'aquesta manera donem més importància a l'acte de parla com a procediment de recerca, ja que els aspectes sobre l'estructura del qüestionari dependran del curs de l'entrevista. Això ens ha permès estendre'ns tant com hem cregut necessari. Al tractar-se d'un tema de contínua actualitat i relacionada amb un organisme molt concret, les fonts sempre han estat de l'Assemblea Nacional Catalana. Per saber com ha estat el procés de creació del seu missatge hem consultat als artífex d'aquest.

Amb aquestes entrevistes i els documents analitzats hem volgut contestar les preguntes que ens hem formulat a l'inici de la investigació. Per a això hem entrevistat fonts que hagin tingut una relació directe en la creació i elaboració del missatge de l'Assemblea Nacional Catalana. Hem escollit les persones següents:

- Ferran Civit. Membre del Secretariat Nacional de l'Assemblea Nacional Catalana i responsable de Comunicació i Missatge.
- Miquel Strubell. Fundador de l'Assemblea Nacional Catalana i Membre del Secretariat Nacional
- Pere Pugès. Fundador de l'Assemblea Nacional Catalana, Responsable d'Accions Polítiques i Membre del Secretariat Nacional

- Jaume Marfany. Vicepresident de l'Assemblea Nacional Catalana.
Membre del Secretariat Nacional

2 L'Assemblea Nacional Catalana

En aquest apartat explicarem què és l'Assemblea Nacional Catalana i els seus objectius. Conèixer la seva història i els seus objectius ens permetrà entendre també 'el perquè' del seu missatge. També definirem l'ANC dins del taulell de joc polític i sabrem quin tipus d'actor considerem que és.

2.1 Història

L'Assemblea Nacional Catalana (ANC) es defineix com una “organització de base transversal i unitària que té com a objectiu la independència de la nació catalana per mitjans democràtics i pacífics”. La mateixa organització es descriu com a “hereva del moviment de les consultes sobre la independència que es van dur a terme arreu del país del 2009 al 2011”⁵.

L'ANC es va constituir formalment el 10 de març de 2012⁶ però l'origen de l'organització té lloc tres anys abans. Ferran Civit (2015) responsable de comunicació i missatge de l'ANC i membre del secretariat nacional, explica que “abans de l'inici de l'ANC era l'època de les consultes populars sobre la independència⁷, que va començar el 2009 a Arenys de Munt. Les consultes van fer que la gent s'articulés i van permetre muntar unes xarxes de gent que no es coneixia, alguns eren de partits i altres no, però tots independentistes i demòcrates”. Civit diu que a la consulta popular d'Arenys de Munt del 13 de setembre de 2009 s'hi van trobar els quatre futurs fundadors de l'Assemblea Nacional Catalana: Pere Pugès, Miquel Sellarès, Miquel Strubell i l'Enric Insa.

En una entrevista per aquesta recerca, Miquel Strubell (2015) recorda la conversa a Arenys de Munt: “allà em trobo amb en Pere Pugès. Havíem treballant junts al Consorci de la Normalització Lingüística i em va dir: 'això que surtin tantíssimes entitats petites a favor de la independència... No hi hauria

⁵ Font: Assemblea Nacional Catalana [En línia]: “Qui som?”. <<http://bit.ly/1I30KfI>> [Consulta: 6 de maig de 2015]

⁶ Neix oficialment l'Assemblea Nacional Catalana per traçar el camí cap a la independència S. González i O. March. Diari ARA. 10 de març de 2012. [En línia] <<http://bit.ly/1eoTg9t>> [Consulta: 25 de febrer de 2015]

⁷ Per saber-ne més: Gran Enciclopèdia Catalana [En línia] *Consultes sobre la Independència de Catalunya* <<http://bit.ly/1zk83wv>> [Consulta: 17 de març de 2015]

una manera de crear una entitat nova per sobre de totes aquestes i en què tots ens hi sentim identificats? Podríem articular un discurs molt més potent i tenir molt més suport”. Strubell explica que a partir d’aquell dia “vam fer un nucli de gent i vam anar convidant persones una a una. Des d’històrics de l’independentisme que els havien torturat, fins a gent que venien de diferents entitats. D’entorns d’Unió, de Convergència, d’Iniciativa, d’Esquerra...”. Pere Pugès (2015) recorda aquella trobada amb Miquel Strubell: “ens vam trobar a Arenys de Munt i ràpidament ens vam adonar que n’estava passant una de molt grossa. Calia trobar la manera d’articular aquell moviment”.

Amb la darrera consulta popular a Barcelona es decideix fer pública la proposta. Carme Forcadell, futura presidenta de l’ANC, explicava després de la consulta a Barcelona que “s’ha deixat clar la capacitat de treball i de mobilització de la societat civil del nostre país. [...] El camí està clar, està obert i l’estratègia està dibuixada, per això ja s’ha fet pública una altra iniciativa encaminada a obtenir un estat propi” (Forcadell, 2012: 58-59). Miquel Strubell explica que a partir de llavors “vam fer un procés constituent i vam votar els estatuts i el primer secretariat”. El resultat en va ser la Declaració de la Conferència Nacional per l’Estat Propi del 30 d’abril de 2011, on es constata que “davant una creixent consciència de la necessitat de recuperar l’estat propi” s’acorda “engegar el procés de creació, a Catalunya, d’una organització popular, unitària, plural i democràtica, l’Assemblea Nacional Catalana (ANC)”⁸ (vegeu Annex 1).

A partir d’aquí l’ANC anirà organitzant actes multitudinaris que cada cop reuniran a més gent, sobretot els Onze de Setembre de 2012, 2013 i 2014⁹

2.2 Objectius i definició

La Declaració de la Conferència Nacional per l’Estat Propi detalla les finalitats polítiques de l’Assemblea Nacional Catalana: “l’objecte de l’ANC és la conscienciació i la mobilització de la majoria de la població de Catalunya per tal

⁸ Font: Assemblea Nacional Catalana [En línia] “Declaració de la Conferència Nacional per l’Estat Propi. 30 d’abril de 2011”. <<http://bit.ly/1EzGFuE>> [Consulta: 4 de març 2015]

⁹ Gran Enciclopèdia Catalana. [En línia] *l’Onze de Setembre*. <<http://bit.ly/1PczwCe>> [Consulta: 27 de març de 2015]

que es puguin aconseguir, de forma pacífica i democràtica els objectius nacionals”.

Miquel Strubell explica que des dels inicis de l'Assemblea “ho teníem clar. Volíem la independència de Catalunya. Com a organisme utilitzar mecanismes democràtics per afavorir la democràcia. No volem que voti una minoria de catalans; busquem la majoria social”. Ferran Civit, en la mateixa línia, creu que a la Declaració esmentada “es deixa molt clar que la idea és arribar a la independència per mètodes pacífics i no violents. Per mètodes democràtics”. Com acabem de veure l'objectiu principal de l'ANC és aconseguir una majoria social a favor de la independència. Però no és l'única finalitat de l'organització. Es deixa molt clar que l'ANC és “un moviment basat en la democràcia de base i la unitat d'acció” i que “promourà les accions necessàries per obtenir un suport social majoritari als objectius nacionals. Ho farà sempre des de posicions pacífiques i democràtiques”, alhora que deixa clar que “no participarà, amb candidatura pròpia ni integrant-se en cap candidatura, en eleccions polítiques de qualsevol nivell”.

L'ANC treballa per fer independentistes. Aquest objectiu persegueix una finalitat de naturalesa política, cosa que fa entrar l'organització en competència directa amb els poders establerts representats en les institucions i amb els actors que no són dins els organismes oficials, com els partits polítics. Aquest fet el converteix en un actor polític. És per això que encara que l'ANC es descriu com a “organització” o “moviment”, hem catalogar-la, des de la perspectiva teòrica-política com un actor polític.

Ferran Civit explica que “hi ha gent que ens ha definit de tota mena. Hi ha qui diu que som un lobby independentista. Nosaltres ens definim com una entitat que fa política però clarament apartidista. Direm el que ens agrada i el que no però mai farem una oposició frontal perquè no és el nostre àmbit i ens interessa tenir un paper d'àrbitre”. El responsable de comunicació i missatge de l'ANC continua tot matisant que “el nostre objectiu més que ser un lobby de pressió, és un lobby de posar en safata de plata. De donar-ho tot mastegat als polítics”.

Miquel Strubell, un dels fundadors de l'ANC, veu certes semblances entre l'Assemblea Nacional Catalana i un *lobby*: “sí que compartim amb els lobbys l'objectiu d'influir en la opinió pública i en influir en les accions polítiques.

Nosaltres volem influir en la opinió pública general. Entenc que se'ns compari amb un lobby però no complim amb la majoria dels requisits". Strubell concreta que "un lobby actua amb discreció, entrevistant-se amb els polítics, com el Puente Aéreo, que no saps de què parlen. Nosaltres no som gens discrets i publiquem les actes. Òbviament si piquem a la porta d'algun partit, comerç o banc ens obriran la porta perquè som un poder social, més que un lobby".

Jaume Marfany, vicepresident de l'Assemblea Nacional Catalana, explica que des de l'organització "fem la nostre pressió. Som un actor polític que vol la independència. Tenim un objectiu polític, per tant intervenim en política. Podem fer pressió perquè podem portar al carrer molta gent". Pere Pugès, un dels fundadors de l'Assemblea diu que "una de la funcions de l'ANC també és la de fer pressió" tot matisant que "si ens definim com a grup de pressió dels partits ens subordinem a ells, i això és equivocar-se. Podem empènyer políticament la societat civil. I els partits ja decidiran si accepten el que la societat els diu" conclou.

Així doncs l'ANC és un subjecte polític de protesta i que vol incidir clarament en política però sempre de manera transparent i democràtica. Aquestes característiques s'escauen a la definició que fa Mazzoleni dels *single-issue movement*: "grups i moviments que actuen dins la legalitat i manifesten públicament i en general de forma pacífica les seves idees i posicions" (Mazzoleni, 1998:68). Però també tenen característiques del lobby ja que fan pressió i exerceixen la seva influència sobre els encarregats de les decisions públiques.

3. Missatge

Les evidències i indicis recollits durant el treball de camp d'aquesta recerca permeten afirmar que el missatge de l'Assemblea Nacional Catalana ha tingut tres eixos clau que han garantit l'èxit de l'organització. Aquests punts que veurem a continuació troben l'essència en un discurs polític independentista, la defensa dels drets socials, la democràcia, la justícia social i una economia més justa. A tot això s'hi suma la transversalitat del discurs de l'Assemblea Nacional Catalana, que ha apostat per treure els elements identitaris i fer un moviment inclusiu i tolerant. Tot envoltat de referents pacífics i sense fer ús de la violència.

3.1 Eixos del missatge

A continuació explicarem els tres grans eixos del missatge de l'Assemblea Nacional Catalana. Després d'haver estudiat i investigat l'essència del discurs de l'ANC hem arribat a la conclusió que el discurs de l'organització té tres grans eixos: el polític, el social i el transversal.

3.1.1 Eix polític

Ferran Civit (2015) explica, en una entrevista per aquest estudi, que creu que una de les claus del discurs independentista de l'Assemblea Nacional Catalana és el seu sentit comú: "Forma part de la ciutadania poder decidir què volen ser. Entenem que si no hi ha aquesta opció de decidir tu no ets lliure al 100%. La gràcia és que siguis responsable de tot el que puguis fer. La independència és tenir drets i tenir deures".

L'eix polític de l'ANC es pot constituir en quatre punts que podem trobar a la Declaració de la Conferència Nacional per l'Estat Propi abans esmentada. El primer eix és aconseguir la independència: "recuperar la independència política de Catalunya mitjançant la construcció d'un Estat de dret, democràtic i social". Aquesta és la idea principal del discurs polític de l'ANC. Un discurs amb un objectiu clar al que, per l'organització, s'hi arribarà "exercint el dret d'autodeterminació nacional reconegut i proclamat pels Pactes internacionals dels drets humans de les Nacions Unides del 1966". Aquest segon eix concreta

el marc jurídic al que vol encaixar el discurs polític de l'ANC. Concreta que ells seguiran la jurisprudència europea i internacional. El tercer punt de l'eix polític de l'Assemblea ens detalla el 'com' arribar a l'objectiu de la independència des de les institucions catalanes: "s'ha de formar una majoria al Parlament de Catalunya que encomani al Govern de la Generalitat la convocatòria d'un plebiscit d'autodeterminació nacional sota garanties internacionals" tot afegint que "si el poble català s'hi pronuncia favorablement, o bé si l'Estat espanyol no permetia el lliure exercici d'aquest dret, que proclami la independència nacional i constitueixi l'Estat català sobirà. Per últim punt, aquest eix polític del discurs de l'ANC que podem trobar en la Declaració de la Conferència Nacional per l'Estat Propi, ens diu que un cop Catalunya sigui un Estat s'haurà de "tractar amb la Unió Europea la permanència de Catalunya dins la Unió, amb el nou estatus de membre de ple dret i alhora gestionar el reconeixement de Catalunya per les Nacions Unides i els seus estats membres".

D'aquests quatre punts se'n pot veure clarament quin és el missatge polític de l'Assemblea Nacional Catalana; el 'què' volen fer i el 'com' ho volen fer. L'objectiu és clar: la independència. I ens explica que el seu discurs és treballar per aconseguir un nou Estat, seguint la normativa europea, i arribar-hi amb una majoria clara al Parlament de Catalunya.

Pere Pugès (2015) creu que la independència és la base de l'ANC, allò que uneix tot el moviment. Explica també que "a mesura que hem avançat, hem escoltat que necessitàvem més aprofundiment del missatge". Per això sempre que han intentat fer avançar el discurs "hem anat amb peus de plom. Cada cop que fem un pas nou és un pas que hem de saber que serà assumit". Pugès posa l'exemple del sistema polític del nou Estat: "fa uns anys a certa gent li espantava parlar de República. Ara és del tot assumible. Si no fem una República què farem?" per això Pugès destaca que "el que hem valorat en el nostre discurs polític sempre ha estat l'unitat interna. I fer-la créixer".

Jaume Marfany (2015) explica que el que han fet és positivitzar: "ens estem manifestant però no anem contra ningú. No anem contra Espanya, ni ataquem Rajoy ni cremem banderes. És un missatge positiu. Tenim l'objectiu d'assolir la independència. Volem fer això i ja està".

L'Assemblea Nacional Catalana, per enfortir el seu missatge independentista, ha utilitzat la llengua catalana per fer-ne una eina de lluita. Ha

elaborat un document amb les orientacions lingüístiques per fer servir als textos de l'ANC. En aquest document¹⁰ s'hi explica que “als ulls de la gent, els membres de l'entitat som, d'alguna manera, la imatge del país que volem, de la cultura que volem, de la llengua forta, sana i rica que volem”. Tot per tal “d'oferir una bona imatge corporativa”. Relacionat amb el llenguatge, una de les indicacions que s'han donat als membres de l'ANC és parlar d'independència en afirmatiu. S'explica que per tal de donar seguretat en el procés s'ha d'oferir “seguretat en el futur, en el nou marc mental que volem crear. La independència de Catalunya ha de deixar de ser una possibilitat per esdevenir en una certesa”¹¹ (vegeu Annex 2.1). Per tal d'aconseguir-ho proposen “ser afirmatius: ‘quan siguem independents’, ‘quan serem’ en lloc de parlar en condicional ‘si fóssim independents’”.

En aquest sentit hem pogut veure com el primer punt del discurs de l'Assemblea Nacional Catalana ha estat convertir el debat independentista en un tema normal, *mainstream*. I per fer-ho han transformat el discurs històric derrotista en un discurs positiu i de futur.

3.1.2 Eix social

El missatge de l'Assemblea Nacional Catalana a favor de la independència ha anat lligat directament a un canvi en les polítiques socials, a un discurs que més enllà de buscar l'estat propi com una finalitat, es busca com a eina per millorar el benestar. És per això que un dels eixos bàsics del discurs de l'ANC ha estat parlar de democràcia i de justícia social.

3.1.2.1 Democràcia

L'ANC lidera una nova proposta social, econòmica i política a Catalunya. Un canvi que des de ben primer moment l'Assemblea Nacional Catalana n'ha ressaltat el seu caràcter ‘democràtic’.

¹⁰ Font: Assemblea Nacional Catalana [En línia]: “Orientacions lingüístiques de l'ANC” <<http://bit.ly/1GCZJoT>> [Consulta: 11 d'abril de 2015]

¹¹ Font: Assemblea Nacional Catalana [En línia] “Parlem de futur” <<http://bit.ly/1dCN2Ds>> [Consulta: 25 d'abril de 2015]

Tornant a la Declaració de la Conferència Nacional per l'Estat Propi, en el text es constata que “la població de Catalunya ha mostrat reiteradament la seva maduresa democràtica”, condició necessària per a qualsevol procés d'emancipació. La voluntat democràtica del procés també es deixa palesa als objectius de l'organització on es diu que l'ANC treballarà per “recuperar la independència política de Catalunya mitjançant la constitució d'un Estat de dret, democràtic i social”. A més l'organització es defineix com “un moviment basat en la democràcia de base” que actuarà “sempre des de posicions pacífiques i democràtiques”. És per això que al Reglament de Règim Intern de l'ANC s'especifica com a condició per ser membre de l'organització “respectar i defensar els principis democràtics”¹².

Ferran Civit explica que “els valors identificadors de l'ANC són la justícia social, la llibertat i la democràcia” per això Miquel Strubell descriu l'ANC com un “organisme que utilitza mecanismes democràtics per afavorir la democràcia” i afegeix que “els estatuts de l'ANC són tan democràtics que es van acceptar i debatre 3.000 o 4.000 esmenes”.

Per l'ANC “la democràcia actual és de baixa qualitat: llistes tancades, disciplina de vot, obediència, partitocràcia, caciquisme...”. Davant d'aquesta problemàtica l'associació explica que “la creació d'un nou estat significarà una regeneració completa de la política catalana. És necessari un model polític nou que permeti una democràcia de qualitat, amb control polític i penal de la corrupció”. I és per això que el missatge de l'ANC s'ha lligat directament a la regeneració democràtica: “volem una regeneració democràtica profunda i la independència és la millor oportunitat que tenim per a abordar-la”¹³ (vegeu Annex 3.6).

Seguint amb el terme “democràcia”, l'ANC vol crear il·lusió amb la regeneració democràtica. En una de les seves fitxes sobre discurs i missatge¹⁴ (vegeu Annex 2.5). s'explicita que es motivi a la gent dient que “és possible fer net”. Per l'organització “construir un estat obliga a dissenyar de nou totes les institucions i adequar-les a les necessitats i potencials socials, econòmiques i

¹² Font: Assemblea Nacional Catalana [En línia] “Reglament de Règim Intern de l'Assemblea Nacional Catalana.” <<http://bit.ly/1EHISaZ>> [Consulta: 25 d'abril de 2015]

¹³ Font: Assemblea Nacional Catalana [En línia] “*Estamos Preparados para hacer una regeneración democrática*” <<http://bit.ly/1ELM3eh>> [Consulta: 25 d'abril de 2015]

¹⁴ Font: Assemblea Nacional Catalana [En línia] “*Per fer net, millor un estat nou*” <<http://bit.ly/1QYra4S>> [Consulta: 25 d'abril de 2015]

polítiques dels catalans. Això no ho tindrem mai mentre depenguem de l'Estat espanyol" i posa com a exemple que "Catalunya té 47 diputats i per canviar la Constitució espanyola se'n necessiten 234. Catalunya no tindrà mai una majoria suficient que pugui fer canviar les regles a favor dels interessos de tots els que hi vivim" es conclou. Per la seva banda, Pere Pugès, destaca que des de l'ANC "ens hem mobilitzat des de l'alegria, des de la democràcia i el pacifisme" tot afegint que "si no atreus a la població des de la festa, l'alegria i la democràcia la gent no et seguirà".

Amb tot aquest argumentari, l'Assemblea Nacional Catalana incorpora al seu discurs l'element democràtic per convèncer a la gent sota el lema "la independència és la nostre oportunitat per canviar les velles estructures per nous models de democràcia"¹⁵ (vegeu Annex 3.1).

3.1.2.2 Justícia social

Com hem explicat a l'inici d'aquest apartat el discurs independentista de l'Assemblea Nacional Catalana va lligat d'una proposta social. Aquest missatge s'explicita de manera clara al Full de ruta de l'ANC 2014-2015¹⁶ (vegeu Annex 4) on es diu que l'organització "treballarà per aconseguir que les noves estructures i funcionament de l'Estat català independent responguin a una màxima transparència, eficàcia, eficiència i justícia en la gestió pública, així com que garanteixin el millor nivell de benestar social i prosperitat per a tothom".

Miquel Strubell compara el discurs de l'ANC amb els pensaments de John Locke: "Locke va descriure una revolució que no és per motius ètnics o racials, sinó per motius de benestar social. El que en anglès es diu *pursuit of happiness*. L'independentisme es transforma en una eina de benestar social". És per això que el missatge independentista de l'ANC té un rerefons social molt important. Strubell explica que des de l'ANC es creu "que hi ha una sèrie de drets que en el marc legal actual no es poden garantir a Catalunya a través de decisions polítiques perquè no tenim les competències". Un exemple, pel

¹⁵ Font: Assemblea Nacional Catalana [En línia] "*Estamos preparados para ser independientes*" <<http://bit.ly/1bp90bj>> [Consulta: 25 d'abril de 2015]

¹⁶ Font: Assemblea Nacional Catalana [En línia] "Full de Ruta 2014-2015 de l'Assemblea Nacional Catalana" <<http://bit.ly/111KR08>> [Consulta: 27 d'abril de 2015]

fundador de l'ANC, és “el dret a l'habitatge i el problema de les hipoteques. No tenim les competències per canviar-ho” i afegeix un altre exemple: “el decret de pobresa energètica. La dependència impedeix que les autoritats de Catalunya puguin defensar els nostres drets amb eficàcia”. Miquel Strubell afegeix que l'essència del missatge social del discurs de l'ANC és que “necessitem la independència com a pas previ a fer unes polítiques socials que garanteixin els drets civils i socials de la gent. No podem decidir una política fiscal per afavorir la creació de llocs de treball, afavorir la inversió...”.

Pere Pugès (2015), en una entrevista per aquest treball, explica que el que l'ANC vol “és tenir un estat que estigui al servei dels seus ciutadans per construir una ciutat més justa”. Diu que “si això ho tenim clar el discurs seguirà sent ben rebut per la gent”. Pugès insisteix en què “aquesta independència com a mitjà sempre l'hem tingut clara. No volem la independència com una joguina. Volem la independència perquè és la única manera de transformar la societat en el camí progressista que volem”. Pere Pugès acaba comentant que “hem de seguir posant més esforç on hi ha més necessitats. Hi ha molts col·lectius que necessiten suport d'altres, de l'Estat. Jo un Estat el vull per això, per igualar la riquesa i tothom tingui les mateixes oportunitats”.

Aquesta independència com a mitjà la podem veure plasmada també en els documents de l'Assemblea. En el fulletó abans esmentat (vegeu Annex 3.1) també ho podem veure clarament. L'ANC es pregunta “una Catalunya independent, per a què?” i respon dient “per justícia social: per aconseguir un futur més pròsper per tots” i acaba tot explicant que “la independència és la única oportunitat de crear un estat millor i més just per tots”.

Jaume Marfany (2015) explica en una entrevista per aquest estudi que veu la independència com “una oportunitat per construir una cosa nova. Una cosa de tots. Un país més democràtic i amb més justícia social”. Comenta que “s'ha de fer veure que els problemes socials que tenim poden millorar si disposem d'un Estat”. Marfany diu que la independència “no s'acaba amb les quatre barres i el català. Volem la independència per millorar la societat actual. Quan es parla de l'estat del benestar es tracta d'això”. I és que el vicepresident de l'Assemblea creu que hi ha “una sèrie de qüestions importants que fan que l'independentisme arribi a gent a qui l'Estat propi no és una prioritat”. D'aquesta

manera, assegura Marfany, “la gent agafarà la independència no com una paraula, sinó com una sortida als seus problemes”.

Amb aquests exemples podem arribar a la conclusió que el discurs de l'Assemblea Nacional Catalana conté una vessant social de la independència, descrivint aquesta com a eina per canviar la societat i no com una finalitat en sí mateixa. Com diu Ferran Civit (2015): “necessitem drets civils per tenir el dret a decidir i utilitzar la independència com a eina social”.

3.1.3 Eix de la transversalitat

El discurs de l'Assemblea Nacional Catalana, a part de polític i social, va dirigit a un públic general. A independentistes i a no independentistes. És per això que l'organització ha intentat sempre ser transversal i tolerant amb tota ideologia. Dins d'aquesta part inclusiva i transversal del missatge hi destaquen certs factors que han estat clau a l'hora de crear el missatge general de l'ANC i sobretot a l'hora de fer-ne difusió.

Davant la gran diversitat d'opinions i de pensaments que hi ha a Catalunya sobre el procés d'independència, l'Assemblea Nacional Catalana ha buscat fomentar el debat i intentar convèncer a aquells que no volen una Catalunya independent o que en tenen dubtes. Per aconseguir aquesta fita, s'ha dut a terme un procés per treure tot l'aspecte identitari de l'independentisme. És per això que Miquel Strubell tenia clar des dels inicis de l'ANC que “no volíem al nostre bàndol nacionalistes exaltats que en un moment donat trenquessin vidres o promoguessin boicots. El nostre discurs sempre ha estat inclúsiu i a favor de mètodes democràtics. També en el sentit de no anar en contra dels espanyols. No anem en contra d'Espanya”. Ho justifica dient que “la tolerància forma part del nostre discurs” i en posa un exemple recent¹⁷: “em va incomodar molt que alguns membres de l'ANC xiulessin l'alcalde de Lleida. Em va satisfer que la reacció de la Carme Forcadell, renyant-nos, tingués una gran ovació. Molta gent va quedar incòmode amb aquesta reacció d'intolerància. Ja sabem que hi ha una minoria social contrària a la independència. Ja sabem que hem de convèncer aquesta part. No és correcte

¹⁷ Àngel Ros, *escribassat a l'assemblea que l'ANC organitza a Lleida*. (Diari Ara. Vicens, Laia i Colomer, Marc. 12 d'abril de 2015) [En línia] <<http://bit.ly/1JI6A6L>> [Consulta: 2 de maig de 2015]

pensar que a Catalunya hi ha un discurs únic. Hi ha molta gent que no ho té clar o que sap que votarà que no. És legítim. S'ha de respectar" sentència Strubell.

Per evitar aquesta confrontació de bàndols i crear un missatge inclusiu, Ferran Civit, diu que "s'ha tret tota la simbologia identitària i de banderes, pàtries, nacions i religions. Als cartells nacionals de l'ANC no hi apareixen estelades. En cap cartell. Com a màxim la senyera". El responsable de comunicació i missatge de l'ANC ho justifica: "és un concepte universal de drets civils, un concepte que tothom s'hi pot sumar i defensar independentment d'on hagi nascut i de la llengua que parli. De la mateixa manera que pots simpatitzar amb la causa dels anys 60 contra la segregació racial, pots simpatitzar amb Catalunya. Et queda lluny però hi pots simpatitzar". Per això, malgrat un fort debat intern, s'han tret les estelades i símbols que suggereixin una causa identitària. Si hi ha d'aparèixer una bandera s'hi posa la senyera, diu Civit, ja que "la senyera ens identifica a tots, estiguis a favor o en contra del procés".

Això s'ha fet perquè el missatge de l'Assemblea Nacional Catalana volia arribar a tothom. Per Civit "aquí hi ha una de les claus. Hem fet que la gent convençuda se senti cridada a la mobilització però que la gent no convençuda s'hi senti convidada. Uns a la mobilització i altres a la participació" i és que pel membre de l'ANC "el dia següent de la independència els no independentistes s'han de sentir a gust, no es poden sentir aïllats ni rebutjats ni incòmodes per haver votat en un moment concret una cosa. L'endemà tots som catalans i encara que estiguis en contra ets un català com qualsevol altre. T'identificaràs més o menys com a català, però ho ets com qualsevol altre. Tothom s'ha de sentir còmode". Civit diu que s'ha comprovat que si es treuen els elements identitàris la població contrària no et rebutja d'entrada.

Aquesta estratègia de treure tots els elements identitàris i de crear un moviment inclusiu, la podem veure també als documents oficials de l'Assemblea. Al mateix Full de Ruta 2014-2015 que ja hem vist anteriorment, a l'ideari base s'explicita que tot i que la llengua pròpia de Catalunya és el català, no hi ha d'haver cap "perjudici del respecte i reconeixement dels drets de les altres llengües que hi són presents i, especialment, el castellà. L'acció política de l'Assemblea és indissociable d'aquest fet". Aquest reconeixement del castellà és una mostra d'apropament de l'ANC cap aquell sector indecís i

contrari a la independència. És per això que es vol protegir la identitat i els sentiments d'aquest col·lectiu perquè puguin formar part del procés independentista.

En la mateixa línia l'ANC dirigeix als seus membres unes fitxes sobre discurs i missatge que ensenyen com s'ha de tractar a aquests col·lectius per tal que se sentin integrats dins la causa. En aquestes fitxes¹⁸ (vegeu Annex 2.2 i 2.4) s'explica la necessitat "d'incloure tothom al projecte" i que davant les pors del resultat del procés i de les pors de sentir-se exclòs, s'ha de dir que "pertanyem al mateix país" i que "hi ha un únic <<nosaltres>>". Per això l'ANC proposa parlar en plural i ho exemplifica dient: "quan ho aconseguim, hi guanyarem tots". Per tal de convèncer a la gent que no se sent identificada amb els valors culturals i identitaris catalans però que viuen a Catalunya, l'organització proposa parlar dels problemes que afecten a tots els catalans: "a l'hora de prendre decisions, el govern de l'estat perjudica igual a tothom que viu aquí, sense fer distincions. La supressió del Decret de la Generalitat contra la pobresa energètica afecta tothom".

Continuant amb aquests fitxes sobre missatge de l'Assemblea Nacional Catalana, s'hi explica que "cal donar un missatge de canvi radical. S'ha de superar el debat sobre la independència per plantejar com serà el país quan siguem independents". En aquest sentit, per incloure a tothom dins el debat, es proposa parlar de 'República catalana': "la idea de <<República>> és rupturista i inclusiva: no cal ser independentista per voler viure en una República; és una oferta de país nou, sense matisos, que no ofereix cap dels actors polítics dependentistes ni antics ni recents". Per acabar de donar un missatge cohesionant a aquests sectors, l'ANC ha dedicat un full de mà¹⁹ (vegeu Annex 3.5) complert a parlar de les pors del col·lectiu que se sent espanyol i no català. En aquest s'explica que es podrà seguir sent espanyol "de la mateixa manera que la llengua castellana seguirà sent una llengua de Catalunya" tot afegint que "la independència no comportarà la pèrdua de la nacionalitat espanyola" per acabar amb el següent missatge: "en una Catalunya independent tothom es

¹⁸ Font: Assemblea Nacional Catalana [En línia] "*Hi guanyarem tots*" <<http://bit.ly/1DOg4Fl>> [Consulta: 27 d'abril de 2015]

Font: Assemblea Nacional Catalana [En línia] "*La República Catalana*" <<http://bit.ly/1KGjC2f>> [Consulta: 27 d'abril de 2015]

¹⁹ Font: Assemblea Nacional Catalana [En línia] "*Estamos preparados para compartir nacionalidades*" <<http://bit.ly/1Jkgl7N>> [Consulta: 4 de maig de 2015]

podrà sentir d'on vulgui, com ara, i podrà també ser d'on vulgui, cosa que ara no passa”.

Per la seva banda Pere Pugès diu que “cal que tothom es senti integrat i a gust en el nou país, ja que tots ens beneficiarem d’ell o tots el patirem”. Per això comenta que “el país que volem el decidim entre tots. No volem els quatre savis que ens diguin com ha de ser. La participació de la construcció del nou país ha de ser de baix a dalt. De ciutadà a ciutadà. És la diversitat de tothom la que farà el nou país”. Pugès diu que una de les claus per aconseguir que tothom es senti implicat d’aquest procés ha estat “tractar tothom igual. L’ANC mai ha preguntat a la gent on han nascut, sempre hem tingut les portes obertes. La millor manera de fer que tots els ciutadans s’hi impliquin és tractar-los igual, i escoltar”. I per arribar a tota Catalunya i a tots els sectors “hem posat la part identitària i històrica del procés allà on toca, en la mesura que importa a la societat. Aquests discursos patriòtics i històrics no els vol tothom. En canvi que els seus fills estiguin millor sí que vol tothom”.

“Des de l’Assemblea Nacional Catalana sempre hem intentat parlar d’idees polítiques que les pugui acceptar tothom. Des d’algú d’Unió Democràtica de Catalunya (UDC) fins a algú de les Candidatures d’Unitat Popular (CUP). La idea clau és la transversalitat. Tenim gent molt diversa i hem de treballar tots junts” explica Jaume Marfany. El vicepresident de l’ANC reconeix que “és un problema arribar a segons qui. Hi ha llocs on és difícil fer arribar el missatge”. Per això davant d’aquests problemes, Marfany diu que el discurs de l’Assemblea Nacional Catalana “sempre ha intentat ser aglutinador. Sumar a tothom davant del dret a decidir. Volem anar tots junts”.

Amb aquests exemples podem veure com bona part del missatge de l’ANC s’ha construït en base a intentar acollir a un sector de la població indecisa i que no sent com a propis la llengua i la cultura catalana. Tot i això, Ferran Civit (2015) creu que potser no s’ha fet prou: “no hem generat anticossos però no hem sumat tota la gent que voldríem. Hem fet material en castellà però potser no n’hem fet prou. De la gent que dubta o que és contrària, bona part ha nascut a una altra part d’Espanya. I lògicament tenen una altra llengua. En aquesta gent no hi hem arribat del tot”.

3.2 Procés de creació del missatge

Joan Subirats i Ricard Vilargut es referien a l'independentisme com “un espai sociopolític divers, complex i heterogeni que, en el cas català —a diferència del basc, per exemple—, no ha disposat d'una avantguarda clara que l'articulés orgànicament”. Afegeixen que “aquesta composició específica del moviment independentista català, propi de la cultura política liberal i llibertària catalana, és procliu a la competència entre els diferents actors polítics i socials, el que provoca no poques disputes per l'hegemonia i el lideratge en forma d'escissions i enfrontaments” (Subirats i Vilaregut, 2012: 514-527) . Els dos professors en Ciència Política feien un retrat de l'independentisme com una pugna entre forces, una baralla per qui té el poder de l'independentisme.

El vicepresident de l'ANC, Jaume Marfany, explica en la mateixa línia que Subirats i Vilaregut, que “l'independentisme s'havia caracteritzat per la divisió interna, per un purisme ideològic extrem que feia que qualsevol persona que s'allunyés una mica era declarat contrari a la causa”. Marfany afegeix que l'independentisme “era un pou de divisions. Es barrejaven moltes coses. Parlava d'independència, socialisme i Països Catalans. Es marcava un límit que no podies sobrepassar. Hi havia molts socialistes que no eren independentistes i molts independentistes que no eren socialistes”. És per això que “es va creure que l'ANC havia d'estar formada per persones i no per entitats. Volíem que fos transversal i que tothom hi pogués entrar sempre que tingués com a objectiu la independència per mètodes pacífics i democràtics”.

Un dels fundadors de l'Assemblea com és Pere Pugès també destaca aquest perfil de poca unitat de l'independentisme històric: “l'independentisme sempre s'ha caracteritzat per la seva divisió, pel seu enfrontament intern, una escissió constant. Havíem d'aconseguir no tenir cap independentista històric en contra del que volíem fer”. Per això creien que “un moviment de protesta tindria molt poc recorregut. En canvi, un moviment ideològic arrelat al territori, transversal i democràtic arribaria molt més lluny”. A l'hora de crear el missatge de l'ANC, Pugès destaca que “si començàvem a batejar i a dir com havia de ser el nou estat des del principi tindríem problemes. No havíem de definir l'estat. Havíem de tenir un mínim comú denominador perquè tothom s'hi pogués enganxar”.

L'altre fundador, Miquel Strubell, tenia clar que l'Assemblea Nacional Catalana "no podia ser un partit polític. No podia ser competència tampoc dels partits. Volíem un moviment de base i no atacar ni entrar en conflicte amb els partits". Per la seva banda, Ferran Civit, responsable de comunicació i missatge, diu que una de les claus del missatge de l'ANC és que al ser "una entitat de base, apartidista i transversal ha permès que tothom es senti protagonista amb el projecte" i afegeix que l'Assemblea està per sobre dels partits i no pren posició ja que "interessa tenir un paper d'àrbitre. Si prens posició perds la neutralitat i la transversalitat". I afegeix que l'organització sempre ha deixat clar als documents fundacionals l'essència del seu missatge: "la idea és arribar a la independència per mètodes democràtics, pacífics i no violents. Aquest missatge és el que hem anat desenvolupant i reiterant".

Ferran Civit explica que "el nucli inicial del sector de comunicació de l'ANC érem dos o tres persones on hi havia la Carme Forcadell (ara presidenta), en Joan Serra (que portava temes de relació amb mitjans) i jo mateix". Un cop constituïda l'ANC "es van anar creant les línies comunicatives de l'ANC. Des del logo, a la imatge que volíem donar, a quins públics ens dirigíem, buscar un element identificador del procés com el color groc, fer quallar els missatges de llibertat, democràcia, pacifisme..." diu Civit. Afegeix que "molts dels que treballem a l'entitat havíem fet campanyes de partits o d'altres coses però vèiem que havíem de fer alguna cosa que no fos campanya de partit" per això Civit explica que el paper de l'ANC "havia de tenir una part política molt potent però que ens singularitzés". El responsable de missatge de l'ANC admet que l'organització ha tingut "un paper bastant institucional. Som la ciutat civil organitzada. Hem de donar imatge de formalitat". La comissió de comunicació inicial va canviar a partir de 2012. S'hi van afegir persones que ajudaven a fer les diferents feines. Civit diu que "Anna Rosenfeld va portar el tema de xarxes socials i la Laia Segura s'encarregava de la comunicació internacional", tot afegint que "el periodista Cecili Artigues va entrar a coordinar amb mi aquest equip. A l'hora de fer espots ens ajudava Galdric Peñarroja".

Marfany explica que mica en mica s'ha anat incrementant la vessant social de l'Assemblea: "és cert que no tocàvem massa la vessant social, encara que en els documents inicials ja apareix. Al principi calia fer múscul i fer-se potent. Aconseguir tots els independentistes, ja que segons quin tema

toquessis podia dividir el moviment, com passava a l'independentisme antic. Per això un cop hem aconseguit una gran massa d'independentistes hem potenciat el discurs social per atreure a la gent que no veu l'independentisme com una eina de transformació social". Per això diu que "hem anat avançant. La clau és fixar-se un objectiu, la independència, i després ja farem unes eleccions per decidir quin país volem". Tot i això remarca que "a la declaració fundacional remarcuem uns valors i ho anem fent durant el temps. Sempre hem tingut la vessant social. Els documents sempre parlen de democràcia, justícia social i independència. És un concepte que sempre hem tingut clar".

En una entrevista per aquest estudi, Ferran Civit explica que l'Assemblea Nacional Catalana "s'ha inspirat en diferents moviments pacifistes que hi ha hagut arreu del planeta". Un exemple és la 'Marxa cap a la independència de 2012 que "seguia els precedents de la marxa de la sal de Gandhi i la marxa a Washington liderada per Martin Luther King". I els resultats, per Civit, demostren que el missatge i els referents han estat els bons: "que l'11 de setembre de 2013 amb 1.600.000 persones no hi hagués cap incident, cap paper a terra, és un canvi de mentalitat brutal".

I és que un dels canvis que s'ha provocat amb el procés de creació del missatge ha estat la transformació del discurs independentista. Marfany explica que un dels exemples més clars "és comparar la manifestació de l'11 de setembre de 2010 i la de 2012. La primera és una manifestació de gent empenyada. La segona és molt reivindicativa però és familiar, amb gent de totes les edats i rient com si fos un acte lúdic. És la diferència de passat d'estar empenyats a il·lusionats". Civit (2015) explica que un dels punts forts "és que hem marcat tendència i estratègia. Hem canviat el discurs de l'independentisme, l'hem convertit de derrotista a proactiu i propositiu". Pel responsable de missatge de l'ANC la clau ha estat donar poder a la gent: "si apoderes a la gent, apoderes el país. Si apoderes a una persona, aquella persona és autònoma i li pots passar responsabilitats i tu no t'has de preocupar gairebé per res." Aquest canvi d'actitud en l'independentisme, per Civit, ha estat gràcies a que la gent ha trobat en l'Assemblea un lloc on poder fer avançar el país: "hem canviat la mentalitat del país. Abans, per posar un exemple, la mentalitat del país era com els *tribuneros* del Barça. 'Gràcies' a la retallada de l'Estatut la gent va començar a moure's i l'independentisme va

créixer qualitativament i quantitativament. És l'esperit de <<prou de queixar-se i a moure's perquè si no ho faig jo no ho farà ningú>>". Miquel Strubell acaba afegint que la conversa sobre la independència "ha passat de ser una cosa minoritària a ser tema de conversa, a ser *mainstream*". El fundador de l'ANC explica que realment hi ha hagut un canvi en la mentalitat del país: "el catalanista ha canviat la percepció. Ha passat de ser un de no gaires a sentir-se poderós. De dir <<no només puc parlar-ne amb el cap ben alt, sinó que puc fer-ho i em sento poderós>>". I és que un dels punts forts del missatge de l'Assemblea Nacional Catalana, que s'ha aconseguit mica a mica gràcies a la seva creació meditada, ha estat aconseguir "estructurar una xarxa on en cada barri de cada poble hi ha una Assemblea Territorial. No hi ha ningú en aquest país que estigui implantat d'aquesta manera al territori. Ningú ho té" conclou Jaume Marfany.

Així doncs, un cop vist com ha estat el procés de creació del missatge, basat principalment en fomentar els valors democràtics i en evitar la divisió dels diferents sectors independentistes, passem a treure les principals conclusions d'aquest treball.

4. Conclusions

Després de fer un estudi exhaustiu sobre el missatge de l'Assemblea Nacional Catalana i la seva creació podem arribar a una sèrie de conclusions que ens ajuden a contestar les preguntes que ens hem fet a l'inici de la investigació.

La primera conclusió a la que arribem és la categorització de l'entitat dins del sistema polític. L'Assemblea és un actor polític ja que una de les seves funcions és interactuar i incidir en política. Recordem que Mazzoleni (1998:68) deia que els actors polítics “són un conjunt de subjectes que interactuen en un sistema polític”. Tot i aquesta afirmació inicial, podem explicitar més quin tipus d'actor polític es tracta. Després de realitzar aquest estudi hem reunit suficients evidències per poder classificar l'Assemblea Nacional Catalana com un *single-issue movement*, “un subjecte generalment de protesta que actua dins la legalitat i que manifesta públicament i de forma pacífica les seves idees” (Mazzoleni, 1998:68). Tots els entrevistats per aquest treball ens han dit explícitament que l'ANC fa política i que exerceix pressió per poder avançar cap a la independència. Aquest simple fet d'exercir pressió ja ens permet dir que l'Assemblea Nacional Catalana és un *single-issue movement* que comparteix característiques dels grups de pressió ja que com definia Mazzoleni “representen interessos que poden exercir influència sobre els encarregats de les decisions públiques” (Mazzoleni, 1998:68). A més si ens fixem en les pautes de Ball i Millard (1986:40-41) que hem explicat al marc teòric veurem com l'Assemblea Nacional Catalana es pot aplicar: té legitimitat per ser un portaveu dels seus membres, amb un nivell d'activitat política alt, i sense restricció en l'entrada al grup més enllà de treballar per la independència. A més té una estructura organitzada i que té el propòsit de defensar un interès. Tot això, reunint-se amb els principals líders polítics del país per poder empènyer l'objectiu de l'organització: la independència. Així que la primera conclusió d'aquest estudi és que l'Assemblea Nacional Catalana és un *single-issue movement* que comparteix característiques dels grups de pressió.

Recollint la classificació que Mazzoleni (1998:124) feia dels llenguatges arribem a la conclusió que l'ANC utilitza un registre exhortatiu, ja que integra objectius de persuasió i els efectes de l'estabilitat i del consens. Un registre que

per Mazzoleni “una de les característiques principals és l'emotivitat, per conquerir l'atenció i el consens del públic” (Mazzoleni, 1998:124). Hem vist aquest discurs emotiu i il·lusionant en el discurs de l'ANC. Ferran Civit (2015) ens deia que els referents que han inspirat les diferents accions de l'organització han estat personatges com Gandhi o Martin Luther King, uns referents que donen a l'entitat un toc d'heroïcitat i d'emotivitat. Aquesta atenció conquerida que ens deia Mazzoleni la trobem quan els entrevistats ens parlaven del canvi que ha provocat l'ANC en el discurs independentista. Si recordem les paraules de Civit, ens deien que l'organització “ha marcat tendència i estratègia. Hem canviat el discurs de l'independentisme de derrotista a proactiu i propositiu”. Sense anar més lluny, aquesta emoció que ens demana el llenguatge exhortatiu del teòric italià, ens l'ha explicat Jaume Marfany (2015) quan comparava les diferents manifestacions de 2010 i 2012: “la primera és una manifestació de gent emprenyada. La segona és molt reivindicativa però és familiar, amb gent de totes les edats i rient com si fos un acte lúdic. Estem il·lusionats”. Aquests canvis que ens mostraven i explicaven les fonts personals consultades són conseqüència directe d'haver utilitzat un llenguatge exhortatiu.

L'altre classificació que hem vist sobre el registre de l'ANC és la de Cedroni y Dell'Era (2002:132). Segons aquesta pauta l'Assemblea Nacional Catalana utilitzaria un llenguatge revolucionari ja que “es converteix en un autèntic instrument de canvi polític i social i contribueix a designar un altre món sociopolític” (Cedroni y Dell'Era, 2002:132) com hem vist en el treball. Documents com el full de mà “Estamos Preparados para hacer una regeneración democrática” (vegeu Annex 3.6) s'hi explicitava que “la creació d'un nou estat significarà una regeneració completa de la política catalana. És necessari un model polític nou que permeti una democràcia de qualitat, amb control polític i penal de la corrupció” i ho lligava de manera directa amb “una regeneració democràtica profunda”. Miquel Strubell (2015) també ens parlava d'una ‘revolució’ a l'estil del filòsof John Locke: “Locke va descriure una revolució que no és per motius ètnics o racials, sinó per motius de benestar social. L'independentisme es transforma en una eina de benestar social”. Pugès en la mateixa línia insistia en què “aquesta independència com a mitjà sempre l'hem tingut clara. No volem la independència com una joguina. Volem

la independència perquè és la única manera de transformar la societat en el camí progressista que volem”. Tenim evidències suficients per poder catalogar el discurs de l’ANC com un discurs revolucionari ja que utilitza el llenguatge per transmetre un canvi polític i social.

També hem vist com el missatge de l’ANC té un component històric treballat. Les tres característiques que ens proposava Canel (1999:46) eren la trajectòria històrica, organització i elements simbòlics. Hem comprovat com l’ANC té un rerefons històric amb les consultes populars d’Arenys de Munt, amb una organització clara i gran, i que ha aconseguit crear els seus propis elements simbòlics com el color groc.

L’Assemblea Nacional Catalana inclou dins del seu discurs el component programàtic fet a partir de Castillo i les funcions que explica d’integració i acceptació. Castillo deia que la funció d’integració “es posseeix d’una funció de reivindicació i una funció latent d’integració, ja que l’organització és un subjecte de socialització política i de canalització de reivindicacions. A més és un instrument de comunicació política entre els individus” (Castillo, 2011:89). També deia el professor que la funció d’acceptació “és la inserció de les demandes que fa la societat, assegurant així l’acceptació de les decisions per part dels interessats. Es contribueix al consens social” (Castillo, 2011:89). Aquestes funcions d’integració i d’acceptació les hem trobat dins l’eix de la transversalitat del discurs de l’entitat. Civit (2015) ens deia que per tal d’incloure tothom dins del procés independentista “s’ha tret tota la simbologia identitària i de banderes, pàtries, nacions i religions. És un concepte universal de drets civils, un concepte que tothom s’hi pot sumar i defensar independentment d’on hagi nascut i de la llengua que parli”. Per altra banda, el Full de Ruta 2014-2015 (vegeu Annex 4) explica que “no hi ha d’haver cap perjudici del respecte i reconeixement dels drets de les altres llengües, especialment del castellà. L’acció política de l’Assemblea és indissociable d’aquest fet”. És una mostra més de la voluntat d’integrar tothom en el debat i objectiu de l’Assemblea Nacional Catalana. També ho trobem a les fitxes de discurs i missatge “Hi guanyarem tots” i “La República Catalana” (veure annexos 2.2 i 2.4) on s’explica la “necessitat d’incloure tothom al projecte” i que “davant les pors del resultat del procés i de sentir-se exclòs, s’ha de dir que pertanyem al mateix país i que hi ha un únic <<nosaltres>>”. Tant les fonts personals consultades

com les fonts documentals ens donen proves i evidències per afirmar que el discurs de l'ANC té la funció d'acceptació i d'integració que explica Castillo (2011).

En aquest estudi hem pogut veure com els eixos principals del missatge de l'Assemblea Nacional Catalana han anat precisament a integrar i a acceptar a tothom, a partir de tres eixos bàsics com han estat el polític, el social i el transversal. La Declaració de la Conferència Nacional per l'Estat Propi (vegeu Annex 1) ja ens mostra de manera clara l'eix polític de l'entitat, que té per objectiu “recuperar la independència política de Catalunya mitjançant la construcció d'un Estat de dret, democràtic i social”. Marfany (2015) feia èmfasi en l'eix social de l'organització tot dient que “s'ha de fer veure que els problemes socials que tenim poden millorar si disposem d'un Estat. La independència no s'acaba amb les quatre barres i el català. Volem la independència per millorar la societat actual. Quan es parla de l'estat del benestar es tracta d'això”. I Pere Pugès (2015) explicava, fent referència a l'eix de la transversalitat de l'ANC, que “cal que tothom es senti integrat i a gust en el nou país, ja que tots ens beneficiarem d'ell o tots el patirem”. Aquestes proves ens permeten concloure els tres eixos que té el discurs de l'Assemblea Nacional Catalana: eix polític, social i transversal. Tot per fer del missatge de l'ANC un canal per convèncer a tothom del seu objectiu: la independència.

5. Fonts consultades

Fonts personals

Civit, Ferran (2015). Responsable de comunicació de l'Assemblea Nacional Catalana. Barcelona, 17 de març.

Marfany, Jaume (2015). Vicepresident de l'Assemblea Nacional Catalana. Membre del Secretariat Nacional. Barcelona, 5 de maig.

Pugès, Pere (2015). Fundador de l'Assemblea Nacional Catalana, Responsable d'Accions Polítiques i Membre del Secretariat Nacional. Barcelona, 4 de maig.

Strubell, Miquel (2015). Fundador de l'Assemblea Nacional Catalana i Membre del Secretariat Nacional. Barcelona, 27 d'abril.

Fonts documentals

Ball, Alan i Millard, Frances (1986): *Pressure politics in industrial societies: a comparative introduction*. Michigan: Macmillan Education.

Barnils, Andreu (2014): *La revolució tranquil·la*. Barcelona: Rosa dels Vents

Berganza Conde, Mª Rosa (2005): *Investigar en comunicació*. Madrid: Mc Graw Hill

Canel, Maria José (1999): *Comunicación política: una guía para su estudio y práctica*. Madrid: Tecnos

Castillo, Antonio (2011): *Lobby y comunicación*. Madrid: Comunicación Social Ediciones y Publicaciones

Cedroni, Lorella i Dell'Era, Tommaso (2002): *Il linguaggio politico*. Roma: Carocci

Corcoran, Paul (1990): <<*Language and Politics*>> a Swanson y Nimmo. California: Sage

Forcadell, Carme (2012): *Carme Forcadell, acció i pensament*. Barcelona: Setzevents Editorial

Maarek, Philippe J. (2009): *Marketing político y comunicación. Claves para una buena información política*. Barcelona: Paidós Comunicación

Mazzoleni, Gianpietro (1998): *La comunicación política*. Madrid: Alianza Editorial

Soriano, Jaume (2007) *L'ofici de comunicòleg* Barcelona, Eumo

Subirats, Joan i Vilaregut, Ricard (2012): "El debat sobre la independència a Catalunya. Causes, implicacions i reptes de futur", a *Anuari del conflicte Social 2012*, Barcelona, Universitat de Barcelona, pàgs. 514-527

6. ANNEX

ANNEX 1. Declaració de la Conferència Nacional per l'Estat Propi

ANNEX 2. Fitxes de discurs i missatge

- 2.1 Parlem de futur
- 2.2 Hi guanyarem tots
- 2.3 Econòmicament viable
- 2.4 La República Catalana
- 2.5 Per fer net, millor un estat nou
- 2.6 Cal tenir veu pròpia

ANNEX 3. Fulletons de mà. 7 preguntes, 7 respostes

- 3.1 Estamos preparados para ser independientes
- 3.2 Estamos preparados para ser el próximo estado de Europa
- 3.3 Estamos preparados para pagar pensiones y subsidios
- 3.4 Estamos preparados para hacer un estado económicamente viable
- 3.5 Estamos preparados para compartir nacionalidades
- 3.6 Estamos preparados para hacer una regeneración democrática
- 3.7 Estamos preparados para construir el país de todos

ANNEX 4. Full de ruta de l'Assemblea Nacional Catalana 2014-2015.

ANNEX 5. Entrevistes

- 5.1 Ferran Civit. Membre del Secretariat Nacional de l'Assemblea Nacional Catalana i responsable de Comunicació i Missatge
- 5.2 Miquel Strubell. Fundador de l'Assemblea Nacional Catalana i Membre del Secretariat Nacional
- 5.3 Pere Pugès. Fundador de l'Assemblea Nacional Catalana, Responsable d'Accions Polítiques i Membre del Secretariat Nacional
- 5.4 Jaume Marfany. Vicepresident de l'Assemblea Nacional Catalana. Membre del Secretariat Nacional

ANNEX 1. Declaració de la Conferència Nacional per l'Estat Propi

DECLARACIÓ

DE LA CONFERÈNCIA NACIONAL PER L'ESTAT PROPI

Les persones presents, plenament conscients de pertànyer a la nació catalana i plenament compromeses amb el present i el futur polític, econòmic, social, lingüístic i cultural d'aquesta nació, ens hem reunit en assemblea per deliberar sobre aquest present i aquest futur nacionals i com a resultat d'això:

Constatem

1. Que, després de més de trenta anys, el model autonòmic espanyol demostra ser incapaç de respondre a les nostres expectatives d'autogovern. Aquest fracàs s'ha esdevingut, entre d'altres raons, perquè no ha estat un model fonamentat en el respecte a la realitat plurinacional i plurilingüística, i perquè ha creat estructures socials, culturals, administratives i econòmiques contràries al desenvolupament de la nació catalana, a tots els països on aquesta s'estén sota sobirania espanyola. Els greuges comparatius han anat creixent fins a fer evident el divorci entre els diferents models d'Estat proposats des de la nostra nació i els que es proposen des d'Espanya.
2. Que, en concret, l'Estat no dona suport als habitants de Catalunya i perjudica notòriament les seves possibilitats de mantenir i incrementar el nivell de vida i benestar social que la capacitat productiva i intel·lectual del país permetria, disminuint i limitant conscientment les potencialitats del nostre desenvolupament econòmic i social.
3. Que aquesta situació, definitivament aclarida, des de l'òptica espanyola, per la sentència del Tribunal Constitucional espanyol de 28 de juny de 2010, només porta, vista des de Catalunya, a dues sortides: la definitiva integració en un projecte de construcció d'una nació espanyola que, sota l'aparença de modernitat, manté els objectius unificadors i homogeneïtzadors castellans que sempre l'han caracteritzada o l'inici d'un procés d'independència que ens porti a la constitució d'un estat propi.
4. Que dins la societat civil de Catalunya s'ha generat un ampli moviment de rebuig a l'actual procés de destrucció econòmica i de genocidi cultural i una creixent consciència de la necessitat de recuperar

l'estat propi, la qual cosa s'ha manifestat en forma de declaracions, opinions, manifestacions massives, consultes sobre la independència a centenars de municipis, acords municipals de rebuig de la Constitució espanyola i altres actuacions.

5. Que l'opinió pública de Catalunya es manifesta majoritàriament insatisfeta amb el grau d'autonomia i de capacitat de decisió de què gaudeixen els catalans, i així mateix hi ha molts valencians i balears insatisfets amb l'autonomia del país respectiu.

6. Que el Parlament de Catalunya ha ratificat en diverses ocasions que Catalunya és una nació (cal entendre, conjuntament amb els altres països catalans), i que no renuncia a l'exercici del dret d'autodeterminació.

Considerem

1. Que la població de Catalunya està cansada i decebuda per les mancances en representació, participació i respecte dels drets individuals i col·lectius d'un marc institucional polític en retrocés que únicament crea desafecció envers la cosa pública i desacredita els valors democràtics.

2. Que, malgrat això, la població de Catalunya ha mostrat reiteradament la seva maduresa democràtica, condició necessària per a qualsevol procés d'emancipació.

3. Que ha arribat l'hora d'unir esforços per tal que les voluntats actuals a favor de la sobirania s'agrupin i així es multipliquin i esdevinguin majoritàries, per vies democràtiques, com a condició indispensable per exercir el dret d'autodeterminació.

4. Que des del Principat de Catalunya s'ha de prendre la iniciativa i s'ha d'actuar solidàriament per donar suport als moviments que sorgeixin, amb les mateixes finalitats, als altres països amb els quals Catalunya comparteix, des de fa vuit segles, la mateixa nacionalitat, expressada especialment en la comunitat de llengua, de cultura, de dret, de tradicions i en una estructura social i econòmica semblant.

És per tot això que

Acordem

Engagar el procés de creació, a Catalunya, d'una organització popular, unitària, plural i democràtica, l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), regida pels principis següents:

1.- L'objecte de l'ANC és la conscienciació i la mobilització de la majoria de la població de Catalunya per tal que es puguin aconseguir, de forma pacífica i democràtica, aquests objectius nacionals:

1r. Recuperar la independència política de Catalunya mitjançant la constitució d'un Estat de dret, democràtic i social.

2n. Accedir a la independència exercint el dret d'autodeterminació nacional reconegut i proclamat pels Pactes internacionals dels drets humans de les Nacions Unides del 1966 i pels altres instruments i la jurisprudència emesos d'aleshores ençà, en el mateix sentit, per les diferents instàncies internacionals i europees.

3r. Formar una majoria al Parlament de Catalunya que encomani al Govern de la Generalitat la convocatòria d'un plebiscit d'autodeterminació nacional sota garanties internacionals, i, si el poble català s'hi pronuncia favorablement, o bé si l'Estat espanyol no permetia el lliure exercici d'aquest dret, que proclami la independència nacional i constitueixi l'Estat català sobirà.

4t. Tractar amb la Unió Europea, un cop s'hagi establert l'Estat català i se n'hagi aprovat la Constitució mitjançant referèndum, la permanència de Catalunya dins la Unió, amb el nou estatus de membre de ple dret i alhora gestionar el reconeixement de Catalunya per les Nacions Unides i per cadascun dels seus estats membres.

2.- L'ANC es defineix com un moviment basat en la democràcia de base i la unitat d'acció, i constituït per assemblees territorials i sectorials. La participació en qualsevol dels òrgans de l'ANC serà sempre a títol personal. Qualsevol organització podrà mostrar el seu suport a l'ANC manifestant explícitament que comparteix els punts d'aquesta declaració fundacional.

3.- L'ANC promourà les accions necessàries per a obtenir un suport social majoritari als objectius nacionals damunt definits. Ho farà sempre des de posicions pacífiques i democràtiques i actuarà en tot moment amb transparència i afavorint la màxima participació interna dels seus membres.

4.- Pel seu caràcter unitari i aglutinador, l'ANC no participarà, amb candidatura pròpia ni integrant-se en cap candidatura, en eleccions polítiques de qualsevol nivell.

5.- L'ANC treballarà per definir els principis d'organització d'un Estat que permeti aconseguir un futur més pròsper, just, democràtic i participatiu, d'acord amb les aspiracions del poble català.

6.- L'ANC treballarà especialment per la internacionalització del procés d'independència de Catalunya i vetllarà, de forma especial, per les relacions amb la resta de la Unió Europea.

7.- L'ANC es dissoldrà quan s'hauran aconseguit els objectius nacionals damunt definits.

8.- Mentre no es constitueixin al País Valencià, a les Illes Balears i a la Catalunya Nord assemblees nacionals amb els mateixos objectius que els de l'ANC, aquesta acollirà al seu si tots els compatriotes d'aquells països que vulguin vincular-s'hi i els donarà tot el suport possible amb aquella finalitat, tot respectant els diferents processos i ritmes de cada país. Un cop constituït en un altre país de nació catalana un moviment unitari consemblant a l'ANC, s'hi establiran formes de reconeixement recíproc dels membres respectius i de coordinació per a la solidaritat i l'ajut mutu.

Així mateix,

Acordem

1. Crear i nomenar un Secretariat de la Conferència, amb caràcter executiu, format per 30 persones participants en aquesta Conferència, al qual encomanem d'impulsar i coordinar la formació d'assemblees territorials i sectorials i totes les altres actuacions conduents a la constitució de l'ANC, en el termini màxim de vuit mesos, d'acord amb aquesta Declaració i amb el Full de Ruta aprovat.
2. Crear i nomenar un Consell Permanent, format pel 5 per cent de les persones participants en aquesta Conferència, al qual encomanem de representar-la fins a la constitució de l'ANC, vetllant pel compliment d'aquesta Declaració i del Full de Ruta aprovat, arbitrant en eventuais conflictes entre assemblees o dins el Secretariat i, en general, assessorant el Secretariat i cooperant-hi quan aquest li ho requereixi.

Finalment,

Cridem

Tots els catalans i catalanes, siguin quins siguin l'origen i l'adscripció política o ideològica de cadascú, a incorporar-se al procés per a la constitució de l'Assemblea Nacional Catalana, primer pas per a forjar una nació lliure, justa i avançada.

Barcelona, Palau de Congressos, 30 d'abril de 2011

ANNEX 2. Fitxes de discurs i missatge

2.1 Parlem de futur

2.2 Hi guanyarem tots

2.3 Econòmicament viable

2.4 La República Catalana

2.5 Per fer net, millor un estat nou

2.6 Cal tenir veu pròpia

tema

Seguretat en el procés

motivació

Necessitat d'oferir seguretat en el futur, en el nou marc mental que volem crear.

La independència de Catalunya ha de deixar de ser una possibilitat per esdevenir en una certesa. Ser inclusius.

proposta

**Ser afirmatiu: “quan siguem independents”,
“quan serem” en lloc de parlar en condicional
 (“si fóssim independents”)**

ampliació

No dubtem que la independència de Catalunya és inevitable perquè l'estat espanyol, mani qui mani, ja ha demostrat que no vetlla pels nostres interessos.

Les propostes seran tan efectives com aconseguim que s'incorporin permanentment al discurs de cadascú.

Cap consell o suggeriment pot considerar-se vàlid per al 100% de les situacions, cal adaptar-lo a cada cas concret.

tema

Inclusió

motivació

Necessitat d'incloure tothom en el projecte.

Pertanyem al mateix país.

Hi ha un únic “nosaltres”.

Pors del resultat del procés.

Por de sentir-se exclòs.

proposta

“Quan ho aconseguim, hi guanyarem tots”

“Cuando lo logremos, vamos a ganar todos”

ampliació

A l'hora de prendre decisions, el govern de l'estat perjudica igual tothom que viu aquí, sense fer distincions.

exemple

La supressió del Decret de la Generalitat contra la pobresa energètica afecta tothom.

Les propostes seran tan efectives com aconseguim que s'incorporin permanentment al discurs de cadascú.

Cap consell o suggeriment pot considerar-se vàlid per al 100% de les situacions, cal adaptar-lo a cada cas concret.

tema

Seguretat en el procés.

motivació

Combatre els dubtes sobre el finançament de l'Estat català.

Combatre la por al boicot o al bloqueig.

proposta

“L'Estat català és econòmicament viable”

ampliació

Som contribuents nets a la UE.

El nou estat és viable perquè ho és la nostra economia: Catalunya, 16% de la població de l'Estat espanyol, 20% del PIB, 25% de les exportacions i 21% dels impostos. L'Estat espanyol no pot prescindir de comerciar amb Catalunya.

exemple

K. Rogoff, excap del Fons Monetari Internacional:
“La Catalunya independent serà un dels països més rics del món.”

J. Mackintosh, *Financial Times*: “La Catalunya independent tindrà el PIB més alt dels països mediterranis.”

Com més aconseguim que les propostes s'incorporin de manera permanent al discurs de cadascú, més efectives seran. Cap consell o suggeriment s'ha de considerar vàlid per a totes les situacions: cal adaptar-los a cada cas concret.

assemblea.cat

fitxes anteriors: <http://ves.cat/mcAh>

tema

Inclusió

motivació

Donar un missatge de canvi radical.

Superar el debat sobre la independència per plantejar com serà el país quan siguem independents.

proposta

Introduir “la República catalana” com a equivalent/substitut de “la Catalunya independent”

ampliació

La idea de “República” és rupturista i inclusiva: no cal ser independentista per voler viure en una República; és una oferta de país nou, sense matissos, que no ofereix cap dels actors polítics *dependentistes* ni antics ni recents.

Com més aconseguim que les propostes s’incorporin de manera permanent al discurs de cadascú, més efectives seran. Cap consell o suggeriment s’ha de considerar vàlid per a totes les situacions: cal adaptar-los a cada cas concret.

assemblea.cat

fitxes anteriors: <http://ves.cat/mcAh>

tema

Il·lusió.

motivació

Fomentar la imatge de novetat.
És possible fer net.

proposta

“Per fer net, millor un estat nou”

ampliació

Construir un estat obliga a dissenyar de nou totes les institucions i adequar-les a les necessitats i potencialitats socials, econòmiques i polítiques dels catalans. Això no ho tindrem mai mentre depenguem de l'Estat espanyol.

exemple

Catalunya té 47 diputats i per canviar la Constitució espanyola se'n necessiten 234.

Catalunya no tindrà mai una majoria suficient que pugui fer canviar les regles a favor dels interessos de tots els que hi vivim.

Com més aconseguim que les propostes s'incorporin de manera permanent al discurs de cadascú, més efectives seran. Cap consell o suggeriment s'ha de considerar vàlid per a totes les situacions: cal adaptar-los a cada cas concret.

assemblea.cat

fitxes anteriors: <http://ves.cat/mcAh>

tema

Seguretat en el procés.

motivació

Dibuixar un bon futur.

Donar tranquil·litat.

En el món global hem de poder defensar directament els interessos dels qui vivim a Catalunya.

proposta

“Davant la globalització, cal tenir veu pròpia”

ampliació

El món va cap a la globalització en l'àmbit econòmic, per això cada vegada es creen més estats nous per tenir veu pròpia als organismes internacionals.

exemple

L'Estat espanyol ha defensat davant la UE l'eix ferroviari central en lloc de l'eix mediterrani, en contra dels interessos bàsics de l'economia catalana.

Com més aconseguim que les propostes s'incorporin de manera permanent al discurs de cadascú, més efectives seran. Cap consell o suggeriment s'ha de considerar vàlid per a totes les situacions: cal adaptar-los a cada cas concret.

assemblea.cat

fitxes anteriors: <http://ves.cat/mcAh>

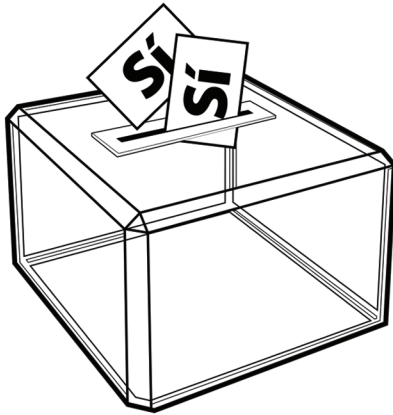
ANNEX 3. Fulletons de mà. 7 preguntes, 7 respostes

- 3.1 Estamos preparados para ser independientes
- 3.2 Estamos preparados para ser el próximo estado de Europa
- 3.3 Estamos preparados para pagar pensiones y subsidios
- 3.4 Estamos preparados para hacer un estado económicamente viable
- 3.5 Estamos preparados para compartir nacionalidades
- 3.6 Estamos preparados para hacer una regeneración democrática
- 3.7 Estamos preparados para construir el país de todos

#ESTAMOSPREPARADOS

ESTAMOS PREPARADOS

PARA SER INDEPENDIENTES

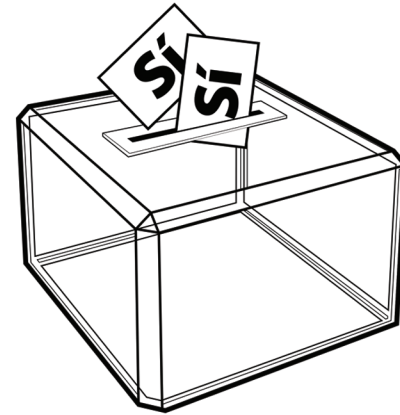

assemblea.cat

#ESTAMOSPREPARADOS

ESTAMOS PREPARADOS

PARA SER INDEPENDIENTES

assemblea.cat

UNA CATALUNYA INDEPENDIENTE, ¿PARA QUÉ?

Por dignidad: para ser los dueños de nuestro futuro colectivo y, por tanto, ser responsables de nuestro destino.

Por regeneración democrática: para poder tomar nuestras propias decisiones. Para recuperar las instituciones para las personas y ponerlas a su servicio.

Por justicia social: para conseguir un futuro más próspero para todos.

La independencia es nuestra oportunidad de crear un estado nuevo que sea tal como la mayoría de los catalanes decidamos: eficiente, democrático, social, respetuoso con las minorías...

La independencia es nuestra oportunidad para cambiar las viejas estructuras por nuevos modelos de democracia y crear una administración avanzada e innovadora.

La independencia supondrá la apertura de un proceso constituyente para definir las líneas maestras del nuevo estado. El que este estado sea más justo, mejor y de acuerdo a la voluntad de la mayoría, sólo dependerá de la capacidad de todos y cada uno de los catalanes para implicarse y participar en su configuración.

La independencia es la única oportunidad de crear un estado mejor y más justo para todos!

UNA CATALUNYA INDEPENDIENTE, ¿PARA QUÉ?

Por dignidad: para ser los dueños de nuestro futuro colectivo y, por tanto, ser responsables de nuestro destino.

Por regeneración democrática: para poder tomar nuestras propias decisiones. Para recuperar las instituciones para las personas y ponerlas a su servicio.

Por justicia social: para conseguir un futuro más próspero para todos.

La independencia es nuestra oportunidad de crear un estado nuevo que sea tal como la mayoría de los catalanes decidamos: eficiente, democrático, social, respetuoso con las minorías...

La independencia es nuestra oportunidad para cambiar las viejas estructuras por nuevos modelos de democracia y crear una administración avanzada e innovadora.

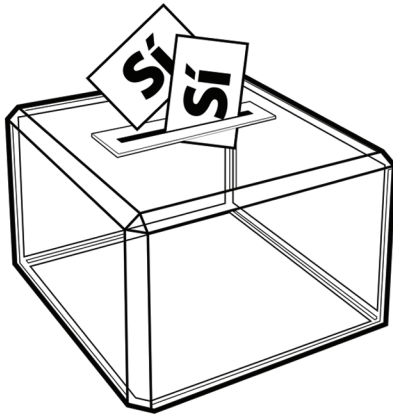
La independencia supondrá la apertura de un proceso constituyente para definir las líneas maestras del nuevo estado. El que este estado sea más justo, mejor y de acuerdo a la voluntad de la mayoría, sólo dependerá de la capacidad de todos y cada uno de los catalanes para implicarse y participar en su configuración.

La independencia es la única oportunidad de crear un estado mejor y más justo para todos!

#ESTAMOSPREPARADOS

ESTAMOS PREPARADOS

PARA SER EL PRÓXIMO ESTADO DE EUROPA

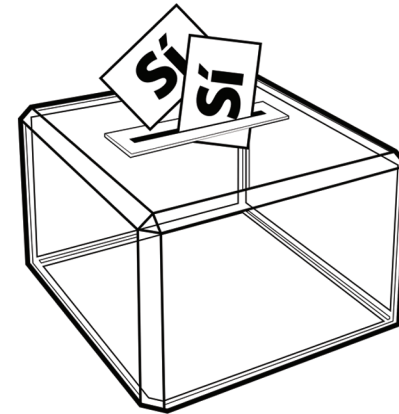

assemblea.cat

#ESTAMOSPREPARADOS

ESTAMOS PREPARADOS

PARA SER EL PRÓXIMO ESTADO DE EUROPA

assemblea.cat

UNA CATALUNYA INDEPENDIENTE, ¿SEGUIRÁ EN LA UNIÓN EUROPEA?

Los tratados de la Unión Europea no prevén qué pasaría en caso que un territorio de un estado miembro de la UE se independizara. Nadie puede decir de manera taxativa qué pasará. La independencia es un proceso político que se acabará canalizando a través de una negociación política.

Catalunya forma parte de la Unión Europea desde 1986, cuando España entró.

Ya somos ciudadanos europeos. Es poco probable que se pueda privar a más de siete millones de ciudadanos europeos de estos derechos.

Catalunya es uno de los motores económicos de la Unión Europea. Entre 2007 y 2011 Catalunya ha sido el mayor contribuyente neto a la Unión Europea en relación al PIB. ¿A quién le puede interesar dejar Catalunya fuera de la UE?

En Catalunya hay empresas europeas establecidas e interesadas en que nos mantengamos en la Unión Europea.

Catalunya es el camino y la puerta natural de España hacia Europa. A España le interesa que esta puerta se mantenga abierta.

Tanto a la Unión Europea como a España les interesa una independencia acordada para que Catalunya asuma una parte de la deuda del Estado español. A Catalunya también, si los activos y pasivos que correspondan se reparten equitativamente.

Que la Catalunya independiente quede fuera de la Unión Europea no interesa ni a la propia Unión Europea ni a España. Por lo tanto es impensable que nos quedamos fuera.

Si la Catalunya independiente quiere formar parte de la Unión Europea, formará parte.

UNA CATALUNYA INDEPENDIENTE, ¿SEGUIRÁ EN LA UNIÓN EUROPEA?

Los tratados de la Unión Europea no prevén qué pasaría en caso que un territorio de un estado miembro de la UE se independizara. Nadie puede decir de manera taxativa qué pasará. La independencia es un proceso político que se acabará canalizando a través de una negociación política.

Catalunya forma parte de la Unión Europea desde 1986, cuando España entró.

Ya somos ciudadanos europeos. Es poco probable que se pueda privar a más de siete millones de ciudadanos europeos de estos derechos.

Catalunya es uno de los motores económicos de la Unión Europea. Entre 2007 y 2011 Catalunya ha sido el mayor contribuyente neto a la Unión Europea en relación al PIB. ¿A quién le puede interesar dejar Catalunya fuera de la UE?

En Catalunya hay empresas europeas establecidas e interesadas en que nos mantengamos en la Unión Europea.

Catalunya es el camino y la puerta natural de España hacia Europa. A España le interesa que esta puerta se mantenga abierta.

Tanto a la Unión Europea como a España les interesa una independencia acordada para que Catalunya asuma una parte de la deuda del Estado español. A Catalunya también, si los activos y pasivos que correspondan se reparten equitativamente.

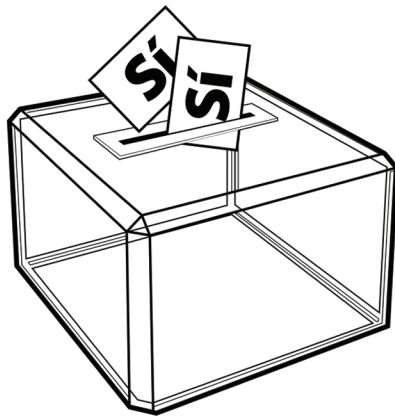
Que la Catalunya independiente quede fuera de la Unión Europea no interesa ni a la propia Unión Europea ni a España. Por lo tanto es impensable que nos quedamos fuera.

Si la Catalunya independiente quiere formar parte de la Unión Europea, formará parte.

#ESTAMOSPREPARADOS

ESTAMOS PREPARADOS

**PARA PAGAR
PENSIONES
Y SUBSIDIOS**

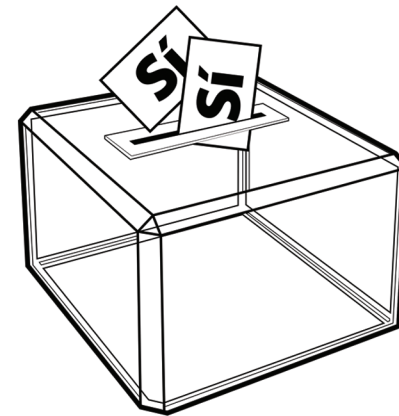

assemblea.cat

#ESTAMOSPREPARADOS

ESTAMOS PREPARADOS

**PARA PAGAR
PENSIONES
Y SUBSIDIOS**

assemblea.cat

EN UNA CATALUNYA INDEPENDIENTE, ¿SEGUIRÉ COBRANDO LA PENSIÓN O LOS SUBSIDIOS?

Sí, la Catalunya independiente será capaz de pagar las pensiones de las personas mayores y los subsidios de las personas desempleadas.

En España las pensiones se pagan con el dinero que cotizan los trabajadores en activo cada mes. Por lo tanto, la capacidad de pagar las pensiones depende de: la tasa de ocupación, de la proporción entre trabajadores en activo y pensionistas y de la cantidad que cotice cada trabajador.

En Catalunya la tasa de ocupación es mayor que en España, y el salario medio es mayor. Por tanto, las cotizaciones son mayores en Catalunya y, en consecuencia, las pensiones en un estado catalán independiente serán más seguras que en el actual Estado español.

En Catalunya, el saldo acumulado de la Seguridad Social entre 1995 y 2010 ha tenido un superávit de 24.774 millones de Euros. En cambio, el saldo acumulado de España sin Catalunya en el mismo periodo ha sido de 86.332 millones de Euros de déficit. Catalunya contribuye a las pensiones del Estado español, no a la inversa.

Disponer de un estado propio, permitirá tomar las decisiones económicas, de inversiones en infraestructuras o políticas sociales que permitirán mejorar el sistema de pensiones y subsidios.

Las pensiones serán más seguras en una Catalunya independiente.

EN UNA CATALUNYA INDEPENDIENTE, ¿SEGUIRÉ COBRANDO LA PENSIÓN O LOS SUBSIDIOS?

Sí, la Catalunya independiente será capaz de pagar las pensiones de las personas mayores y los subsidios de las personas desempleadas.

En España las pensiones se pagan con el dinero que cotizan los trabajadores en activo cada mes. Por lo tanto, la capacidad de pagar las pensiones depende de: la tasa de ocupación, de la proporción entre trabajadores en activo y pensionistas y de la cantidad que cotice cada trabajador.

En Catalunya la tasa de ocupación es mayor que en España, y el salario medio es mayor. Por tanto, las cotizaciones son mayores en Catalunya y, en consecuencia, las pensiones en un estado catalán independiente serán más seguras que en el actual Estado español.

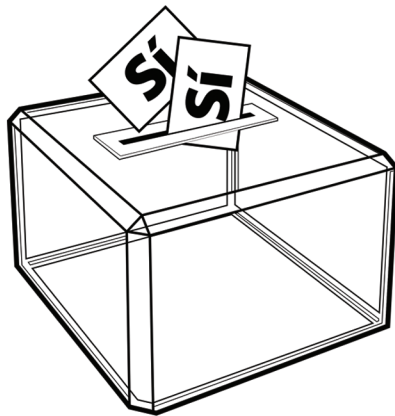
En Catalunya, el saldo acumulado de la Seguridad Social entre 1995 y 2010 ha tenido un superávit de 24.774 millones de Euros. En cambio, el saldo acumulado de España sin Catalunya en el mismo periodo ha sido de 86.332 millones de Euros de déficit. Catalunya contribuye a las pensiones del Estado español, no a la inversa.

Disponer de un estado propio, permitirá tomar las decisiones económicas, de inversiones en infraestructuras o políticas sociales que permitirán mejorar el sistema de pensiones y subsidios.

Las pensiones serán más seguras en una Catalunya independiente.

#ESTAMOSPREPARADOS

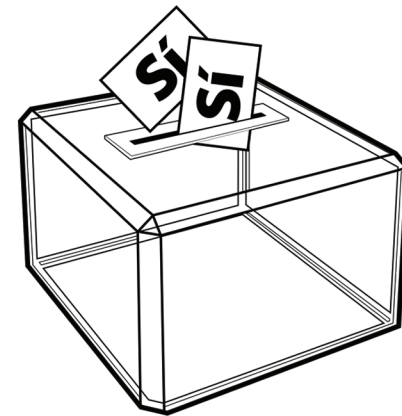
**ESTAMOS
PREPARADOS
PARA HACER UN ESTADO
ECONÓMICAMENTE
VIABLE**

assemblea.cat

#ESTAMOSPREPARADOS

**ESTAMOS
PREPARADOS
PARA HACER UN ESTADO
ECONÓMICAMENTE
VIABLE**

assemblea.cat

UNA CATALUNYA INDEPENDIENTE ¿SERÁ ECONÓMICAMENTE VIABLE?

Catalunya tiene un volumen de población pequeño, similar al de Austria, Suiza, Dinamarca o Finlandia; cuatro de los estados más prósperos del mundo y con mejores índices de desarrollo humano.

Los países europeos pequeños son los que mejor funcionan según el World Economic Forum. Al ser países pequeños, sus economías deben ser más abiertas, con más exportaciones e importaciones; y esto los hace ser más competitivos.

Catalunya exporta el 53% de lo que produce. La renta per cápita catalana es un 9% superior a la del promedio de la UE-15 mientras que la de España es un 9% inferior a la media.

La economía catalana sufre un déficit fiscal muy importante desde hace tiempo, cifrado aproximadamente en un 8% de su PIB. Esto significa que cada catalán ha aportado desde 1987 33.000€ a España sin recibir ninguna compensación a cambio. La gestión de estos recursos adicionales es una de las grandes oportunidades de la Catalunya independiente.

La Catalunya independiente podrá decidir y gestionar las grandes infraestructuras del país: puertos, aeropuertos, corredor del Mediterráneo o redes ferroviarias. Gran parte de las decisiones que se toman en España sobre estas infraestructuras priorizan intereses diferentes a los de Catalunya.

Sí, Catalunya será un estado eficiente, próspero y viable como lo son otros en Europa.

UNA CATALUNYA INDEPENDIENTE ¿SERÁ ECONÓMICAMENTE VIABLE?

Catalunya tiene un volumen de población pequeño, similar al de Austria, Suiza, Dinamarca o Finlandia; cuatro de los estados más prósperos del mundo y con mejores índices de desarrollo humano.

Los países europeos pequeños son los que mejor funcionan según el World Economic Forum. Al ser países pequeños, sus economías deben ser más abiertas, con más exportaciones e importaciones; y esto los hace ser más competitivos.

Catalunya exporta el 53% de lo que produce. La renta per cápita catalana es un 9% superior a la del promedio de la UE-15 mientras que la de España es un 9% inferior a la media.

La economía catalana sufre un déficit fiscal muy importante desde hace tiempo, cifrado aproximadamente en un 8% de su PIB. Esto significa que cada catalán ha aportado desde 1987 33.000€ a España sin recibir ninguna compensación a cambio. La gestión de estos recursos adicionales es una de las grandes oportunidades de la Catalunya independiente.

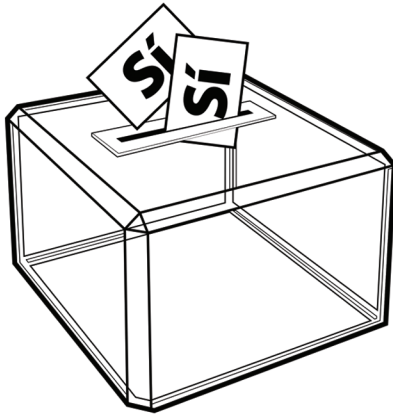
La Catalunya independiente podrá decidir y gestionar las grandes infraestructuras del país: puertos, aeropuertos, corredor del Mediterráneo o redes ferroviarias. Gran parte de las decisiones que se toman en España sobre estas infraestructuras priorizan intereses diferentes a los de Catalunya.

Sí, Catalunya será un estado eficiente, próspero y viable como lo son otros en Europa.

#ESTAMOSPREPARADOS

ESTAMOS PREPARADOS

PARA COMPARTIR NACIONALIDADES

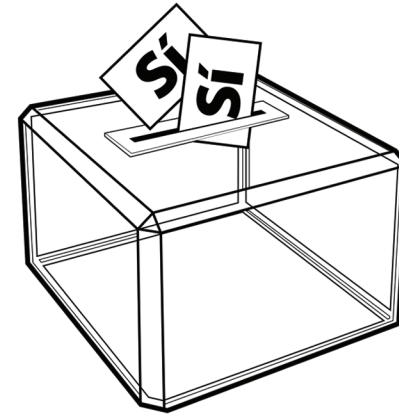

assemblea.cat

#ESTAMOSPREPARADOS

ESTAMOS PREPARADOS

PARA COMPARTIR NACIONALIDADES

assemblea.cat

EN UNA CATALUNYA INDEPENDIENTE, **¿PODRÉ SEGUIR SIENDO ESPAÑOL?**

Claro que sí. Del mismo modo que la lengua castellana seguirá siendo una lengua de Catalunya. En el mundo globalizado actual es perfectamente posible sentirse, y/o tener la nacionalidad de un país diferente del país al que se vive. El caso de Catalunya será el mismo.

La independencia no comportará la pérdida de la nacionalidad española. En una Catalunya independiente se podrá mantener sólo la nacionalidad española, la catalana o ambas.

La independencia de Catalunya permitirá que quien no se sienta español y quiera dejar de serlo, obtenga únicamente la nacionalidad catalana. Y quien quiera mantener las dos nacionalidades pueda hacerlo. España ya reconoce la doble nacionalidad con muchos países, entre ellos los países iberoamericanos. En la Catalunya independiente pasará lo mismo.

En la Catalunya independiente todo el mundo se podrá sentir de donde quiera, como ahora, y podrá también ser de donde quiera, cosa que ahora no sucede.

EN UNA CATALUNYA INDEPENDIENTE, **¿PODRÉ SEGUIR SIENDO ESPAÑOL?**

Claro que sí. Del mismo modo que la lengua castellana seguirá siendo una lengua de Catalunya. En el mundo globalizado actual es perfectamente posible sentirse, y/o tener la nacionalidad de un país diferente del país al que se vive. El caso de Catalunya será el mismo.

La independencia no comportará la pérdida de la nacionalidad española. En una Catalunya independiente se podrá mantener sólo la nacionalidad española, la catalana o ambas.

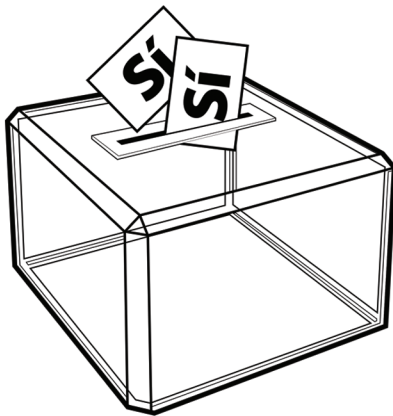
La independencia de Catalunya permitirá que quien no se sienta español y quiera dejar de serlo, obtenga únicamente la nacionalidad catalana. Y quien quiera mantener las dos nacionalidades pueda hacerlo. España ya reconoce la doble nacionalidad con muchos países, entre ellos los países iberoamericanos. En la Catalunya independiente pasará lo mismo.

En la Catalunya independiente todo el mundo se podrá sentir de donde quiera, como ahora, y podrá también ser de donde quiera, cosa que ahora no sucede.

#ESTAMOSPREPARADOS

ESTAMOS PREPARADOS

PARA HACER UNA REGENERACIÓN DEMOCRÁTICA

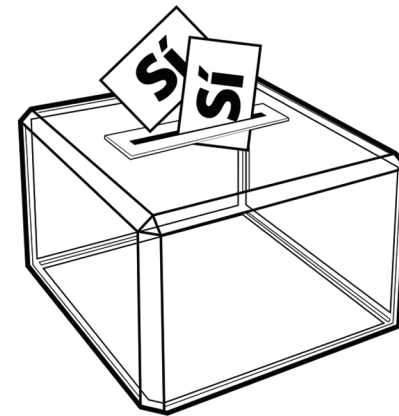

assemblea.cat

#ESTAMOSPREPARADOS

ESTAMOS PREPARADOS

PARA HACER UNA REGENERACIÓN DEMOCRÁTICA

assemblea.cat

EN UNA CATALUNYA INDEPENDIENTE, ¿LOS POLÍTICOS SERÁN LOS MISMOS?

Todos los políticos no son iguales. Afortunadamente, hay muchos que son honestos y trabajan de forma responsable.

Es cierto que la democracia actual es de baja calidad. Las listas cerradas, la disciplina de voto, la obediencia, la partidocracia, el caciquismo...

La creación de un nuevo estado significará una regeneración completa de la política catalana. Dependerá de nosotros el crear nuevas estructuras, más participativas y transparentes y que garanticen una mayor efectividad y control de las clases política, administrativa y judicial.

Es necesario un modelo político nuevo que permita una democracia de calidad, con control político y penal de la corrupción, con reguladores independientes y con medios, con transparencia en las decisiones y con una verdadera separación de poderes.

Dependerá de nosotros decidir el marco en que actúen los políticos del nuevo estado y elegirlos.

Queremos una regeneración democrática profunda y la independencia es la mejor oportunidad que tenemos para abordarla.

EN UNA CATALUNYA INDEPENDIENTE, ¿LOS POLÍTICOS SERÁN LOS MISMOS?

Todos los políticos no son iguales. Afortunadamente, hay muchos que son honestos y trabajan de forma responsable.

Es cierto que la democracia actual es de baja calidad. Las listas cerradas, la disciplina de voto, la obediencia, la partidocracia, el caciquismo...

La creación de un nuevo estado significará una regeneración completa de la política catalana. Dependerá de nosotros el crear nuevas estructuras, más participativas y transparentes y que garanticen una mayor efectividad y control de las clases política, administrativa y judicial.

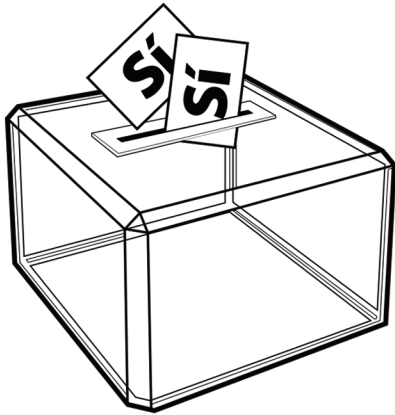
Es necesario un modelo político nuevo que permita una democracia de calidad, con control político y penal de la corrupción, con reguladores independientes y con medios, con transparencia en las decisiones y con una verdadera separación de poderes.

Dependerá de nosotros decidir el marco en que actúen los políticos del nuevo estado y elegirlos.

Queremos una regeneración democrática profunda y la independencia es la mejor oportunidad que tenemos para abordarla.

#ESTAMOSPREPARADOS

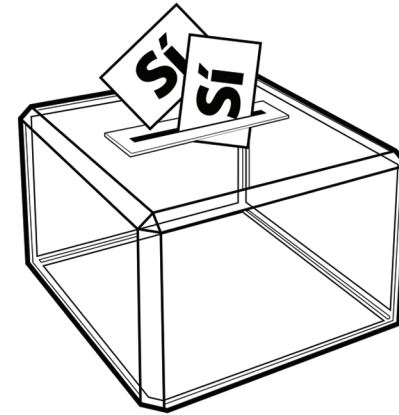
**ESTAMOS
PREPARADOS
PARA CONSTRUIR
EL PAÍS DE TODOS**

assemblea.cat

#ESTAMOSPREPARADOS

**ESTAMOS
PREPARADOS
PARA CONSTRUIR
EL PAÍS DE TODOS**

assemblea.cat

¿POR QUÉ NECESITAMOS UN ESTADO?

Los estados permiten tomar decisiones propias para el beneficio de sus ciudadanos.

Queremos un estado verdaderamente de derecho, social y democrático, que defienda los derechos de todos los que viven en Catalunya. Como cualquiera de los otros estados de nuestro entorno.

Necesitamos tener un estado porque queremos construir un futuro compartido. ¿Qué hay más cohesionador que construir juntos el país de todos?

Queremos un estado como todos los demás. Ahora, los estados, todavía tienen mucho poder y margen de decisión. Y en los organismos internacionales, como la ONU, sólo los estados son los que tienen voz y voto. Sin tener un estado nuestra voz en el mundo no existe, ni podemos participar en la toma de decisiones a nivel internacional, decisiones que también afectan nuestra vida diaria.

Construir juntos el país de todos es la garantía de la cohesión social en la Catalunya independiente.

¿POR QUÉ NECESITAMOS UN ESTADO?

Los estados permiten tomar decisiones propias para el beneficio de sus ciudadanos.

Queremos un estado verdaderamente de derecho, social y democrático, que defienda los derechos de todos los que viven en Catalunya. Como cualquiera de los otros estados de nuestro entorno.

Necesitamos tener un estado porque queremos construir un futuro compartido. ¿Qué hay más cohesionador que construir juntos el país de todos?

Queremos un estado como todos los demás. Ahora, los estados, todavía tienen mucho poder y margen de decisión. Y en los organismos internacionales, como la ONU, sólo los estados son los que tienen voz y voto. Sin tener un estado nuestra voz en el mundo no existe, ni podemos participar en la toma de decisiones a nivel internacional, decisiones que también afectan nuestra vida diaria.

Construir juntos el país de todos es la garantía de la cohesión social en la Catalunya independiente.

**ANNEX 4. Full de ruta de l'Assemblea Nacional Catalana
2014-2015.**

ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

FULL DE RUTA 2014-2015

1. INTRODUCCIÓ I ANTECEDENTS

Aquest document és la continuació i aprofundiment del Full de Ruta aprovat en la darrera Assemblea General del passat 16 de març de 2013, que donava continuïtat a la Declaració fundacional aprovada en la Conferència nacional per l'Estat propi i el Full de Ruta aprovat en l'assemblea fundacional del 10 de març de 2012. N'assumeix, doncs, el contingut i continua mantenint tot allò que encara és vigent.

El Full de Ruta 2014-2015 té en compte els nous escenaris polítics que s'han produït en els darrers mesos i s'adapta a les noves circumstàncies sorgides d'aquests escenaris.

Aquest Full de Ruta és un document obert i dinàmic. Les propostes i dates que s'hi contemplen s'hauran d'anar adaptant als esdeveniments que es vagin produint i al ritme que, entre tothom, puguem donar a l'acció de l'Assemblea Nacional Catalana (en endavant Assemblea o ANC).

2. CONTEXT

Amb la Declaració de Sobirania i del Dret a Decidir del poble de Catalunya del 23 de gener de 2013, el Parlament va acordar iniciar el procés per fer efectiu el dret a decidir del poble de Catalunya.

L'acord anunciat el 12 de desembre de 2013 sobre la pregunta de la consulta i la data del dia 9 de novembre de 2014, així com la petició formal a l'Estat espanyol de la delegació de la competència per convocar un referèndum per la via de l'article 150.2 de la constitució espanyola, són dues fites polítiques que han permès aglutinar una majoria parlamentària transversal de dos terços dels escons.

L'ANC referma el suport a la pregunta i a la data fetes públiques pel President de la Generalitat. Tot i que l'ANC hauria preferit una altra formulació de la pregunta, valorem positivament que s'arribés a un consens que posava les bases per un acord permanent i estable entre la majoria de forces polítiques; una majoria sòlida per garantir la continuïtat del procés i fer possible la celebració –amb totes les garanties i exquisidesa democràtica– de la consulta en la data prevista, encara que les condicions siguin adverses.

L'ANC farà tot el que calgui per tal que el procés de secessió sigui al més ràpid possible. En aquest sentit, es farà un seguiment exhaustiu dels esdeveniments polítics del país, especialment del procés de les eleccions europees del 25 de maig de 2014 i dels compromisos establerts entre les diferents forces polítiques de cara a la celebració de la consulta del 9 de novembre, fita ineludible i irrenunciable. L'ANC instarà les institucions públiques catalanes perquè garanteixin el vot dels catalans residents a l'estranger.

L'ANC considera, però, que **la societat catalana ha d'estar preparada i disposada a actuar, democràticament i pacífica, en qualsevol dels escenaris polítics que es puguin arribar a produir.** En aquest sentit, aquest Full de Ruta 2014-2015 vol fer evidents els escenaris més plausibles i la proposta de l'ANC per fer-los front de la manera més adequada i eficaç.

L'ANC, durant el període 2014-2015, continuarà treballant per aconseguir els objectius ja presentats en l'anterior Full de Ruta. Aquest treball es concentrarà a desenvolupar el Pla d'Actuació 2013-2014 i els projectes aprovats pel Secretariat Nacional o els que pugui aprovar durant el nou mandat i que, ara mateix, són:

- a) El país de tots
- b) El país que volem
- c) Signa un vot
- d) De la desobediència a la sobirania
- e) De Catalunya al món

3. IDEARI BASE

La singularitat de la nació catalana es fonamenta en la voluntat col·lectiva de ser, en la seva identitat cultural, històrica i jurídica, i en el català com a llengua pròpia i comuna del nostre país, així com de l'occità-aranès a l'Aran, sense perjudici del respecte i reconeixement dels drets de les altres llengües que hi són presents i, especialment, el castellà. L'acció política de l'Assemblea és indissociable d'aquest fet.

L'objectiu de l'Assemblea, en primera instància, és assolir la independència del Principat, de manera que esdevingui un Estat sobirà, sense renunciar a la construcció d'un projecte compartit amb la resta de la nació catalana, si així ho decideixen els altres països que la conformen. Per aquest motiu, assumint que cada territori té un ritme propi, propiciarem que es treballi en un full de ruta específic per a cada país, basat en la seva realitat, i que contribueixi al projecte compartit.

Pel que fa a l'Aran, com a part de la nació occitana històricament unida a Catalunya a través del pacte, l'Assemblea defensa el seu dret a decidir en llibertat el seu futur polític un cop Catalunya s'hagi pogut autodeterminar.

La història demostra que tots els esforços fets des de Catalunya per trobar un reconeixement i acomodació dins un concepte plurinacional de l'Estat espanyol han fracassat i que no existeix ni la voluntat per part d'Espanya ni les garanties jurídiques constitucionals mínimes que permetin pensar en cap nou intent seriós per reformar l'Estat espanyol. L'Estat espanyol i els seus poders, doncs, han perdut a Catalunya tota la seva credibilitat de manera definitiva i l'encaix de Catalunya dintre d'Espanya ha esdevingut, per tant, impossible. L'única opció viable és, doncs, la independència de Catalunya.

De la Declaració fundacional de l'Assemblea, se'n desprenen les tres condicions principals perquè la independència sigui no només possible sinó també viable:

- a) Que hi hagi una majoria social de ciutadans que la vulguin.
- b) Que la Generalitat, els Ajuntaments i una majoria de diputats del Parlament català assumeixin la voluntat de la majoria del poble català i, des de la unitat d'acció, estiguin disposats a emprendre les accions polítiques necessàries per aconseguir la independència de Catalunya.

c) Que Catalunya aconseguixi el reconeixement com a Estat sobirà per part de la comunitat internacional.

Som tots i cadascun de nosaltres els qui, dotant-nos d'una organització unitària, plural, democràtica i participativa com l'ANC, continuarem treballant per fer possible l'assoliment de la independència i la creació de l'Estat propi i sobirà. Utilitzant tots els recursos al nostre abast per garantir que els interessos de país s'imposin sempre als interessos de partit, seguirem empenyent els nostres representants polítics per tal que assumeixin la voluntat majoritària del poble català.

Els emissors dels missatges de l'ANC han de ser tots els seus membres, essent actius i plenament conscients del seu paper, i actuant com a veritables militants del moviment per la independència.

Per assolir el nostre objectiu cal convidar a participar en les nostres accions el màxim nombre possible d'entitats, associacions i organitzacions socials de cada lloc, així com els ciutadans en general, per aconseguir tot el ressò possible. A més d'aplegar la resta d'independentistes convençuts, cal arribar a tots els ciutadans que, sense declarar-se sobiranistes, vegin que l'Estat propi és l'única eina per aconseguir cotes més altes de benestar, de llibertat, d'igualtat, de solidaritat i de justícia.

L'ANC treballarà perquè la majoria de la nostra població, tan castigada per la crisi econòmica, política i social, constati que la independència representa una oportunitat clara d'abordar els problemes polítics i socials amb mesures i possibilitats certes de canvi i millora. Amb aquest objectiu l'ANC treballarà per ampliar els consensos entorn als aspectes clau que defineixen a grans trets quin tipus de nou Estat volem.

L'ANC treballarà per aconseguir que les noves estructures i funcionament de l'Estat català independent responguin a una màxima transparència, eficàcia, eficiència i justícia en la gestió pública, així com que garanteixin el millor nivell de benestar social i prosperitat per a tothom. Un Estat integrador, cohesionador, on la ciutadania tingui un paper clau i actiu en els afers públics.

4. ESCENARIS

En el punt del procés on som, **l'objectiu prioritari del poble català és la celebració de la consulta, de caràcter políticament vinculant, el 9 de novembre de 2014** com a fórmula internacionalment més acceptada d'accedir a la independència en un marc democràtic.

Sabem que aquest objectiu no serà fàcil i l'Estat espanyol centra la seva estratègia a impedir-ne la celebració.

Per arribar a la Declaració d'independència i a la constitució del nou Estat català aquest Full de Ruta preveu els escenaris que podran produir-se i les actuacions a dur a terme per l'ANC per arribar-hi.

Els escenaris són:

- a) Es farà la **consulta de forma més o menys tolerada** i en un clima polític que en pugui garantir l'estabilitat i la fiabilitat suficients,

- b) Es fa la **consulta amb l'oposició total** de l'aparell polític, jurídic i mediàtic **de l'Estat espanyol**. El procés podria tenir mancances i que no tothom pogués exercir el dret de vot en les condicions habituals d'un procés electoral normal.
- c) La Generalitat considera que **no es pot celebrar la consulta perquè la situació política i social no ho permet**, perquè no hi ha el clima de llibertat ni les garanties suficients.
- d) No es fa la consulta perquè **la Generalitat ha estat políticament i jurídica intervinguda** per l'Estat espanyol.

En funció de cada escenari aquest document també vol servir de guia d'actuació dels membres de l'ANC. Les propostes d'actuació que es fan a continuació representen un pla d'etapes que respon a cadascun dels escenaris contemplats.

5. PROPOSTES D'ACTUACIÓ

En qualsevol dels escenaris, el procés ja és irreversible. I, sempre que el resultat sigui majoritari a favor, porta necessàriament a la Declaració d'independència per qualsevol de les opcions ja conegudes: la celebració de la Consulta o bé la celebració d'eleccions anticipades que prenguin caràcter plebiscitari. En l'escenari d), però, no serà possible cap de les dues opcions esmentades i, per tant, cal contemplar les actuacions que ens permetin fer la Declaració d'independència per altres camins. **En aquest procés serà imprescindible la unitat d'acció i la coordinació efectiva entre els diferents actors per assegurar la màxima eficàcia en la feina que pertoca a cada actor.** En aquesta mateixa línia, caldrà enfortir la col·laboració amb les altres entitats i organitzacions que treballen amb els mateixos objectius per tirar endavant els cinc projectes del nostre Pla d'actuació.

Aquest Full de Ruta descriu la fase que acaba amb la Declaració d'independència després de seguir les diferents etapes que ens hi han de portar, però també s'endinsa en el procés posterior.

La Via catalana cap a la independència té unes singularitats que fan que aquest procés sigui únic. I potser la principal singularitat és que **es tracta d'un procés basat en el suport d'una àmplia majoria de la societat.** Perquè aquest suport no s'afebleixi cal assegurar la implicació real i efectiva del màxim nombre possible de ciutadans, cosa que ens obliga a un exercici permanent de transparència, de debat i de convenciment col·lectiu. **En la mesura que es tracta d'un projecte compartit per una majoria es converteix en un projecte imparabile, irreversible.** I perquè realment pugui ser compartit, cal que tothom en conegui el destí final i els camins per arribar-hi. Cal guanyar en seguretat individual i col·lectiva. Per això és imprescindible conèixer en detall les propostes d'actuació d'aquesta fase.

Hem entrat, doncs, en la fase que qualifiquem de **DECLARACIÓ DE LA INDEPENDÈNCIA**, que acabarà desenvolupant-se seguint el Pla d'etapes que descriurem més endavant i que, a partir d'un determinat moment, segueixen dues vies diferents.

5.a VIA A:

CONTEXT: Escenaris a) i b), en què es preveu la celebració de la Consulta del dia 9 de novembre.

OBJECTIUS: Aconseguir una àmplia majoria social favorable a la constitució de Catalunya com a Estat independent amb la major participació possible en la Consulta del dia 9 de novembre.

ACTORS: Institucions catalanes –Generalitat i ajuntaments–, partits polítics i societat civil.

El paper específic dels diversos actors serà diferent en cadascun dels escenaris possibles i s'haurà d'adaptar a les circumstàncies concretes que es vagin produint. L'ANC proposa que se segueixin els paràmetres següents:

1.- Generalitat: que abans del proper 11 de setembre el Parlament de Catalunya aprovi el marc legislatiu propi i, entre d'altres, la Llei Electoral i la Llei de Consultes populars no referendàries, que serà la base legal més probable per convocar la Consulta del dia 9 de novembre, i que el President la convoqui. En ambdós escenaris, a) i b), caldrà actuar a partir de la legalitat catalana i, en l'escenari b), realitzar actes concrets que apliquin de forma pràctica la Declaració de sobirania aprovada pel Parlament de Catalunya el dia 23 de gener de 2013.

2.- Ajuntaments: que assegurin la logística per a la celebració de la Consulta.

3.- Partits polítics: que en el cas dels municipis on per circumstàncies polítiques sigui previsible algun tipus d'obstaculització d'aquesta feina, promoguin els mecanismes legals que permetin un canvi favorable en els equips de govern municipal. En els casos on això no sigui possible, caldrà treballar per organitzar la celebració de la Consulta a partir de la iniciativa popular.

4.- Societat civil: que en primer lloc treballi per assegurar la celebració de la Consulta el dia 9 de novembre i, en segon lloc, per convèncer la majoria dels nostres conciutadans que només amb la constitució de l'Estat català tindrem la possibilitat de progressar en tot els camps.

5.b VIA B:

CONTEXT: Escenaris c) i d), en els quals, per diferents motius, no serà possible la celebració de la Consulta el dia 9 de novembre. En l'escenari c) encara es podrà esgotar la via democràtica amb la convocatòria d'eleccions anticipades, que hauran de prendre el caràcter de plebiscitàries, i en l'escenari d) caldria constituir l'Assemblea de càrrecs electes per procedir a la Declaració d'independència.

Un cop celebrades les eleccions anticipades, de caràcter plebiscitari, l'única diferència entre un escenari i l'altre és que en l'un continuarem tenint Parlament i Govern, i, en l'altre, no. És una diferència important, però que farà variar ben poc les actuacions dels diferents actors i incidirà poc en el desenllaç final si se segueixen les etapes incloses en la via B.

OBJECTIUS: Conduir el procés cap a la Declaració d'independència de la forma més ordenada possible, pacíficament i al més aviat possible.

ACTORS: Institucions catalanes –Generalitat i ajuntaments–, partits polítics i societat civil.

El paper específic dels diversos actors serà diferent en cadascun dels escenaris possibles i s'haurà d'adaptar a les circumstàncies concretes que es vagin produint. L'ANC proposa que se segueixin els paràmetres següents:

1.- Generalitat: En l'escenari c) és el Govern de la Generalitat qui, després de la convocatòria oficial, decideix aturar el procés de celebració de la Consulta perquè no hi ha garanties suficients per celebrar la Consulta amb normalitat democràtica. El pas següent hauria de ser

doble: demanar l'empareda de les institucions europees per poder celebrar la Consulta al més aviat possible i decidir la dissolució del Parlament i la convocatòria d'eleccions que prenguin el caràcter de plebiscitàries. Si les circumstàncies també ho fan inviable i la intervenció europea no arriba a temps, caldria passar a la Declaració d'independència. Per reforçar aquesta segona línia d'actuació, i coincidint amb el que caldria fer en l'escenari d), s'hauria de constituir l'Assemblea de càrrecs electes, com a representants del poble català, per procedir a la Declaració d'independència. Aquesta Assemblea hauria d'estar formada pels diputats del Parlament de Catalunya (estigui oficialment dissolt o no), per la resta de diputats escollits per a d'altres cambres (Congrés de diputats i Senat espanyols, Parlament europeu) i —encara que no sigui un requisit imprescindible— pels alcaldes de tots els municipis de Catalunya que donin suport al procés. L'objectiu seria aplegar els representants democràtics de la majoria incontestable dels ciutadans catalans.

2.- Ajuntaments: En aquests escenaris, i molt especialment en el d), és molt probable que la conducció de tot el procés fins a la Declaració d'independència recaigui de forma especial en els ajuntaments catalans i en la societat civil organitzada. És per això que es considera convenient treballar, ja des d'ara, en la promoció de la constitució d'una Assemblea d'alcaldes de Catalunya, per disposar de les estructures polítiques i administratives necessàries que permetin treballar en els escenaris més complicats. Aquesta Assemblea hauria de prendre forma en el cas que no pugui celebrar-se la consulta del dia 9 de novembre i hauria de posar-se al servei del President de la Generalitat.

3.- Partits polítics: més enllà de la feina que pertorqui als càrrecs electes dels partits polítics en les diverses institucions del país, caldria que les maquinàries de tots els partits polítics que donen suport al procés favorable a exercir el dret a decidir es prepararessin adequadament per aquests escenaris.

4.- Societat civil: en aquests escenaris, el paper de la societat civil organitzada serà fonamental per aconseguir els objectius finals. A cada poble i barri de les ciutats catalanes caldria estructurar "organitzacions unitàries" que, d'acord amb les institucions del país, treballassin en dues línies prioritàries: mantenir l'activitat normal de tothom i organitzar mobilitzacions massives, pacífiques, puntuals, àgils i espectaculars que centrin permanentment l'atenció de tot el món.

6. PLA D'ETAPES

Les etapes que es preveuen durant el procés que ha de culminar amb la Declaració d'independència i les actuacions i accions que es compromet a fer l'Assemblea en aquesta fase del procés són les següents:

VIA A: ETAPES.

A.1.- Dret a decidir. La primera etapa, en la qual ja ens trobem de ple, passa per fer **arribar el nostre missatge a tota la ciutadania; per fer-los copartípcis del dret que tenim com a poble, com a comunitat nacional diferenciada, a decidir el nostre futur polític i la voluntat d'exercir-lo.**

Destinatari: tots els ciutadans del país, però de forma molt especial **els col·lectius que, per una raó o altra, estan indecisos** sobre la conveniència, o no, de constituir-nos com un Estat independent. Aquesta proposta ha de fer-se de forma més intensiva en les zones del país on hi hagi grups més nombrosos d'indecisos.

Requisits: la col·laboració i coordinació amb els altres actors del procés, especialment amb la resta de les entitats i organitzacions de la societat civil, i la unitat d'acció amb les institucions catalanes i els partits polítics.

Accions: En el marc del **Pacte nacional pel dret a decidir**, donar suport a la creació de **Taules comarcals o locals pel dret a decidir**.

Les primeres accions d'aquesta etapa s'emmarquen en el projecte **"El país de tots"**, i utilitzen les eines següents:

A.1.1.- L'argumentari general contra la por i les incerteses

A.1.2.- Els argumentaris específics

A.1.3.- La campanya per a la celebració efectiva de la consulta. Aquesta campanya internament se centrarà a fer efectiu l'exercici del dret a decidir i, des d'un punt de vista internacional i emmarcat en el projecte **"De Catalunya al món"**, es treballarà per fer visible la involució democràtica de l'Estat espanyol.

Terminis: Des d'ara fins al 9 de novembre de 2014.

A.2.- La campanya pel Sí+Sí. Campanya organitzada de manera coordinada amb els partidaris d'aquesta opció –partits polítics i entitats de la societat civil– en la Consulta del dia 9 de novembre.

Destinatari: tots els ciutadans de Catalunya majors de 16 anys.

Requisits: iniciar la campanya a les zones del país amb major densitat de partidaris de la constitució de l'Estat català independent, per anar estenent-la a la resta del país a mesura que la proposta anterior, A.1, s'hagi anat consolidant.

Accions: S'ha de crear un organisme que coordini la campanya i, a partir de les organitzacions territorials dels diferents actors –especialment de l'ANC– caldrà anar creant equips de campanya en tot el territori.

Ha de ser una campanya massiva i, per tant, basada en la publicitat directa i en els actes públics de mitjà i gran format. Formalment, serà una campanya centrada a explicar els avantatges de la independència, les oportunitats que se'ns obren amb la creació d'un Estat independent.

Terminis: des d'ara fins a l'inici de la campanya electoral (previsiblement, 15 dies abans del 9 de novembre). L'òrgan de coordinació de la campanya hauria de crear-se abans del 30 d'abril de 2014.

A.3.- 11 de setembre. Aquest 11 de setembre ha de ser recordat com **"l'11 de setembre que va fer possible la celebració de la Consulta"**. La idea sobre la que ha de girar la convocatòria és que **el poble de Catalunya convoca la Consulta. I ha decidit que votarà**.

Destinatari: tots els ciutadans de Catalunya han de poder participar, activament, en els actes públics que se celebren.

Requisits: Els actes que es prevegin han de tenir un alt contingut simbòlic i polític i, alhora, han de mantenir el caràcter pacífic, inclusiu, participatiu i festiu dels anys anteriors. Han de ser

entesos com la culminació d'un procés popular, cada cop més massiu, que enceti la recta final cap a la independència i han de tenir un ressò mundial superior a les dues diades anteriors. Les institucions nacionals –Generalitat i ajuntaments– haurien de tenir-hi un paper molt important.

Accions: Ha de ser un projecte de tota l'Assemblea des del mateix moment de la seva creació. Però, a més, ha de ser un acte que impliqui les institucions del país des del primer moment. Caldrà crear, doncs, un òrgan estable de coordinació que asseguri la viabilitat de la proposta.

Tots els projectes de l'Assemblea han de tenir cabuda i participació en la proposta per aquest 11 de setembre. De forma especial, el projecte Signa un vot ha de tenir un fort protagonisme durant tot l'estiu i el mateix 11 de setembre, data en què, previsiblement, es tancarà la recollida d'instàncies.

Terminis: Des de l'1 de juliol fins a l'11 de setembre de 2014. Com en els dos anys anteriors, els actes preparatoris de l'11 de setembre han de començar dos mesos abans, tant en el mateix territori català com en l'àmbit internacional. Si bé el punt culminant ha de ser l'11 de setembre, els actes organitzats han de generar les estructures i la consciència que la mobilització popular haurà de ser permanent fins al 9 de novembre.

A.4.- de l'11S a la campanya oficial. Serà l'etapa decisiva per assegurar la celebració de la Consulta. La pressió de l'Estat espanyol per impedir la consulta serà màxima en aquesta etapa.

Destinatari: tots els ciutadans catalans i, especialment, els que tindran dret de vot el dia 9 de novembre.

Requisits: A part de seguir la campanya en positiu a favor del Sí+Sí, caldrà centrar els esforços en una doble direcció: assegurar la logística necessària per celebrar-la arreu i generar el clima de defensa dels drets democràtics enfront dels que els neguen.

Accions: l'òrgan que coordini la proposta A.2 (Campanya Sí+Sí) ha de ser el mateix que lideri aquesta proposta, en col·laboració molt directa amb l'AMI i amb els equips territorials de campanya.

Per assegurar la col·laboració activa de tots els ajuntaments de Catalunya caldrà, en primer lloc, confirmar la bona predisposició de tots els ajuntaments adherits a l'AMI i, alhora, dissenyar les diferents mesures de pressió democràtica als alcaldes que s'hi mostrin reticents. Per altra banda, caldrà continuar, a nivell públic, amb la campanya prevista en el punt A.2 i, si cal, incorporar-hi els nous elements que es generin a partir de les accions dels aparells de l'Estat espanyol.

Terminis: Des del 12 de setembre al 24 d'octubre de 2014. Tot i que aquesta etapa té dates clares d'inici i final, la feina per fer possibles els objectius de l'etapa ha de començar com a màxim el 30 d'abril de 2014, des del mateix moment de la creació de l'òrgan de coordinació (el mateix que per a la proposta A.2).

A.5.- campanya oficial. L'ANC ha de ser un subjecte molt actiu en el període de campanya oficial per la Consulta, demanant el vot favorable al Sí+Sí.

Destinatari: tots els ciutadans de Catalunya amb dret de vot.

Requisits: Campanya activa basada en dos grans eixos:

- 1.- Som els ciutadans els que hem empès aquest procés d'independència, i som precisament nosaltres, de manera especial, els que més podem sortir-hi guanyant amb una Catalunya independent.
- 2.- La construcció d'un nou Estat ens ofereix una oportunitat única per al progrés social i econòmic i per a l'aprofundiment democràtic.

Accions: Creació d'un grup de treball específic, dins l'ANC, integrat per components de les comissions dels projectes "el país de tots" i "el país que volem" i per membres de les comissions d'actes, Assemblees Territorials, Assemblees Sectorials i tresoreria i marxandatge.

És la culminació del projecte "el país de tots" i el final de la primera etapa del projecte "el país que volem". La campanya de l'ANC ha de consistir en l'organització de grans actes unitaris, de partits i societat civil, fent present l'opció defensada per l'Assemblea de forma ben visible i fàcil d'identificar.

Terminis: Des del 24 d'octubre al 8 de novembre, els 15 dies previs a la celebració de la Consulta. Tot i això, els continguts i formats de la campanya han de treballar-se des de molt abans. La feina del grup creat per coordinar la campanya ha de començar a principis de juliol del 2014.

A.6.- 9N. Les Assemblees territorials de l'ANC han d'organitzar-se per disposar d'interventors en totes les meses i d'equips de suport logístic que puguin actuar en qualsevol lloc i en qualsevol moment.

Destinatari: tots els membres, simpatitzants i col·laboradors de l'ANC, inclosos els de les bases de dades de la Via Catalana 2013 i 2014.

Requisits: Mentre uns membres estan pendents exclusivament del correcte funcionament de la jornada electoral en els recintes on hi hagi les meses, els altres hauran de vetllar per assegurar que la jornada es desenvolupa amb plena normalitat democràtica i per documentar gràficament qualsevol incidència. La comunicació permanent entre els interventors i els equips exteriors serà fonamental.

Accions: Creació d'una Comissió electoral central, 9 de regionals i 41 de comarcals, de les quals dependrà l'estructura d'interventors de mesa. Creació d'un nombre adequat d'equips de suport logístic, de manera que en disposin totes les poblacions de més de 3.000 habitants. L'experiència del projecte Signa un vot serà d'utilitat en aquesta etapa.

Les diferents comissions i equips de suport hauran d'estar dotats dels mitjans necessaris – comunicació, informàtics,...– per fer la seva feina eficaçment.

Terminis: La feina, preparada amb anterioritat, es concentrarà en el dia 9 de novembre.

A.7.- Etapa posterior al 9N. El resultat favorable a la constitució d'un Estat independent implicarà l'inici d'un procés de negociació previ a la Declaració d'independència. Esgotades totes les possibilitats de negociació, la Declaració s'haurà de produir igualment (vegeu etapa A.8/B.3).

Destinatari: tots els ciutadans de Catalunya.

Requisits: La gestió dels resultats i del temps immediatament posterior al 9 de novembre és clau per assegurar la culminació del procés amb èxit. Abans de la Declaració d'independència, des del Govern s'ha de demanar oficialment l'obertura de negociacions per acordar el procés de secessió, el repartiment d'actius i passius i la gestió del període de transició. En el cas d'una resposta negativa, caldrà demanar la intervenció internacional i portar el tema al Tribunal Internacional de Justícia.

Accions: La responsabilitat de conduir aquest procés recau, exclusivament, en les institucions nacionals catalanes, però la resta dels actors i, especialment, la societat civil i els ajuntaments tenen un paper fonamental per preparar les accions que permetin fer la Declaració d'independència quan el Parlament ho consideri necessari.

Totes les estructures de l'ANC han d'estar perfectament preparades per actuar adequadament en aquesta etapa que pot ser relativament llarga i dura. El projecte "De la desobediència a la sobirania" és l'instrument a partir del qual l'Assemblea està preparant aquesta etapa decisiva del procés.

Terminis: Preparació des d'ara mateix fins que s'hagin d'executar les propostes de l'esmentat projecte, si es donen les circumstàncies.

VIA B: ETAPES.

B.1.- Eleccions anticipades. Un cop esgotades les possibilitats de celebrar la Consulta el dia 9 de novembre, caldrà recórrer la darrera etapa per demostrar que ho hem intentat tot per la via pacífica i democràtica. La celebració de les eleccions anticipades, de caràcter plebiscitari, serà aquest darrer pas. El paper de l'ANC ha de ser el d'empènyer la constitució d'una candidatura unitària dels partits i forces socials que proposin la Declaració d'independència com a primer acte del nou Parlament i donar-hi tot el suport actiu. La candidatura ha de dur inequívocament en el seu programa que, en cas de majoria d'escons al Parlament, proclamaran la independència.

Destinatari: tots els ciutadans del país.

Requisits: enfortir la col·laboració i coordinació amb els altres actors del procés, especialment amb la resta de les entitats i organitzacions de la societat civil, i concertar la unitat d'acció amb les institucions catalanes i els partits polítics favorables a la independència.

Accions: Constituir una "**Taula de forces polítiques i socials per a l'Estat propi**" que condueixi aquest procés fins a la constitució de la candidatura unitària i, si cal, per tancar acords i compromisos amb altres candidatures que només comparteixin l'objectiu principal.

L'Assemblea ha de preparar la proposta que permeti constituir aquesta Taula i formalitzar els acords necessaris.

Terminis: Si escau, a partir de l'11 de setembre de 2014, data a partir de la qual es poden precipitar els esdeveniments.

B.2.- Assemblea de càrrecs electes. Ja sigui en l'escenari c), i com a suport a la possible Declaració d'independència del nou Parlament sorgit de les eleccions anticipades, ja sigui en l'escenari d), cal promoure la constitució de l'Assemblea de càrrecs electes que procedeixin a la **Declaració d'independència dels representants del poble de Catalunya**.

Destinatari: els càrrecs electes.

Requisits: enfortir la col·laboració i la coordinació amb els altres actors del procés, especialment amb la resta de les entitats i organitzacions de la societat civil, i concertar la unitat d'acció amb les institucions catalanes i els partits polítics favorables a la independència.

Accions: La mateixa “**Taula de forces polítiques i socials per a l'Estat propi**” proposada en l'etapa anterior pot ser l'òrgan que condueixi aquest procés fins a la constitució de l'Assemblea de càrrecs electes que actuarà com a representant del poble català a l'hora de fer la Declaració d'independència.

L'Associació de Municipis per la Independència, amb la col·laboració de l'ANC i dels partits polítics independentistes, podria ser qui preparés la proposta que permeti constituir aquesta Assemblea de càrrecs electes.

Terminis: Si escau, a partir de l'11 de setembre de 2014, data a partir de la qual es poden precipitar els esdeveniments, per tenir-la a punt el 10 de novembre.

VIA A I VIA B: ETAPES COMUNES.

A.8/B.3. Declaració d'independència: En qualsevol dels escenaris, amb Consulta o sense, sempre arribarà el moment en què caldrà fer, formalment i solemnement, la Declaració d'independència. Serà el dia que ha de ser recordat com el Dia de la independència.

Destinatari: tots els ciutadans del país.

Requisits: L'etapa posterior al 9 de novembre, s'hagi realitzat la Consulta o no, ha de permetre crear les condicions òptimes per procedir a la Declaració de la independència en el moment i data més convenient per al procés i per garantir el mínim trasbals a la ciutadania.

Accions: En els escenaris a), b) i c), en què el Govern de la Generalitat es manté oficialment, correspon al Govern de dirigir el procés en tots els detalls. En l'escenari d), el Govern de Catalunya i el Parlament han de mantenir-se en el seu lloc i han d'actuar com a institucions escollides democràticament pel poble català. Correspondrà a les institucions catalanes decidir la data i la forma de procedir a la Declaració d'independència. En la seva absència, correspondrà fer-ho a l'Assemblea de càrrecs electes, que com a representants del poble català haurien de nomenar un Govern provisional que executi aquesta decisió.

L'ANC ha de contribuir a convertir aquest procés posterior al 9 de novembre en un procés net i entenedor per a la ciutadania, a explicar que és un procés democràtic i a fer possible que la Declaració d'independència sigui una festa popular de dimensions nacionals i d'ampli ressò mundial.

Aconseguir la màxima quantitat d'instàncies signades en el marc del projecte Signa un vot pot resultar un element fonamental per donar encara més solidesa democràtica a la decisió de l'Assemblea de càrrecs electes de declarar la independència.

Terminis: la diada de Sant Jordi de 2015 pot ser un horitzó plausible i fins i tot desitjable per fer aquesta Declaració. Treballar amb aquests terminis pot permetre fer el procés de forma ordenada i acordada o, almenys, amb el suport internacional suficient.

A.9/B.4.- L'exercici de la sobirania. La Declaració d'independència ha d'anar seguida d'actes d'exercici de sobirania que, en la pràctica, facin visible un funcionament ordinari plenament independent, sobirà. Aquests actes i el control efectiu del país per part de les autoritats ens facilitaran el reconeixement internacional.

Destinatari: tots els ciutadans del país.

Requisits: La visualització pública que el país sencer funciona amb normalitat ha de ser clarament percebuda per la ciutadania i ha de concretar-se en elements com el control, per part de les autoritats, de les grans infraestructures i fronteres –ports, aeroports,...–, la seguretat pública, les comunicacions, etc. L'element clau serà el comportament fiscal de la ciutadania, quan hagi de fer front al pagament periòdic d'impostos, ingressant-los degudament a l'administració del nou Estat.

Accions: Treballar conjuntament amb la resta d'actors del procés per assegurar l'exercici de les competències pròpies del nou Estat català. Especialment, amb la culminació de campanyes com el "Declara't a Catalunya".

Terminis: A partir del mateix dia de la Declaració d'independència, els més adequats per a la correcta finalització del procés.

7. FASE DE CONSTITUCIÓ DE L'ESTAT CATALÀ

Tot i que ja correspondrà a una etapa posterior a la Declaració d'independència, hi ha un seguit de propostes d'actuació que s'han de preparar des d'ara mateix per poder ser efectives en la fase posterior a la Declaració d'independència. Les més importants són les següents:

A.10/B.5.- Procés constituent. El procés constituent serà net, clar i engrescador si es prepara des de molt abans. Si el procés d'independència ara és impulsat per la societat civil, sembla lògic que el procés constituent que acabarà definint les estructures del nou Estat tingui la màxima participació popular.

Destinatari: tots els ciutadans, però especialment els més implicats en les estructures socials i amb la feina de transformació de la societat.

Requisits: La preparació del procés constituent ha de fer-se des d'ara mateix, amb la màxima col·laboració entre tots els actors implicats i enfortint al màxim la unitat d'acció política.

El Parlament caldrà que faci pública la seva decisió d'obrir un procés constituent en què fixi el calendari electoral, i amb la constitució d'una ponència constitucional que elabori una proposta de constitució que sigui sotmesa a un referèndum, en el termini més breu possible. El pas següent haurà de ser la convocatòria de les primeres eleccions generals al nou Parlament català que iniciï el primer període normal de sessions.

Accions: Elaborar la Constitució del nou Estat és un projecte de país. Per disposar de les bases necessàries perquè ho sigui, l'ANC impulsa el projecte "El país que volem". Per convertir-lo en un veritable projecte de país, l'ANC proposa la creació d'un òrgan o organització específica de la qual puguin formar part totes les entitats i organitzacions de la societat civil.

Terminis: El procés popular per posar les bases del nou Estat ha de començar el dia de Sant Jordi de 2014 i l'objectiu és que la feina quedi enllestida el dia de Sant Jordi de 2015. Caldria

treballar en la perspectiva de poder celebrar el referèndum per aprovar la nova constitució el dia 11 de setembre de 2015.

A.11/B.6.- Reconeixement internacional. El reconeixement d'un nou Estat és un acte polític dels altres Estats que té conseqüències jurídiques de dret internacional. A partir del reconeixement internacional Catalunya passarà a ser considerada un membre més de la comunitat internacional, amb personalitat jurídica per poder tenir relacions diplomàtiques, subscriure tractats i acords internacionals i ingressar en els diferents organismes internacionals.

Destinataris: La comunitat internacional i els agents catalans que tenen incidència internacional.

Requisits: Per al reconeixement cal que primer existeixi un "coneixement". Per tant, és molt important fer conèixer al món des d'ara mateix l'existència de Catalunya, la voluntat del poble català de constituir un nou Estat independent i les raons que justifiquen i impulsen aquesta voluntat.

Accions: En qualsevol dels escenaris, el ventall d'accions a desenvolupar és similar i molt ampli. Inclou tota mena d'accions divulgatives adreçades a l'opinió pública mundial en general per donar a conèixer Catalunya, la seva voluntat d'autodeterminar-se i el procés d'independència. Des de l'ANC s'impulsa el projecte "De Catalunya al món", basat en diversos eixos que tenen per finalitat promoure el coneixement de la situació i el procés d'independència de Catalunya per part de l'opinió pública mundial en general i, en particular, de les classes dirigents i creadors d'opinió dels països considerats clau per al reconeixement.

Terminis: Aquest projecte de l'ANC acabarà quan la gestió del reconeixement internacional de l'Estat català sigui assumit pel nou govern sorgit de la proclamació de la independència.

8. FASES POSTERIORIS

La reunificació de la nació catalana, si aquesta és la voluntat majoritària de la població de cadascun dels seus territoris. La concreció, en qualsevol model de relació que decideixin, dependrà del procés amb què s'hi arribi, però serà basada en el respecte a les singularitats i de comú acord. En aquest sentit, l'ANC treballarà per tal que el futur Estat Català es doti de les eines necessàries per tal de facilitar l'esmentat model de relació entre els territoris dels Països Catalans.

Tarragona, 5 d'abril de 2014

ANNEX 5. Entrevistes

5.1 Ferran Civit. Membre del Secretariat Nacional de l'Assemblea Nacional Catalana i responsable de Comunicació i Missatge

5.2 Miquel Strubell. Fundador de l'Assemblea Nacional Catalana i Membre del Secretariat Nacional

5.3 Pere Pugès. Fundador de l'Assemblea Nacional Catalana, Responsable d'Accions Polítiques i Membre del Secretariat Nacional

5.4 Jaume Marfany. Vicepresident de l'Assemblea Nacional Catalana. Membre del Secretariat Nacional

5. 1 Entrevista a Ferran Civit. Membre del Secretariat Nacional de l'Assemblea Nacional Catalana. Responsable de Comunicació i Missatge.

Quins són els inicis de l'ANC? Què va impulsar l'ANC i quins eren els seus propòsits?

L'ANC és una organització de base, en aquest cas, té un objectiu prioritari: la independència de Catalunya. És una entitat finalista. Per tant el primer que farà a l'aconseguir aquest objectiu és dissoldre's. És una entitat de base, apartidista, transversal, que permet que tothom es senti protagonista amb el projecte.

Just abans de l'inici de l'ANC era l'època de les consultes, que va començar el 2009 a Arenys de Munt. De casualitat o no, es va estendre per tot el país d'una manera espectacular. Tothom deia "jo ho vull fer al meu poble". Així com en l'Estatut de 2006 la ciutadania era espectadora del debat estatutari i de les baralles entre partits, arran de les consultes la gent passa a ser protagonista. Les consultes van fer que la gent s'articulés i van permetre muntar unes xarxes de gent que no es coneixia, alguns eren de partits i altres no, però tots independentistes i demòcrates. A partir d'aquest moviment, que es va fer a més de 500 municipis, la gent va dir "i ara què?", va quedar aquest esperit. I a partir d'una proposta de quatre persones va sortir l'ANC. Es va veure que si la gent s'articulava i es posava a fer feina es podia arribar molt lluny. A partir d'aquí neix l'ANC amb l'esperit que la gent sigui protagonista i amb el precedent de les consultes populars. Una cosa no hauria estat possible sense l'altre.

A partir de les consultes populars neix l'ANC?

La llegenda urbana del naixement de l'ANC diu que els quatre fundadors es van trobar a la consulta d'Arenys de Munt i van dir "això estaria bé que no quedés només aquí i que es pogués anar treballant" i aleshores es va fer la Conferència Nacional per l'Estat Propi el 2011 i a partir d'aquí es va fer la preparació prèvia per l'assemblea fundacional de març de 2012.

Qui eren les quatre persones que van fundar l'ANC?

Eren Pere Pugès, Miquel Sellarès, Miquel Strubell i l'Enric Insa.

Quin era el discurs inicial de l'ANC?

Als documents fundacionals i als fulls de ruta (al web) deixem molt clar que la idea és arribar a la independència per mètodes pacífics i no violents. Per mètodes democràtics. Forma part de la ciutadania poder decidir què volen ser. Entenem que si no hi ha aquesta opció de decidir tu no ets lliure al 100%. Drets civils per tenir el dret a decidir i utilitzar la independència com a eina social. La gràcia és que siguis responsable de tot el que puguis fer. La independència és tenir drets i tenir deures, la llibertat sempre et permet millorar.

Dins del taulell de joc polític quin tipus d'actor us considereu?

Hi ha gent que ens ha definit de tota mena. Hi ha qui diu que som un lobby independentista... Nosaltres ens definim com una entitat apartidista. Som una entitat que fa política però clarament apartidista. Nosaltres no hem de dir si el que fa CiU, ERC o la CUP està malament. Direm el que ens agrada i el que no però mai farem una oposició frontal perquè no és el nostre àmbit i ens interessa tenir un paper d'àrbitre. Estem per sobre de tot això. Si prens posició perds la neutralitat i la transversalitat. Som un moviment de la societat civil finalista per aconseguir els nostres objectius (independència). Volem la independència però no ens correspon a nosaltres decidir com ha de ser el nou estat. Lògicament volem que sigui millor del que hi ha ara però no podem decidir com a ANC si l'IRPF pujarà 5 punts o baixarà 5 punts, si l'IVA serà del 21% o estarà al 3%, si volem un estat socialdemòcrata o més liberal... no ens pertoca això. Sabem que ara mateix la situació és insostenible i que s'han de canviar moltes coses però no ens pertoca fer-ho.

Qui va participar en l'elaboració del discurs inicial de l'ANC i qui ho ha anat coordinant?

El missatge era molt polític més que dels 'estàndards comunicatius'. Abans de l'ANC es va crear una petita comissió de comunicació on hi havia diversa gent, com per exemple la Carme Forcadell, que principalment es feien tasques de

relació amb mitjans. Quan es va constituir l'ANC i hi va haver eleccions al secretariat, es va crear una comissió específica. Es va contractar a en Joan Serra per fer les tasques de relació amb mitjans, i a partir d'aquesta comissió es van anar creant les línies comunicatives de l'ANC. Coses tant senzilles com fer el logo, conceptualitzar la imatge que volíem donar, amb quina finalitat i amb quins públics. Paral·lelament fèiem les mogudes com les diades i altres campanyes. Hem anat buscant un element identificador del procés, el color groc, i una sèrie de missatges que han anat quallant com la llibertat, la democràcia.... al primer cartell de 2012 hi havia una frase ben grossa que posava Llibertat, l'any passat vam fer que la icona del 2014 fos l'urna (que després ens van copiar els partits polítics).

Quines opcions de missatge teníeu? A quin públic volíeu arribar i de quina manera?

Alguns ho teníem clar. Per exemple amb 'Signa un vot per la independència' era una campanya que va sorgir paral·lela i nosaltres no volíem entrar-hi. A part que el cartell estèticament és horrorós (el va fer l'empresa Nautilus) l'element identificatiu és l'estelada.

Si busques cartells nacionals de l'ANC a cap hi apareix l'estelada. En cap cartell. Com a màxim la senyera de l'Ara és l'hora de l'any passat, però tota la simbologia identitària, banderes, pàtries, nacions i religions ho hem tret. Perquè és un concepte universal de drets civils, un concepte que tothom s'hi pot sumar i defensar independentment d'on hagi nascut i de la llengua que parli. De la mateixa manera que pots simpatitzar amb la causa dels anys 60 contra la segregació racial, pots simpatitzar amb Catalunya. Et queda lluny però hi pots

simpatitzar. Hem de fer missatge com aquest “Preparats per construir el país de tots”

País de tots vol dir de tots. Estiguin a favor, estiguin en contra o encara dubtin.
“Omplim els carrers per omplir les urnes”

Omplir les urnes, democràcia. La senyera ens identifica a tots, estiguis a favor o en contra. No hi ha cap estelada, no surt la paraula independència. No per posar 150 estelades en un acte serà més independentista. I fins i tot, posant-ne una o cap, l'acte continua sent independentista. "Estem preparats per construir el país de tots" no hi apareix en cap moment la paraula independència. Hi ha alguna estelada? No, perquè volem arribar a tothom. I aquí hi ha una de les claus. Que la gent convençuda se senti cridada a la mobilització però que la gent no convençuda s'hi senti convidada. Uns a la mobilització i altres a la participació. Hi ha lloc per tothom i sumem i anem fent. L'objectiu de l'ANC és *mainstream*, parlem per tothom. Això vol dir que el dia següent de la independència els no independentistes s'han de sentir a gust, no es poden sentir aïllades ni rebutjades ni incòmodes per haver votat en un moment concret una cosa. L'endemà tots som catalans i encara que estiguis en contra ets un català com qualsevol altre. T'identificaràs més o menys com a català, però ho ets com qualsevol altre. Tothom s'ha de sentir còmode. Per això tot el que fem és en sentit positiu i proactiu, i propositiu, per fer que aquesta gent també es senti convidada.

Quina va ser la inspiració o les vostres fonts a l'hora de fer el missatge de l'ANC?

Aquí hi ha diferents línies. Una cosa és la política de mitjans. La nostra és de molta contenció. Com que som una entitat que a la mínima som el front d'atac, hem fet molta contenció. Podríem seguir en certa manera, salvant les distàncies, la política comunicativa de 'La Caixa'. Tu saps què fa o què deixa de fer La Caixa? No ho sap ningú. Res. Simplement fa la seva feina i ja està. I en el nostre cas nosaltres hem fet el mateix. La nostra feina i ja està. De La Caixa no se'n sap res. Qui hi ha al consell d'administració? Només coneixem l'Isidre Fainé i ja està. Hi ha bufetades al consell d'administració? De què es parla? Què farà d'aquí mig any? Si no fan un comunicat no ho sabem. Per tant la imatge és de seriositat, rigorositat, estabilitat, tranquil·litat, confiança. Per construir la imatge de marca de l'ANC era això. Mitjanament ho hem aconseguit tot i que els darrers mesos hem tingut moltes turbulències. Havíem d'aconseguir una entitat potent i consolidada com a imatge de marca i

aconseguir uns valors lligats a unes campanyes de marca. Aquí ens inspirem en diferents moviments, amb els pacifistes que hi ha hagut arreu del planeta. El 2012 vam culminar la 'Marxa cap a la independència', seguint els precedents de la marxa de la sal de Gandhi, la marxa a Washington del 63 liderada per Luther King, adaptat a la realitat catalana. Tot el país se sent representat, encara que tot acabi a Barcelona per motius obvis, és la capital i s'ha de reforçar i és l'altaveu principal de Catalunya a el món. Fer quelcom a Barcelona et permet magnificar l'impacte. També vam començar a donar protagonisme a la gent. Si tu la gent l'apoderes, l'impacte es magnifica perquè la gent passa a ser el principal comunicador del que fas per boca orella i vas reforçant i ampliant la teva xarxa. Amb la via catalana vam seguir els moviments ecologistes i la via bàltica. Llavors vam apoderar la gent. Si apoderes a la gent, apoderes el país. I a més a més funcionalment és molt còmode. Si apoderes a una persona, aquella persona és autònoma i li pots passar responsabilitats i tu no t'has de preocupar gairebé per res. Tot això va anar lligant la campanya comunicativa. Exemple serien el 'guarda't un lloc per la història', donem el protagonisme a la gent. Nosaltres preparem l'atrezzo i l'escenari però els protagonistes són la gent. Tot el que hem fet fins ara és la gent qui ho acaba fent. Amb la manifestació del 2012 a la part de l'escenari de Via Laietana, els presentadors van repartir unes cartolines verdes per votar com si fos una assemblea. "voleu que Catalunya sigui un estat independent?" Vots a favor! I tothom aixecava la cartolina. Vam veure que la gent si l'apoderaves et permetia fer moltes coses. Amb la via catalana la gent obeïa instruccions, muntava autocars... Hem canviat la mentalitat del país. La gent s'ha responsabilitat i s'ha apoderat. Abans, per posar un exemple, la mentalitat del país era com els 'tribuneros' del Barça. Gràcies, entre cometes, per la retallada de l'Estatut la gent va començar a moure's i l'independentisme va créixer qualitativament i quantitativament. L'esperit de "prou de queixar-se i a moure's perquè si no ho faig jo no ho farà ningú". Es munten autocars, es segueixen instruccions, la gent s'apuntava per anar a una manifestació, això no havia passat mai de la vida. Que amb 1.600.000 persones no hi hagués cap incident, cap paper a terra, és un canvi de mentalitat brutal. Amb gent així pots construir el que et proposis. Per la 'V' nosaltres ens pensàvem que sortrien taques de colors però que no es veuria la senyera. La capacitat d'autoorganització de la gent va ser

tant gran que entre ells ja s'organitzaven per fer bé la senyera. Per tant totes les campanyes han anat a apoderar la gent, a dir que cadascú és capaç de fer moltes coses grans. Un dels eslògans nostres és "Junts ho farem possible". I en relació a això marcar objectius factibles. El 2012 començar el procés, el 2013 tenir data i pregunta, el 2014 votar. Que la gent se sentís protagonista del que ha passat. És un procés participatiu, democràtic, festiu, inclusiu...

Quin background polític teniu?

Molts dels que estem per aquí havíem fet campanyes de partits o d'altres coses. Vèiem que havíem de fer alguna cosa que no fos campanya de partit. Havia de tenir un paper polític molt potent però que ens singularitzés. Fugint d'això hem tingut un paper bastant institucional. Si ho comparem per exemple amb la gent de Súmate, ells són molt *destroyers*. I entenc que ho han de fer així. Nosaltres tenim un paper més institucional, aquest paper de La Caixa. Som la ciutat civil organitzada. Donar imatge de formalitat. Un altre referent és la campanya de l'Obama. Va ser la primera en funcionar amb xarxes presencials i virtuals. L'Obama va recaptar més diners de la història per una campanya política amb donacions de 5, 10 i 15 dòlars. Mentre el seu rival tenia un festival d'aportacions d'empreses petrolieres i multinacionals. Ara tothom és ereu del 'change', del 'hope'... Tu estàs treballant per això però no et contractaran al govern, però la gent anava fent xarxes que es creaven des de zero amb una finalitat que generava il·lusió i motivació. Ens va agradar tot aquest fet de construir-ho tot des de baix. Nosaltres tenim subvenció 0, amb assemblees generals obertes, i transparència màxima. Quantitat i qualitat. El boca orella. Si a tu et truca un amic teu i hi parles pot ser que et canvi el vot. En canvi, un anunci de tv no.

Quins objectius us heu anat marcant. Algun cop els heu hagut de canviar?

La nostra prioritat és fer independentistes. Treballem això. Com que no hem aconseguit ser independents no hem complert l'objectiu. Hi ha campanyes que han funcionat bé, altres que no. La campanya de "el país de tots" tenia moltes actuacions. Algunes es van fer servir per l'ara és l'hora, que van funcionar, i altres no. Has d'anar canviant perquè ningú té la fórmula màgica. La sopa d'all

la pots anar innovant però al cap i a la fi continua sent sopa d'all. La comunicació funciona o per vies tradicionals, sumant les xarxes virtuals, però el que funciona més és el boca orella de tota la vida. Un nét independentista pot acabar convertint a tota la família. S'ha de picar pedra. Els canvis socials són com els canvis geològics, s'ha d'anar consolidant mica a mica. Hem fet canvis, no hem fet cap relliscada, però sí que ha passat que no hem aconseguit alguns objectius. Hem anat improvisant sobre la marxa.

Com trebal·leu les principals idees de l'ANC? On les podem trobar? Quin és el vademècum de l'ANC?

Com que cada any canviem no tenim un vademècum de l'ANC. Altres organitzacions tenen un llibre d'estil però nosaltres hem anat a sac. Tenim un llibre d'estil bàsic d'imatge corporativa [al web] però no teniu un llibre d'estil que tenen mitjans i grans empreses.

Els valors identificadors de l'ANC són la justícia social, la llibertat i la democràcia, i és el que trebal·lem. Un exemple és l'última imatge que hem tret: "on tot comença". Nosaltres detectem una necessitat. Has de delimitar el marc mental que interessa. En aquest cas un horitzó, com el 27-S. Un horitzó d'oportunitats. Hem de fer que els nostres se sentin mobilitzats i interpel·lar a que altres se sentin convidats a participar. Sabem on volem anar i a partir d'aquí mobilitzem. Tenim diferents mini comissions que s'encarreguen d'arribar a sectors específics: gent jove, jubilats, barris on els partidaris de la independència són mínims... totes aquestes coses les conceptualitzem.

Quan fem una campanya fem els cartells i els bànners però no en fem un llibre d'estil. Hi ha més de 600 twitters i facebook, la gent ja s'organitza.

El missatge de l'ANC des d'on s'ha fet? Des del nucli central de l'ANC o des de les sectorials o territorials?

Bàsicament el secretariat nacional. Hi havia una grup que feia els documents polítics. Uns emmarcaven el discurs i missatge genèric i nosaltres ho aterràvem. Les sectorials han anat fent documents però n'hi ha que van 'a tope' i altres que no tant. N'hi ha com la sectorial d'economia que va molt per la feina i altres que no tant. Però hem estat bastant autosuficient

Qui forma ara el missatge i fa que vagi quallant?

Ho hem fet des de comunicació. De bon principi els documents de l'ANC sempre han parlat de valors democràtics, i aquí tothom s'hi sent còmode, i d'aquí s'ha anat construint tot. Per exemple, Greenpeace, és un moviment ecologista i creen un pla de treball anual amb una agenda pròpia. La nostra agenda ja ve molt marcada pels partits polítics i per l'11-S. Nosaltres tenim un fil argumental marcat per la diada, però també post-diada. Hi ha un fil comú i anem llançant campanyetes com la d'autoinculpacions.

Les persones que heu anat fent això qui éreu?

El nucli inicial eren dos o tres persones on hi havia la Carme Forcadell, que ho va deixar al ser la presidenta, hi havia en Joan Serra i jo. Dels que inicialment es van apuntar a comunicació, els únics que en sabíem una mica o havíem fet coses érem jo i en Joan. La resta eren un arquitecte, un enginyer... Hem tingut molt poca gent a comunicació. Algunes coses han anat bé i altres molt malament. Però ha anat bé també que altra gent hi donés el vist-i-plau. Poc després de la Diada s'hi va sumar l'Anna Rosenfeld que porta el tema de xarxes socials, un dels dos únics treballadors que hem tingut, després hi ha comunicació internacional que es diu Laia Segura també contractada. Tenim la comissió de comunicació que des de 2012 la coordino jo, amb quatre o cinc persones, i tenim un equip de treball de campanyes i disseny. Hi ha el Cecili Artigues, que també es periodista que coordina aquest equip. A l'hora de fer espots hi ha Galdric Peñarroja i ell gestiona això. L'equip de xarxes el gestionava el Jordi Martínez i ara ho farà la Marta Torres. Llavors hi ha l'apartat de comunicació amb mitjans que el portem en Joan Serra i jo. Amb aquest equip tenim coordinació, tots voluntaris menys dues persones. Ara l'Anna Rosenfeld ha de plegar perquè porta tres anys i entrarà en Pere Marsé. Vas a mirar a altres entitats i aquí a tota l'ANC tenim 10 persones contractades treballant. Només 10. Vas a Òmnium i en tenen quatre vegades més. També crec que ens falta gent perquè jo faig 60 hores a la setmana.

Què s'ha fet bé i què s'ha fet malament? Quins són els punts forts i febles del missatge?

El punt fort és que hem marcat tendència i estratègia. Hem canviat el discurs de l'independentisme, l'hem convertit de derrotista a proactiu i propositiu. Hem arribat a molta més gent. Hem tret de les campanyes tots els elements identitaris i així la gent ja no et rebutja d'entrada. Que la gent se senti còmode. En canvi no hem assolit objectius com fer créixer molt més l'independentisme. En voldríem molts més. No hem generat anticossos però no hem sumat tota la gent que voldríem. Hem fet material en castellà però potser no n'hem fet prou. De la gent que dubta o que és contrària, bona part ha nascut a una altra part d'Espanya. I lògicament tenen una altra llengua. En aquesta gent no hi hem arribat del tot.

Ens diuen de nazis i de tot però no poden demostrar res, també és una cosa positiva, una política comunicativa bona.

Quin és el nostre gran fracàs? A part de no ser independents encara? No arribar a aquesta gent, perquè l'endemà de la independència també s'hi hauran de sentir còmodes. Estem fent cohesió social.

En quins moments heu decidit fer un canvi d'estratègia comunicativa?

De la campanya 'Ara és l'hora' ho vam muntar com dues entitats diferents. La campanya i l'ANC. Aquí has de fer que la gent es compenetri. Vam muntar el vaixell quan acabàvem d'arribar de l'última travessa. Vam llançar el vaixell quan l'estàvem construint. Això va costar. El que va ser el 'Yes Scotland' que va durar 2 anys, nosaltres l'hem fet en 3 o 4 mesos. I sobre la marxa. Vam fallar en coses que vam anar canviant. Per exemple estàvem fent una campanya sense saber si el 9N votaríem. Com fas una campanya així si a l'altre banda no tens ningú? Els partits no feien campanya. Només nosaltres. Ara hi ha 9N, ara no hi ha 9N. I cap al final repartir uns diaris per incentivar la participació. Canvis en vam fer a sac. Teníem comandes que vam haver de retirar per no gastar ni un duro més fins que no es decidís si hi havia 9N o no. No podíem recuperar els diners, ni recaptar-ne. Els errors interns eren d'estructura. Si costa en una sola empresa, imagina't entre dues organitzacions i amb gent extra. Hem tingut molts errors però mica a mica ho anem solucionant.

Heu hagut de moderar el discurs per fer-lo més inclusiu?

No gaire perquè des del principi ja hem tret totes les estelades. Si tu poses un estand tot ple d'estelades, la gent no et vindrà. I és una de les coses que hem de millorar i tenir en compte. Hem mirat des del principi de fer-ho tot inclusiu. Vam tenir una revolta interna el 2012 perquè al cartell no sortien estelades ni la paraula independència. Llavors vam posar algunes estelades petites i ja està. El principal enemic de l'estelada a Catalunya sóc jo. Perquè si volem que la gent se sumi al projecte no ajudem. Eh que els testimonis de Jehovà no et vénen a casa amb la bandera amb una creu, quan et volen vendre la moto? S'ha de treballar de manera inclusiva, agafar a tothom

Heu utilitzat així altres paraules més fines com “dret a decidir”?

No, nosaltres no hem utilitzat mai 'dret a decidir'. Mai. Entenem que el 'dret a decidir' és inherent a la ciutadania. Òmnium sí. Nosaltres pensem que és una fase superada. No hem demanat mai el dret a decidir. Nosaltres no 'volem votar', nosaltres 'votarem'. Tenim tot el dret del món. Ningú pot frenar una votació. No fas res dolent ni contra ningú.

Quin joc tenen les xarxes socials?

Nosaltres hem funcionat molt amb xarxes presencials com les assemblees sectorials i territorials, i de xarxes virtuals. Al no sortir als mitjans, la diada de 2012, La Vanguardia parlava de l'acte institucional de la ciutadella. Hi dedicava una pàgina. A l'última ratlla deia, per cert aquesta tarda hi ha convocada una manifestació. El dia següent érem portada, amb 16 pàgines a dins, i tot el muntatge. Van flipar. Vam arribar aquí amb xarxes virtuals i presencials. Tot en positiu, fent bullir l'olla. Els mitjans els hem pogut esquivar i arribar a la ciutadania a partir d'això. Som l'organització política dels països catalans que té més seguidors a Facebook i a Twitter. Tenim un retorn boníssim i altíssim. La gent a l'hora de penjar alguna cosa d'un partit polític, penja molt poc. Però a l'estar per sobre dels partits, la gent comparteix molt més. I ens ha arribat a tot arreu. En publicitat en mitjans i diaris, ens hem gastat quatre duros. Per repartir i fer promoció tot eren voluntaris. I contents de fer-ho. Hem fet una revolució democràtica i amb quatre duros.

Perquè decidíu contractar una empresa de comunicació política com Blue State Digital, que va assessorar a Obama, i en què us va ajudar?

Només la vam contractar per la campanya 'Ara és l'hora'. Vam comprar el programa però també assessorament per elaborar els materials. Ells tenen un coneixement que ens ha anat molt bé. El programa tampoc és res espectacular, és un programa de gestió de clients i de dades, per enviar butlletins i coses d'aquestes. Ells ens donaven la possibilitat de fer-ho d'alguna manera més bona. El lloc on posar els botons dels butlletins. Per exemple si el poses a un costat o a un altre la gent clica més. I en això ens va ajudar. El programa en sí ja l'havíem mig creat amb un de propi per la Via Catalana.

En què us va ajudar més?

En aquests coneixements que no teníem. Que els podíem haver après per una altre banda si la campanya fos de dos anys. Però en una campanya tant ràpida... Ells ens deien que de retorn i d'interacció tenim uns índex de retorn molt més elevats que els Estats Units, i ells flipaven amb això. De com havia funcionat i de com ho havíem fet. Fins i tot nosaltres els vam servir com a experiment. Quan vam acabar la Via Catalana, va venir una consultora americana que ens volia conèixer que es diu 270 Strategies, i que va estar a les dues campanyes de l'Obama. Volien veure com ho havíem muntat tot i com era la relació amb la gent i les inscripcions a la Via Catalana. En certa manera algunes coses ens van servir, d'altres potser les hauríem aplicat sense saber-ho, però val més tenir-ho per no fer cap error.

Així que aquesta empresa us oferia un programa

Exacte. Un programa de gestió de dades i de persones que col·laboraven amb la campanya, aquest cas la Via Catalana, i a partir d'aquí fèiem.

Amb l'empresa Nautilus també hi heu col·laborat?

Hi va estar al principi de tot. Va crear aquest cartell de 'Signa un vot per la independència' que és tan lleig. Ens ha fet alguna coseta però gairebé res. Són molt dolents. Els que sí que ens han assessorat i de manera desinteressada han estat BOOM. Una empresa que ha fet l'*envasonvas* per exemple. I Antaviana. BOOM per temes de publicitat, i Antaviana per temes de disseny

gràfic, que el porta Jordi Calvís. Amb ells fèiem *briefings* conjunts amb idees i després ells les portaven a terme.

Actualment us heu vist obligats a endurir el vostre discurs per posar pau entre partits?

Hem fet el que hem pogut. Acostumats a veure'ns com el reis del mambo de les mobilitzacions, gairebé ens hem convertit en la Conselleria de Festes Majors i Mobilitzacions. La gent es pensa que hem de fer mobilitzacions per tot, però la gent es cansa. Quan muntés la Diada perfecte, però per la resta la gent té feina i altres coses a fer. La nostra feina aquests dies és més de despatxets, de ser la vaselina del procés, d'ajudar a posar pau a la màquina de l'acord. Que tothom s'entengués. El nostre paper ha de ser complementari.

Com ha aconseguit una organització de base marcar l'agenda política com ho fa l'ANC?

Hem nascut quan tocava. El procés arranca amb l'Estatut, quan l'última aposta federal entre Catalunya i Espanya se'n va a prendre pel sac. Llavors nosaltres agafem el relleu de tota la indignació i el rum rum de la societat que no estava quantificat. Des del 2010 ja sortien les primeres enquestes que deien que els independentistes érem majoria social. Això queda en un paper. No es visualitzava. Si volíem que els partits prenguessin la decisió hi havia dues maneres: o fer pressió i força, o els hi poses en safata de plata. Els partits sempre deien que si ho començaven ells estarien davant de tot però el poble no els seguiria. El 2012 vam decidir que nosaltres treuriem la majoria que hi ha a les enquestes, la visualitzarem i la convertirem en protagonista. El poble ha passat per davant de tots. Hem fet emergir una cosa que no es veia. Tot això va permetre que els polítics anessin tots a una. Nosaltres volíem engegar el procés però no pensàvem que aniria tot tant ràpid. No ens haguéssim pensat mai que quatre dies després de la mobilització del 2012 s'anunciessin eleccions anticipades. Els propis partits van veure que hi havia un poble mobilitzat i activat. El nostre objectiu més que ser un lobby de pressió, és un lobby de posar en safata de plata. Us ho donem mastegat. Per mandat popular i democràtic, feu el que us toca.

5.2 Miquel Strubell. Fundador de l'Assemblea Nacional Catalana. Membre del Secretariat Nacional.

Com neix l'ANC?

El 2003 pràcticament tots els partits diuen que el marc estatutari no ens serveix. Cal replantejar un nou encaix amb Espanya. Llavors els sectors independentistes latents celebren el fracàs de l'Estatut. Durant la gestació de l'Estatut i els 4 anys de votar l'Estatut i la sentència del TC. De 2005 a 2010 surten moltes petites associacions i organitzacions a favor de la independència: Sobirania i Progrés, Sobirania i Justícia, Ara o Mai... moltes entitats que arriben a diferents sectors. El 2009 vaig a Arenys de Munt i em trobo amb en Pere Pugès. Havíem treballant junts al Consorci de la Normalització Lingüística i em diu: "això que surtin tantíssimes entitats petites... no hi hauria una manera de crear una entitat nova per sobre de totes aquestes i que tots s'hi sentin identificats i que puguem articular un discurs molt més potent i molt més suport?" Ell és el redactor de tots els esborranys dels documents anteriors de l'ANC (i de molts posteriors). Això ho diem el 2009 a Arenys de Munt, que organitzen la primera consulta sobre la independència. En aquell moment en Pere i jo no sabíem que seria la primera de centenars de votacions arreu del país. Vam dir, va fem un nucli per fer aquests documents i anem convidant gent un a un. Des d'històrics de l'independentisme que els havien torturat, fins a gent que venien de diferents entitats. Des d'entorns d'Unió, de Convergència, d'Iniciativa, d'Esquerra... Del 2010 fins a l'última votació a Barcelona, que té molt d'èxit, i diem que és el moment de fer-ho públic. Vam fer un procés constituent i ho vam formalitzar tot. Votem els estatuts, el primer secretariat... Els estatuts, per exemple, són tant democràtics i participatius que teníem 3.000 o 4.000 persones fent esmenes. El primer objectiu que ens marquem és l'11 de Setembre, amb centenars de grups locals preparats per llogar autocars. Nosaltres hem anat en positiu des del primer moment, intentant crear una Catalunya millor. És un discurs il·lusionant i potser hem deixat de banda la quantitat de motius que tenim contra l'Estat. La manifestació del 2011 és la suma de totes les entitats.

Com volíeu que fos l'ANC?

No volíem que fos un partit polític. Que no fos competència dels partits polítics. Volíem un moviment de base i no atacar ni entrar en conflicte amb els partits. Ser transversals. No rebutgem mai ningú sempre que vulgui el nostre objectiu i sigui democràtic. No volíem al nostre bàndol nacionalistes exaltats que en un moment donat trenquessin vidres o promoguessin boicots. El nostre discurs sempre ha estat inclusiu i a favor de mètodes democràtics. També en el sentit de no anar en contra dels espanyols. No anem en contra d'Espanya.

Teníeu clar el vostre discurs a l'inici?

Sí. Amb tots els matisos que vulguis, el missatge inicial s'ha anat mantenint. No sense friccions. Jo crec en els països Catalans i ens encantaria que una Catalunya independent es trobés amb una València independent i una Mallorca independent que es volguessin federar amb Catalunya. Això es va debatre i vam aconseguir que l'ANC fos catalana de Catalunya i que digués: "ens encantaria que hi hagués una ANC a València i a les Illes. Els donaríem tot el suport, però creiem que aquestes dinàmiques s'han de fer dins de cada regió". El discurs s'ha matisat però s'ha aconseguit. A Girona fa dos anys hi va haver una esmena per canviar els estatuts perquè l'ANC de Mallorca entres a formar part de la de Catalunya. Però vam dir que no perquè volíem evitar que ens diguessin "veieu com això és una colonització dels catalans...". A més, si tenen governs diferents és perquè tenen maneres diferents. Espero que hagin reflexionat ara.

Quin era l'objectiu inicial de l'ANC

L'objectiu era clar: la independència de Catalunya. Com a organisme utilitzar mecanismes democràtics per afavorir la democràcia. No volem que voti una minoria de Catalans. Busquem la majoria social.

Com descriuries l'ANC?

L'ANC és de la base. És de les organitzacions europees que ha sorgit de la base, molt organitzada, en què centenars de milers dels seus socis, és capaç d'apuntar-se en llocs determinats per garantir l'èxit de l'objectiu. Això a Europa és insòlit. Com a exemple, hauríem d'estar a tots els llibres de text sobre

moviments socials. Omplim un forat molt evident. L'enorme creixement que tenim és perquè hi ha una demanda social enorme. Els partits són els partits, es barallen pel teu vot.

L'ANC és un lobby?

Un lobby actua amb discreció, entrevistant-se amb els polítics, com el Puente Aéreo, que no saps de què parlen. Nosaltres no som gens discrets, publiquem les actes de totes les reunions. Òbviament si piquem la porta d'algun partit, comerç, banc... ens obriran la porta. En el sentit de ser un poder social, més que un lobby. Sí que compartim amb els lobbys l'objectiu d'influir en la opinió pública i influir en les accions polítiques. Nosaltres volem influir en la opinió pública general. Entenc que se'ns compari amb un lobby però no complim amb la majoria dels requisits.

Quins són els valors de l'ANC?

L'ANC té el valor del pacifisme. El 9N és un exemple de pacifisme i de desobediència. Fer una cosa a grandíssima escala que no volia el govern de l'Estat i que el Tribunal Constitucional havia prohibit. Tot i que jo personalment crec que hi ha un sector ampli de la societat que crec que és molt respectuosa amb la legalitat. Quan veuen un Gandhi o un Martin Luther King, l'admiro, però tenen por d'anar a la presó o anar en contra. No ens conformem amb el marc legal i el volem canviar. Sabem que serà difícil però s'ha de fer per maneres democràtiques. La tolerància forma part del nostre discurs. És per això que em va incomodar molt que alguns xiuessin l'alcalde de Lleida. Em va satisfer que la reacció de la Carme Forcadell, renyant-nos, tingués una gran ovació. Molta gent va quedar incòmode amb aquesta reacció d'intolerància. Ja sabem que hi ha una minoria social contrària a la independència. Ja sabem que hem de convèncer aquesta part. No és correcte pensar que a Catalunya hi ha un discurs únic. Hi ha molta gent que no ho té clar, o que sap que votarà que no. És legítim. S'ha de respectar. A part, nosaltres creiem que hi ha una sèrie de drets que en el marc legal actual no es poden garantir a Catalunya a través de decisions polítiques perquè tenim les ales molt tallades. No tenim les competències. Dret a l'habitatge i el problema de les hipoteques. No tenim competències. El Parlament va dir 'volem que hi hagi una llei que digui això,

això, això.." el Congrés ho rebutja. Un altre exemple és el decret de pobresa energètica. L'Estat l'impugna i ho bloqueja. La dependència impedeix que les autoritats de Catalunya puguin defensar els nostres drets amb eficàcia.

Necessitem la independència com a pas previ a fer unes polítiques socials que garanteixin els drets civils i socials de la gent. Hi ha un debat ara, que diu fins a quin punt hem de debatre el punt social d'aquest objectiu? Cau pel seu propi pes. No podem decidir una política fiscal per afavorir la creació de llocs de treball, afavorir la inversió...

Què heu fet per incloure a tothom dins el debat de l'ANC?

Fa pocs dies he estat als EUA. A Washington vam fer un acte sobre la situació de Catalunya i allà es va dir: "el filòsof John Locke va descriure una revolució que no és per motius ètnics o racials, sinó per motius de benestar social". El que en anglès es diu *pursuit of happiness*. L'independentisme passa de conversa amagada al bar per motius identitaris i es transforma en una eina de benestar social. S'assembla molt el discurs d'ara al de la Declaració d'Independència dels EUA. Jo tinc la metàfora que Catalunya és com una botifarra. En una punta hi ha un 40% de catalans de pedra picada que són inamovibles. A l'altra punta hi ha un 20% que votarà sempre que no. Entremig hi ha una gran massa que no es decideix. I aquí és on es disputa la majoria social.

Què ha suposat l'ANC per l'independentisme?

El gran canvi és que la conversa sobre la independència ha passat de ser una cosa minoritària a ser tema de conversa, a ser *mainstream*. Aquest pas és important. Això ha inquietat als "unionistes" que ocupaven el centre del discurs. Es troben ara que s'han de justificar. No són el corrent central del discurs. Entenc que es trobin incòmodes però no entenc que diguin que hi ha un discurs únic.

Quins serien els punts forts de l'ANC?

Hem aconseguit que l'Estat es fixi en nosaltres, que ens hagin atacat. L'atac a la centraleta de l'ANC que es va fer l'11 de setembre de l'any passat es va fer des de la centraleta d'una operadora de telecomunicacions molt potent. I això

no es podria fer si l'Estat no ho hagués permès. Això vol dir que ho hem fet bé. També ens han pentinat des de dalt a baix buscant alguna cosa per atacar-nos. No han trobat res. També ens van robar dades a l'Assemblea de Tarragona. Va ser un robatori molt sofisticat. També ho van ser els atacs del 8 i del 9 de novembre, a una escala mundial impressionant. Ho hem fet bé. Un dels punts forts també és que tenim una base de dades de correu electrònic que podem fer arribar informació a centenars de famílies en un segon.

I els punts febles?

Ens demanen haver aconseguit més coses en el terreny polític. De partit. Ens diuen que no hem exigit prou coses. Qui som nosaltres per exigir unes actuacions determinades? Si se'ns ha de criticar és per no explicar bé que això no es pot demanar a una entitat de base. Per altra banda crec que en 3 anys hem aconseguit moltes coses.

Una de les claus ha estat apoderar a la gent?

El canvi de percepció del catalanista de ser un de no gaires a sentir-se poderós ha estat fonamental. De dir "no només puc parlar-ne amb el cap ben alt, sinó que puc fer-ho i em sento poderós". Hi havia molta gent que anava als autocars de la Via Catalana que deien l'un de l'altre "mai hauria dit que aquest o l'altre era independentista". Fins i tot la gent es desapuntava dels llocs plens [a la Via Catalana] per anar als llocs buits. Això és preciós.

També heu marcat l'agenda política dels últims anys.

Per una sèrie de casualitats i de reunions previstes i programades per les setmanes següents a la manifestació de l'11S, el president de Catalunya del moment pren una decisió personal de liderar un canvi. Una manifestació fa que un president, que es pensa molt tot allò que fa, faci un canvi a favor nostre. Amb la manifestació el president se sent prou fort per fer el pas endavant. Les manifestacions han tingut dos grans efectes. La del 2012 provoca un gran impacte intern de demostració que hi ha una societat mobilitzable. El 2013 i 2014 es veu que a més de mobilitzada la societat està organitzada. També hi ha un efecte molt gran, que és la internacionalització del procés a partir del 2013.

5.3 Entrevista a Pere Pugès. Fundador de l'Assemblea Nacional Catalana. Responsable d'Accions Polítiques i Membre del Secretariat Nacional

Com neix l'Assemblea Nacional Catalana?

Ens vam trobar en Miquel Strubell i jo a Arenys de Munt. Ens coneixíem del Consorci per la Normalització Lingüística. Els dos hem estat en la gènesi del Consorci. Deu anys després ens trobem a Arenys de Munt a la consulta per la independència del 2009 i ràpidament te n'adones que els dos vam captar el que estava passant allà. N'estava passant una de molt grossa. Senties pel carrer "això és molt fort", "ens agradaria fer-ho al nostre poble". I sobretot també senties "l'ara què?". Calia trobar la manera d'articular el que va passar a Arenys. Com que havíem viscut masses històries d'engrescada-frustració vam decidir parlar-ne. Jo vaig dir: "aquest estiu he escrit unes reflexions i propostes que ara tenen sentit. Te les envio i en parlem". I vam decidir quines persones començar a convidar d'aquell debat.

I com va evolucionar aquest moviment?

És una cosa que va néixer de baix a dalt. Vam anar esperant que cada poble fes la seva consulta i buscant els motors de cada poble. Va ser un procés des de setembre de 2009 fins l'abril de 2011.

Com vau pensar que havia de ser aquest moviment?

Vam pensar que un moviment de protesta tenia un recorregut molt curt. En canvi, un moviment ideològic arrelat al territori, transversal i democràtic tenia molt més recorregut. També vam pensar que si aquest nou estat que volíem el començàvem a batejar des del principi tindrem problemes. No havíem de definir l'estat. Havíem de tenir un mínim comú denominador perquè tothom s'hi pogués enganxar. La prova de foc va ser quan vam ampliar el projecte a unes 40 persones.

Què tenia l'ANC que no tingués l'Assemblea de Catalunya?

L'independentisme s'ha caracteritzat històricament per la seva divisió, pel seu enfrontament intern, per una escissió constant. Hem d'aconseguir no tenir cap independentista històric en contra del que estem fent. Vam fer una llista de 40 persones que responien a molts perfils diferents. Gent independent i de partits de tot l'arc catalanista. Després ho vam estendre a 200 persones i territorialment. Una de les coses bones de l'ANC és que escolta de debò. Incorpora el que li diuen al carrer. No hi ha acte on no hi hagi un debat posterior, i he fet uns 400 actes. On he après més és en els sopars amb la gent que organitzava l'acte.

Quins són els principis de l'Assemblea?

Independència, unitat i poca cosa més. En l'inici. A mesura que hem avançat, hem escoltat que necessitàvem més aprofundiment del missatge. I per això hem anat amb peus de plom. Mentre seguim valorant que el que l'ANC necessita és mantenir la unitat interna i fer créixer aquesta unitat, cada cop que fem un pas nou, és un pas que hem de saber que serà assumit. Un exemple és la República Catalana. Fa uns anys a certa gent li espantava parlar de República. Ara és del tot assumible. Si no fem una República què farem?

Quin paper hi juga la vessant social de la independència?

Sovint ens pregunten "independència per a què?". No és que no ens haguéssim fet aquestes preguntes. En els documents fundacionals ja les trobem, però estan plantejades com a reflexió. Ara ja són propostes. Es bò i necessari que s'introdueixi el missatge social en el discurs de l'ANC. Ens agradaria que fes que el 100% de la societat catalana anés cap aquí. Encara que mai hi ha un acord del 100% però com més ampli sigui millor pel nostre futur. Més pau social, més bon rotllo. Cal que tothom es senti integrat i a gust en el nou país. Ens beneficiarem o el patirem tots el nou país. Cal fer les coses a aquest ritme. De fet, l'ANC vam néixer amb un full de ruta que ja està superat. Aquests 5 anys d'història ens ensenyen que per aconseguir un objectiu de forma sòlida necessites uns temps. Mai pots marcar els temps tu. Mentre no perdem de vista l'objectiu final no preocupa canviar el ritme.

I l'objectiu principal quin és?

L'objectiu no és la independència. És tenir un estat que estigui al servei dels seus ciutadans per construir una ciutat més justa. Si això ho tenim clar, ens adaptarem al que faci falta. Mentre ho fem així el nostre discurs seguirà sent ben rebut per la gent. Tothom es sentirà integrat dins el missatge. Aquesta independència com a mitjà, crec que ha estat sempre clara per la majoria d'independentistes. Ara ens toca fer el pas. No volem la independència com una joguina que si me la treuen ploraré. Jo vull independència perquè he arribat a la conclusió que és la única manera de transformar la societat en el camí progressista que volem. Hem de fer que el país que volem el decidim entre tots. No volem els quatre savis que ens diguin com ha de ser. El sistema de participació del país que volem ha de ser de baix a dalt. De ciutadà a ciutadà. De la diversitat de tothom ha de sortir el nou país.

I amb aquesta diversitat, com s'aconsegueix integrar a tota la societat?

Hem tractat a tothom igual. A l'ANC la gent mai s'ha preguntat on han nascut, si era immigrant o no. L'Assemblea ha tingut sempre les portes obertes. Hi som com a ciutadans. Ningú representa res més que a si mateix, és la millor manera de fer que tots els ciutadans es sentin igual. No fem res més especial per integrar que escoltar. Hem de seguir posant més esforç on hi ha més necessitats. Hi ha molts col·lectius que necessiten del suport dels altres, de l'Estat. Jo un Estat el vull per això, per igualar la riquesa, perquè tothom tingui les mateixes oportunitats.

I com s'hi arriba a aquests col·lectius?

A aquesta gent s'hi arriba amb paciència, sense messianismes, sense actitud missionera. S'hi arriba des de les seves pròpies organitzacions, perquè és on veus les seves necessitats.

Canviant de tema, l'Assemblea Nacional Catalana es pot considerar un grup de pressió?

També és aquesta la funció, evidentment. Però si ens definim com a grup de pressió dels partits polítics, ens subordinant a ells. Això és equivocar-se. Podem empènyer políticament la societat civil. I els partits ja decidiran si

accepten el que la societat els hi diu. Anar als partits polítics a dir que s'estan equivocant no és la nostra feina. El que fem és intentar transmetre el que la societat els hi està dient. Nosaltres estem al marge dels partits. La batalla és com eixamplen la base social de l'Assemblea. A la que parlem de discursos identitaris i històrics... això no ho vol tothom. Que els seus fills estiguin millor sí que ho vol tothom.

Heu tret els elements identitaris de l'independentisme?

Seria un error treure la part identitaria i històrica del procés. Però sí que l'hem posat al lloc on toca, en la mesura que importa a la societat.

De què n'està més orgullós de l'ANC?

L'independentisme sempre ha basat la seva proposta cap al futur. L'aportació més important que ha fet l'ANC ha estat el positivisme, no caure a anar a la contra. El canvi de parlar en positiu i buscar el que ens uneix, i no el que ens enfronta, ha fet que l'independentisme pugi. Ens hem mobilitzat des de l'alegria, des de la democràcia, des del pacifisme... Les consultes van despertar els elements més conscients de la societat, ara calia despertar la resta. Si no els atreus des de la festa i l'alegria, la gent no et segueix.

5.4 Entrevista a Jaume Marfany. Vicepresident de l'Assemblea Nacional Catalana. Membre del Secretariat Nacional

Quina és la llavor de l'Assemblea?

Som els hereus d'un seguit de gent i de propostes. Un desencadenant clau és la Plataforma pel Dret a Decidir que fa les manifestacions del 2006 al 2010. És un embrió d'ANC però d'una altra manera. Però busca la transversalitat. Són clau les consultes populars sobre la independència, que són l'inici de l'ANC. El Pere Pugès ja té al cap aquest tipus d'organitzacions. S'intenta estructurar seguint l'Assemblea de Catalunya però intentant millorar-la en estructura. Es va creure que l'ANC havia d'estar formada per persones i no entitats. El gran èxit és la transversalitat amb objectiu independència. Aquí tothom pot entrar i col·laborar sempre que tingui l'objectiu d'independència, i per mètodes pacífics i democràtics...

Quina era la idea inicial de l'ANC?

La idea important és la transversalitat. En la primera Declaració Fundacional remarcuem uns valors i ho anem fent durant el temps. Sempre hem tingut la vessant social. Els documents sempre parlen de democràcia, justícia social i independència. És un concepte que sempre hem tingut clar. Anem a la independència per construir una cosa nova. És una cosa de tots. Un país més democràtic amb més justícia social i futur.

L'Assemblea ha canviat el discurs independentista?

L'independentisme s'havia caracteritzat per la divisió interna, per un purisme ideològic extrem que feia que qualsevol persona que s'allunyés una mica era declarada contrària a la causa. Aquestes baralles i discussions han passat moltíssim. Era un pou de divisions, s'hi barrejaven moltes coses. L'independentisme modern intentava parlar d'independència i socialisme, i de Països Catalans. Clar, es marcaven un límit que no podies sobrepassar. Hi havia molts socialistes que no eren independentistes, i molts independentistes

que no eren socialistes. Nosaltres creiem en els Països Catalans i sabem que la nació és aquesta, però ara mateix hem de treballar per Catalunya, la resta ja arribarà.

Per tant heu intentat arribar a totes les ideologies...

A l'ANC no hi ha ideologia política, o és molt general. Parlem de justícia social, regeneració democràtica... Això ho pot acceptar des de la CUP a Unió Democràtica. I això és complicat. Tenim gent molt diversa i hem de treballar tots junts. Això ho hem aconseguit malgrat diferències i debats. Hem anat avançant. La clau és fixar-se en un objectiu que és la independència i després ja farem unes eleccions on els partits es presentin amb les seves propostes.

L'independentisme ha canviat.

Els temps canvien. Si parlem de l'independentisme sota el franquisme... els temps són diferents. Aquell s'emmiralla molt amb el del País Basc... Aquí no acabava de quallar. El pensament dels 60-70-80 era molt de combat, de combatre l'enemic. Això al segle XXI ja no és igual. La democràcia espanyola, encara que tingui debilitats, permet un altre tipus de lluita. El que ha fet l'ANC és positivitzar. Ens estem manifestant però no anem contra ningú. No anem contra Espanya, ni ataquem a Rajoy, ni cremem banderes. És un missatge positiu. Volem fer això i ja està. Al principi calia fer múscul, fer-se potent. Segons quin tema toquessis podia dividir el moviment. El que passava a l'independentisme antic.

On es veu aquest canvi?

A les manifestacions de 2010 i 2012. La de 2010 és una manifestació de gent empenyada. La del 2012 és molt reivindicativa, que reclama independència, però és familiar, amb gent gran, els nens, la gent rient com si fos un acte lúdic. És la gran diferència. És la diferència entre estar empenyats i estar il·lusionats. Veiem un futur per on tirar

Heu anat canviant el discurs?

L'hem anat modulant mica a mica. Tots els independentistes ja són al moviment. Ara hem de portar gent que no veu en la independència una solució.

Gent que no s'ho ha plantejat. Fer veure que els problemes socials que vivim, això pot millorar si disposem d'un estat. Si tenim més quantitat d'ingressos, els gestionarem nosaltres. És el camí.

Fins a quin punt és important la part social de la causa independentista?

Cada vegada anem incidint més en l'aspecte social, però des d'un aspecte general. Sempre hem dit independència 'per a què'? Per què vols ser independentista? La cosa no s'acaba amb les quatre barres i el català. Perquè volem la independència? Per millorar la societat actual. Quan es parla de l'estat del benestar es tracta d'això.

Aquest discurs ajuda a arribar a tothom?

Clar. Tothom està d'acord en què la política s'ha de regenerar, que cal una nova llei electoral, més participació ciutadana.... Hi ha una sèrie de qüestions importants que fan que l'independentisme arribi a la gent que creu que la independència no es una prioritat. Si expliques la porta beneficis socials i no ha de portar cap trauma en les relacions Catalunya - Espanya la gent agafarà la independència no com una paraula sinó com una sortida als seus problemes. Tot el que ells volen canviar serà impossible amb l'Estat espanyol. L'única manera és aconseguir la independència.

Tot i això us costa arribar a tothom?

És un problema arribar a segons qui. Hi ha llocs on és difícil fer arribar el missatge. Barris on l'única informació és la que els arriba des de Telecinco o Antena 3. Gent que no acostuma a veure TV3. Si vas allà i fas un acte, tampoc no vénen. Entitats com Súmate també els hi és complicat arribar. La manera de fer-ho és a través de les seves entitats o de reunions de 5 o 6 persones en un sopar o dinar. I allà intentar explicar-ho.

Què és el que mai ha faltat al missatge de l'ANC?

El missatge sempre ha intentat ser aglutinador. Hem intentat aglutinar tothom al voltant del dret a decidir. Sense perdre el nostre objectiu de vista, la independència, però sabent que en aquest camí podíem anar tots junts fins a

un punt. A partir del 9N l'etapa del dret a decidir ja ha passat. Ara hem d'abocar-ho tot sobre el 27-S.

El punt més fort de l'Assemblea?

El nostre punt fort va ser estructurar-nos en xarxa on en cada poble i en cada barri hi ha una ANC territorial. No hi ha ningú en aquest país que estigui implantat en aquest territori com nosaltres. Això ningú ho té. El gran encert també és que fa 3 anys des que va néixer oficialment l'ANC i que, malgrat som tant i tant transversals, ens hem fet encara més grans. L'objectiu ha predominat sempre per sobre de totes les diferències. Ho hem deixat de banda tot menys l'objectiu. Quan diuen "és cert que hi ha diferències?" jo sempre dic que sí, i més que cap altre organització. Aquest és l'èxit!